

မေဇင်
စာပေ

သုခချို

ခမ်းနားသော

ချစ်ခြင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၆၂၁၂၁၁
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၈၀၀၁၁၂

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသစ်လွင်

အမှတ် ၁၁၃၊ ရွှေပြည်သာလမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ သာကေတ၊
ဝန်ဇော်မြိုင်စာပေ

အတွင်းနှင့် မျက်နှာပုံခွင့်
ဦးကျော်စိန်

ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်
၁၇၁/၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတား

အတွင်းစာစီနှင့် မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း
ပြည့်ဖြိုးကျော် (အိုင်တီကွန်ပျူတာ)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၂-ခုနှစ်၊ မတ်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀/- အုပ်ရေ - ၅၀၀

၈၉၅-၈၃

သုခချို

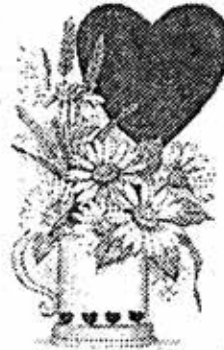
ခမ်းနားသောချစ်ခြင်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ သုခချို၊ ရန်ကုန်

ရန်ကုန်

ဝန်ဇော်မြိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။

၂၆၀-စာ ၁၃၃ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) ခမ်းနားသောချစ်ခြင်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ

သူမကိုစတင်မြင်တွေ့မိချိန်မှစ၍
သူ့ရှင်ထဲသို့...

ခမ်းနားသော၊ သာယာချက်ရှိင်းသော
ခံစားချက်များ အဆက်မပြတ်
လှပစွာ စီးဝင်လာခဲ့ပေသည်။

ညီခမ်းနား

သူသည်...

အချစ်၏တွန်းအားဖြင့်

သူ့မဘဝရှေ့ဆုံးနေရာကို

ခမ်းနားစွာ ရယူပိုင်ဆိုင်ထားပေသည်။

ဂန္ထမာဖြူ

မကြာခင်ရက်များအတွင်း စာမေးပွဲဖြေရမည့် အဝေး
ပင်ကျောင်းသားများ၏ အနီးကပ်ဆယ်ရက် ကျောင်းတက်ချိန်
များသည် ဒဂုံတက္ကသိုလ်အား ဆေးရောင်စုံခြယ်မှုန်းထားသလို
နှိုး လှပသက်ဝင် ခမ်းနားစေပါသည်။

စီးပွားရေးနောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်
သော 'ဂန္ဓမာဖြူ' သည် အချိန်ရှားပါးသော၊ အလုပ်များသောသူ
ပီပီ အဆောင်ရှေ့ထိလိုက်ပို့သော မောင်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ကိုးကိုး
ကို မှာကြားစရာများ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါသည်။

“ကိုးကိုး . . . သည်နေ့ ရေကူးကန်သန့်ရှင်းရေးလုပ်
မှာနော်၊ အလုပ်သမားတွေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လိုအပ်တာ

တွေ့ရင် တစ်ခါတည်းပြော၊ နိုးနိုးနဲ့ဂျိုဂျိုးကို ဆယ့်တစ်နာရီမှာ
ကျူရှင်ပို့ဖို့ မမေ့နဲ့၊ အန်တီဆွေ့ကို ထမင်းစားပြီးရင် ဆေးတိုက်ဖို့
ပရက်ရှာချိန်ဖို့လည်း သတိထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မားဖြူရယ်၊ သားတို့မောင်နှမ သည်နေ့
ဘာတွေလုပ်ဖို့ရှိတယ်ဆိုတဲ့ Plan ကိုလည်း မားဖြူ White
board ပေါ်မှာ ရေးထားပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုး သေချာ
လုပ်ပါ့မယ် . . . လုံးဝစိတ်ချ”

“ဟုတ်ပြီ . . . အပြန် မားဖြူကို လာမကြိုနဲ့၊ သော်တာ
နဲ့အတူပြန်မယ်၊ အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်နော် ကိုး၊ ကဲ . .
သွားတော့”

ကိုးကိုး မောင်းသွားတဲ့ကားကို ခဏကြည့်နေပြီးမှ အ
ဆောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန် သွယ်လျ
နွဲ့ပါးသော်လည်း အလုပ်လုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ သွားလာ
လှုပ်ရှားရာတွင်လည်းကောင်း သူမက သွက်လက်ပေါ့ပါးလွန်း
သူလေး ဖြစ်ပါသည်။

ချည်သားပန်းရောင်နုနု ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးက သူမ ရဲ့

သွယ်လျလှပသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ရပ်ပုံကျနေရုံသာမက တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော အနက်ပေါ်ပန်းရောင်စင်းလေးတွေ ပါသည့် ကယားလုံချည်ကြောင့်လည်း ဖြူဖွေးဝင်းပသော အသားအရေက ပိုမိုလင်းလက်နေပါသည်။

ရိုးစင်းလွန်းသော်လည်း လှပပုံကျကာ ကျက်သရေရှိ သည့် သူမရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် အလွန်အမင်းခေတ် ရှေ့ပြေးစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်လေးတွေတောင် သမင် လည်ပြန်ကြည့်ကာ စ, နောက် စိတ်ဝင်စားသွားကြပါသည်။ဒါ ပေမယ့် တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ မျက်နှာထားလေးနဲ့ မြန်ဆန်သိမ်မွေ့ လှသော ခြေလှမ်းများကြောင့်တော့ တော်ရုံလူကရှိန်ကာ သူမ နောက်သို့ မလိုက်ဝံ့ မလိုက်ရဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ကြပါသည်။

ဒါပေမယ့် အိမ်နှစ်အိမ်ရဲ့ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝနှင့်ကျောင်း စာပေါ်မှာ အာရုံစိတ်ဝင်စားမှုများကာ အားလပ်ချိန်အနည်း ငယ်လေးမှာလည်း စာဖတ်ဖို့ ဝါသနာကြီးလှသော သူငယ်ချင်း ဆိုလို့ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက စိတ်တူကိုယ်တူ ခင်မင် သက်ဝင်ခဲ့သော 'သော်တာ' ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

သာရှိသော 'ဂန္ဓာမာဖြူ' ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ယောက်ျား လေးများရဲ့ သူမအပေါ်အာရုံဝင်စားမှုမှာ လုံးဝ ဥပေက္ခာသာ ထားလေသည်။

သူမအပေါ် အလွန်ခင်မင်ကာ အစအနောက်သန်လှ သော သော်တာကလည်း သူမရဲ့နှလုံးသားရေးရာအပေါ်မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားကာ "မာရေ... နင့်နှလုံးသားကိုလှုပ်ရှား အောင် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးက လုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ ငါသိချင် လိုက်တာ" ရယ်လို့ အမြဲပြောတတ်ပါသည်။သူမကတော့ သော် တာ စ,လျှင်လည်း ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ နေတတ်တာပင်။

ဟောတော့... သော်တာ့အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက် တော့ သော်တာ့ဆီက ငှားထားတာကြာပြီဖြစ်သည့် ဂျက်လန် ဒန်နှင့် ဆမ္မားဆက်မွန်တို့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုစာအုပ်တွေ ပါခဲ့ရဲ့လားလို့ တွေးမိကာ ဇဝေဇဝါဖြစ်လာပါသည်။

ညတုန်းက ထည့်တော့ထည့်လိုက်သလိုပါပဲ။ဒါပေမဲ့ ပါခဲ့ရဲ့လား။စာသင်ခန်းခန်းကိုလည်းရောက်နေပြီမို့ သူမ ချက် ချင်းပဲ လွယ်ထားသော အင်းလေးချည်ထည်အိတ်ကို ဇစ်ဖွင့်ကာ

အထဲမှာ စာအုပ်ပါခဲ့ရဲ့လားလို့ ရှာဖွေလိုက်ပါသည်။

သော်တာက အားနာစရာလူမဟုတ်ပေမယ့် သည်လို စာအုပ်ကောင်းတွေကို အကြာကြီးယူထား၊ငှားထားတာမျိုးတော့ မျက်နှာပူပါသည်။ပြီးတော့ သည်စာအုပ်က ဝယ်ပြီးပြီးချင်း သူတောင် အရင်မဖတ်ပဲ သော်တာက သူမကို ငှားလိုက်တာလေ။

စာအုပ်ရှာဖို့သာစိတ်ရှိနေသော သူမသည် နောက်ကျောမကျတကျဆီမှ လှေခါးထစ်များအနီးတွင် ရောက်ရှိနေသော သူမဘဝရဲ့အရေးပါဆုံးဖြစ်လာမည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကိုတော့ လုံးဝသတိမထားမိ၊ မကြည့်မိပါချေ။

~~~~~

အခန်း(၁)

Eco ဆောင်နားရောက်ခါနီးမှ နောက်ဘတ်မှ ညှိနာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်တာမို့ ညီ အသာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိမိချမ်းမြေ့ဖြစ်နေတာကြောင့် ညီ အနည်းငယ်စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဟဲ့ ညီခမ်းနား... Eco ဆောင်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အပေါ်ထပ်မှာ စိုင်းသစ်ရှိတယ်လေ... သူ့ဆီလာတာ၊ နင်ရော”

“အေး... ငါလည်း အစ်တစ်ယောက်ဆီလာတာ၊ ဒီအောက်ထပ်အခန်းတွေက Eco Final တွေလေ”

“ဪ... ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့ နေပါဦး... အိမ်က ကားပျက်နေလို့ ငါ့ကိုအိမ် ပြန်ပို့ပေးမလား”

“ဟေ့အေး... ငါ စိုင်းသစ်နဲ့ သွားစရာရှိလို့”

“နင်ကလေး ငါအကူအညီတောင်းရင် ဘယ်တော့မှ မပေးချင်ဘူး”

“ငါမှ မအားတာ၊ ပြီးတော့ နင်တို့မိန်းကလေးတွေသိပ် အလုပ်ရှုပ်တာပဲ”

စာသင်ခန်းတွေရဲ့အပြင်ဘက်တွင် တန်းစီထားသော ခုံတွေနားမှာရပ်ရင်း သော်တော့ဆီက ငှားထားသောစာအုပ်တွေ ကို ပြန်ပေးဖို့ပါလာရဲ့လားဆိုတာ ရှာနေရင်းမှ အနားမှာရပ် စကားပြောနေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးတို့ စကားသံတွေ ဆီမှ “နင်တို့မိန်းကလေးတွေ သိပ်ရှုပ်တာပဲ” ဆိုသော အသံ ကြောင့် ဂန္ဓမာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်စင်းစင်းလေးတွေက ပခုံးကျော်ကျော်လောက်မှာ ဖြောင့်စင်းဝဲပုံနေပြီး မျက်လုံးလက်လက်လေးတွေက ကောင်

လေးဆီ စူးနစ်စွာစိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုကာစုကာ ပြော နေဟန်မှာ မိန်းကလေးချင်းပင် ချစ်ချင်ဖွယ်။ကောင်လေးက တော့ အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခါးတစ်ဖက်ထောက်ကာ မတ်တပ်ရပ်နေပုံကရော မျက်လုံးကို မှေးစင်း၍ စကားပြောနေ ဟန်ကပါ ဂျစ်တစ်တစ် မာကျောကျောနှင့်။ဝတ်စားပုံနှင့်မျက် နှာက လူငယ်ဆန်ကာ ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးရှိပေမယ့် ကောင်မ လေးလိုမျိုး အများကြားထဲမှာ ရှင်းသန့်ထင်ပေါ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါပေ။ဒါတောင် ကောင်မလေးက အောက်ကျခံကာ စကားဆိုနေသေးသည်။

“အလုပ်ရှုပ်တယ်ဆိုရအောင် နင်က ငါ့ကို ဘာတွေများ လုပ်ပေးဖူးလို့လဲ ညီရယ်”

“မလုပ်ပေးဖူးဘူးလေ၊မလုပ်ပေးတာတောင်Shopping ထွက်ချင်လို့ လိုက်ခဲ့ပါဦး။ မွေးနေ့ပွဲပို့ပေးပါဦးနဲ့ နင် အမြဲပြော တယ်၊ လုပ်ပေးရင် ငါ အားမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ဝါသနာမပါဘူး ဟာ၊ စိတ်ကူးထဲမှာကို မရှိဘူး၊ ကဲ... ငါသွားပြီ”

“ကဲ ကြ ကြ ... သူ့စိတ်ချည်းပဲ”

ကောင်မလေးက ကောင်လေးတက်သွားရာ လှေခါး ထစ်တွေဆီ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ငေးနေတုန်းမှာပဲ ဂန္ဓမာလည်း သော်တာ့စာအုပ်တွေ ရှာလို့တွေ့ပြီမို့ လက်ကကိုင်ကာ စာသင် ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဂန္ဓမာ လာ... ငါ ဒီမှာ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေ တာလဲ”

“အန်တီဆွေ ဆေးခန်းပြရတဲ့နေ့မို့လေ၊ ဒီမှာ ငါ့ဟိုနေ့ က နင့်ဆီက ယူသွားတဲ့စာအုပ်တွေ၊ ကောင်းတယ်ဟာ... ငါ ကြိုက်တယ်”

“အေး... ငါလည်း ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုတွေဆိုင် အရမ်းကြိုက်ပဲ၊ ကဲ ဂန္ဓမာ... နောက်အပတ် တနင်္လာနေ့မှာ ဆရာကန်တော့ပွဲရှိလို့ အတန်းတက်စရာမလိုဘူး၊ အင်းဝမှာ စာအုပ်သွားမွေရအောင်”

“အေး... သွားတာပေါ့”

“ဟဲ့ ဂန္ဓမာ... ဟိုဟာ Second Year က Eco Queen မီမီချမ်းမြေ့တဲ့... ချစ်စရာလေးနော်”

“ဪ... သူလေးက Queen လား”

ကြည့်စမ်း... ခုနက ကောင်မလေးပဲ။ ကောင်မလေး ရဲ့မျက်နှာက မာန်မာနကြီးပုံနှင့် တည်တင်းနေတာ။ ခပ်မတ်မတ် လမ်းလျှောက်ဟန်ကိုက ခုနက မျက်နှာနှင့် တခြားစီပင်။

“လှသလောက် မာနလည်းကြီးတယ်တဲ့၊ အေးလေ... မာနကြီးမယ်ဆိုလည်း ကြီးချင်စရာပေါ့၊ သူ့အဖေ ဦးချမ်းမြေ့က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေထဲမှာ Top တဲ့၊ မွေးကတည်းက ရွှေ ဇွန်းကိုက်မွေးလာတဲ့ သမီးလေးဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဟယ်”

ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ရင်း၊ ဟန်း ဖုန်းပြောသွားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့နောက်မှာ ကောင်လေးတစ် အုပ်ကလည်း စနောက်ကပ်ငြိလျက် ပါသွားလေသည်။

သည်လောက်သတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးကို တင်းနိုင် တယ်ဆိုတော့ မင်းက ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးပါလိမ့်ကွယ်။ ဂန္ဓမာသည် ထိုနေ့က ဆရာမ အခန်းထဲဝင်မလာခင်အချိန်ထိ ဖျစ်တစ်တစ်၊ မိုက်ကန်းကန်းကောင်လေးကို ပြန်မြင်ယောင်နေ

တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြီးအကျယ် အံ့ဩမိလေသည်။

“ညီ . . . မင်းဘာဝယ်စရာရှိသေးလဲ”

“ရပြီ . . . ဘာမှ မဝယ်တော့ဘူး၊ မမမေမှာတာတွေ
ရော အန်ကယ်ကျော် မှာတာတွေပါ စုံသလောက်ရှိပြီ”

“ဒါဆို အင်းဝ ခဏဝင်ရအောင်ကွာ၊ ငါ စာအုပ်တစ်
အုပ် မှာထားတာ ရပြီလား သိချင်လို့”

“ဝင်လေ”

ညီ ပထမတော့ စာအုပ်ဆိုင်ထဲ မဝင်ဘဲ ကားထဲမှာ
စောင့်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပျင်းသလိုလို ရှိတာကြောင့် စိုင်းသစ်
နှင့်အတူ စာအုပ်ဆိုင်ထဲဝင်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

အမှန်ဆို အဲသည်ကတည်းက ဆန်းကြယ်မှုတစ်စုံတစ်
ရာက သူ့ကိုဆွဲဆောင်ထားခဲ့မှန်း သူစဉ်းစားမိဖို့ကောင်းပါသည်။
အမှန်ဆို သူ ကားထဲမှာထိုင်မနေချင်လည်း Cafe Aroma ကို

လို အနီးအနားကဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်နေလို့ ရသားပဲဟာ။
ဒါပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနှင့် ဘယ်မှ
မသွားချင်လှဘဲရှိတာမို့ ကားကိုမှီကာ စီးကရက်သောက်နေ
လိုက်ပါသေးသည်။

စီးကရက်သောက်ရင်းနဲ့ အကြောင်းကိစ္စမျိုးစုံနဲ့ သွား
လာနေကြသော လူတွေကို သူ ခဏခင်းကြည့်နေသေးသည်။
နည်းနည်းကြာလာတော့မှ သူလည်း ပျင်းလာတာမို့ စာအုပ်ဆိုင်
ထဲကို ခပ်လေးလေး ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်ပါသည်။
ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲမှာရှိနေတဲ့လူတွေကို သူ ဝေဝဲမကြည့်မိဘဲ အနီး
အနားကစာအုပ်တွေကိုပဲ ကောက်ကိုင်လိုက်၊ ပြန်ချလိုက်နဲ့ ဟို
ကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။စိုင်းသစ်ကိုကြည့်လိုက်
တော့လည်း စိုင်းသစ်က စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် စကားခဏပြော
ပြီး စာအုပ်တွေကို မွှေနှောက်ရှာဖွေနေတာကြောင့် ညီ မနှောင့်
ယှက်ချင်သဖြင့် စာအုပ်တွေကို စိတ်မပါလက်မပါ ဟိုလှန်သည်
လှန်လုပ်နေတုန်းမှာ စာအုပ်စင်တွေရဲ့ကြားထဲက မျက်ဝန်းလေး
တစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ကြည်လင်ရွှန်းလဲ့နေတဲ့ မျက်လုံးဝိုင်း

ဝိုင်းလေးတွေက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ငုံ့ဖတ်နေဟန်ဖြင့် ညီကြည့်နေတာကို မသိပေ။

ညီက ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပင် သူက လက်ထဲက စာအုပ်ကိုကိုင်ကာ တခြားစာအုပ်တွေကို လိုက်လံ ကြည့်ရင်း ညီနားရောက်လာခဲ့ပါသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတင် မဟုတ်ပဲ နှာခေါင်းစင်းစင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းထူထူအိအိလေးက ပါ သိမ်မွေ့၍ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ မိမိချမ်းမြေ့လို ထိရက်စရာမရှိအောင် ချောမောလှတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာလေးက သန့်စင်ကြည်လင်ကာ ညီကို အဖော်ဆွဲဆောင်နိုင်လေသည်။ နံ့သာရောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးရဲ့ ကြယ်သီးတွေက ပယင်းကျောက်လေးတွေဖြစ်ပြီး ညိုမှောင်မှောင် ယောလုံချည်နှင့် ကတ္တီပါဖိနပ်ပါးလေးစီးကာ သွယ်လျတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်လေးထား၍ လမ်းလျှောက်လာဟန်သည် ညီမျက်လုံးထဲ တွင်တော့ တင့်တယ်ကျက်သရေရှိလွန်းလှသည်။

ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ထက် သုံးလေးနှစ်လောက်ကြီးမယ်ထင်တယ်နော် မ။ ကျွန်တော်လုံးဝစိတ်မဝင်စားတဲ့ မိန်းမဆို

တဲ့ အကြောင်းအရာထဲက ထူးထူးခြားခြား ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ မ။

ညီစိတ်ထဲက မကိုခေါ်နေပေမယ့် မ,ကမကြားပါ။ ညီရှေ့က အသာဖွဖွဖြတ်ကျော်ကာ သူ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် စာအုပ်ဖိုးပိုက်ဆံရှင်းနေလေသည်။ ဟာ . . . ဒါဆို မ ကျွန်တော့်ရှေ့က ထွက်သွားတော့မှာပေါ့။ ညီသည် စိုင်းသစ်ကိုတောင် မေ့လျော့ကာ မရဲ့နောက်ကို လိုက်ဖို့ ကားရှိရာဆီ ခြေအလှမ်း ညီကားရှေ့က ရပ်ထားသော ခဲရောင် Mark II ကားထဲမှ ညီထက်ငယ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ထွက်လာကာ မ လက်ထဲက စာအုပ်တွေကို ယူ၍ မ လက်မောင်းကိုချိတ်ကာ နားနားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်စဉ်မှာ ညီလက်ထဲက ကားသော့လေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ကားသော့လေးနည်းတူပင် ညီရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကလည်း ကွဲအက်ကြေမွသလို ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် နင့်နှင့်နဲနဲခဲစားချက်က ညီကို ခံရခက်စေလေသည်။ ညီ ကားသော့လေးကို ပြန်ကောက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ မ တို့ကားလေး

ညိုမြင်ကွင်းထဲက အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်လေ
သည်။

“ကဲပါ ကိုးကိုးရယ်... မားဖြူ ပြောပေးပါမယ်၊ နို့မို့ဆို
ိုးကိုး ဒီအကြောင်းတွေချည်းပဲ ပြောနေတာနဲ့ မားဖြူ နားငြီး
း သေလိမ့်မယ်”

“ကိုးကိုးက ဘာတွေပူဆာနေလို့လည်း ဂန္ဓမာရဲ့”

“သူတို့ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ နောက်သုံးလေး
က်နေရင်ထွက်မယ်လေ၊ အဲဒါ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့ကျ
င် သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်နေ့ကုန် ကဲကြမလို့လေ . . . .
ခန်တီဆွေတို့ ဦးနိုင်တို့ကို ပြောခိုင်းနေတာ”

“တချို့တွေဆို လေးငါးဆယ်ရက် ခရီးထွက်တာတွေ
ာတွေတောင် အေးဆေးပါပဲဗျာ၊ ကိုးတို့က ဒီတစ်ရက်လေး
ည်ဖို့ဟာကိုတောင် မားဖြူက မပြောပေးချင်သလို၊ ပြောပေး

ချင်သလို လုပ်နေတယ် မမသော်တာရယ်၊ မမသော်တာ သူငယ်
ချင်းကို ကြည့်ပြောပေးပါဗျာ”

ကိုးကိုးက နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ သော်တာ့ကိုပါ လှမ်း
စ်ကူတောင်းတာကြောင့် ဂန္ဓမာဖြူက ကိုးကိုးခေါင်းကို ခပ်ဖွ
ဖွခေါက်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ကိုယ်ကဲတာကျတော့ ထည့်မပြောဘဲ
လည်လေး၊ သော်တာရေး . . . ကိုးကိုးက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ
ပြေပြီးတဲ့နေ့က မြရိပ်ညိုမှာ Show ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လွတ်
လိုက်တာ ရန်ဖြစ်ပြီးပြန်လာတယ်၊ ဟိုတစ်ခါ နည်းနည်းပါးပါး
ဲခွဲလို့ ဦးနိုင်တို့ အန်တီဆွေတို့က ဆူမယ်လုပ်တာတောင် ကျုပ်
တ မဆူပါနဲ့လို့ တားထားတာ၊ ဟော . . . ခုလည်း ကဲကြဦးမှာ၊
ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးပေါ်လာမယ် မသိသေးဘူး၊ ရန်တွေများ
ဖြစ်လာမလား၊ ကျိုးပဲ့လာမလားနဲ့ လူကြီးတွေက သူပြန်မလာ
မချင်း စိတ်ပူနေရမှာ”

“ဂန္ဓမာရယ် . . . သူလည်း တစ်ခါရန်ဖြစ်ပြီးရင်
နောက်တစ်ခါ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အောင်စာရင်းထွက်

တဲ့နေ့ ပျော်ချင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် . . . မမသော်တာ ပြောတာ မှန်တယ်”

“ကဲပါ . . . ပြောပေးပါ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရန်မဖြစ် ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးလေး ပြန်လာခဲ့နော် ကိုယ်တော်”

“ဟား . . . ဒါကြောင့် မားဖြူကို ချစ်တာ”

လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပေမယ့် ကလေးစိတ်မကုန်သေး သော ကိုးကိုးသည် ဖြူပခုံးကို သူ့ခေါင်းနှင့်တိုက်ကာ အကြီး အကျယ် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေလေသည်။

ကိုးက သည်လိုမျိုး သူမနား ကပ်ချွဲလျှင်၊ ပွတ်သီးပွတ် သပ်လုပ်လျှင် သူမသည် တစ်ခါကတွေ့ခဲ့ဖူးသော ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်လေးကို မဆီမဆိုင် မြင်ယောင်သတိရမိတတ်တာ မကြာ ခဏဆိုသလိုပင်။

ဘယ်သူမှန်းမသိသော၊ ဘယ်ကမှန်းမသိသော၊ ဘယ် အချိန်မှ ထပ်တွေ့ရမယ်လို့ မသိနိုင်သော ထိုကောင်လေးကို သူမ ဘာလို့ မကြာခဏ သတိရနေတတ်တာပါလဲ။လမ်းသွား

ရင်းနဲ့ အသားညိုညို အရပ်ရှည်ရှည် ကောင်လေးတွေ တွေ့ရင် သူများလားလို့ ဘာလို့ လိုက်ကြည့်နေမိတာလဲ။

သူမဘဝမှာ ကိုယ့်စိတ်နှလုံးထဲဖြစ်တည်လာတဲ့ အရိပ် တစ်ခုကို သေချာဖမ်းဆုပ် သုံးသပ်ခဲ့ခြားနိုင်ခြင်းမရှိတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပင်။သူမဘဝမှာ ဘာလုပ်သင့်သည်၊ ဘာဖြစ် ရမည်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေက အမြဲပြတ်သားရှင်းလင်းခဲ့ပါ သည်။

ဘာလို့ အခုကျမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ် ယောက်နှင့်မှ သူမခဲအစဉ်အလာနှင့် ရေဝင်တွေ ဖျက်ပြား သွားရတာပါလဲ။ဒါပေမယ့် အဲသည့်အပေါ်မှာ သူမစိတ်ပျက် ခြင်း၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းမရှိဘဲ ဘာမှန်းမသိသော ရီဝေယစ်မူး ဘွယ် ဖျော့တော့ငြိမ့်ညောင်းသော ခံစားချက်တစ်ချို့ နှလုံးအိမ် ထဲစီးဝင်သလို ခံစားရလေသည်။

နောက်ထပ် ထူးဆန်းတာတစ်ခုက သူမရင်ထဲမှာ သည် လို့ ထူးထူးခြားခြားခံစားနေရတာကို အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သည့် သော်တော့ကိုတောင် ပြောပြချင်စိတ်မရှိတာပင်။ဘယ်လိုအသေး

အဖွဲ့ကိစ္စလေးကိုမဆို တိုင်ပင်ဖွင့်ဟ မျှဝေခံစားနေကျ ဖြစ်ပါလျှက်နှင့် ခုတော့ ပြောပြရမှာ ရှက်သလိုလို၊ ကြောက်သလိုလို ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်လာတာလည်း အံ့ဩဖွယ်ပင်။

မျက်စိရှေ့မှာ နီးနီးကပ်ကပ်မြင်နေရသော ကိုးကိုးနှင့်လည်း အမြဲနှိုင်းယှဉ်တွေးဖြစ်ပါသည်။ ကိုးကိုး ဆိုးနေ၊ ဂျီကျု နေရင် သူ့ရော သူ့အိမ်မှာ သည်လိုပဲ ဆိုးနေမလား။ သူ့ရော ရန်ခဏခဏ ဖြစ်တတ်တဲ့သူလား။ သူ့ရော အိမ်က မိသားစု အပေါ်မှာ ဆိုးနွဲ့ဂျီကျုတတ်သူလားဆိုတာကို မဆီမဆိုင် တမျှော်တခေါ် တွေးနေမိတတ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူမအတွေးတစ်ချို့ကို ပိုင်စိုးထားတဲ့ ထိုကောင်လေးနှင့် အင်းဝစာအုပ်ဆိုင်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လွဲချော်မှုကိုတော့ 'ဂန္ဓမာဖြူ' တစ်ယောက် မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

၅

အခန်း(၂)

“ဟဲ့ ညီ . . . မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် မမမေ . . . နေပူတော့ ခေါင်းအုံနေလို့ ခဏလွဲနေလိုက်ရင် Ok ပါ”

“အေး အေး . . . မမမေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ သံပူရာရည် သောက်မလား”

“အိပ်ရာက နိုးမှပဲ သောက်မယ်၊ ကားထဲမှာ မမမေမှာ တဲ့ပစ္စည်းတွေ အစုံပါတယ်”

“ဒါဆို အိပ်လိုက်လေ ညီ”

ညီအခန်းတံခါးကို အသာဖွဖွစေ့ပြီး မေ အသာရပ်ကာ

နားစွင့်မိသေးသည်။ ညီရဲ့ရှိုက်သံ တစ်စွန်းတစ်စလောက်များ ကြားရမလားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ထွန်းနေ တဲ့အတွက် မေ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ မေ့ မှာ မောင်နှစ်ယောက်ရှိပေမယ့် ဘယ်လိုအရာနှင့်မှယှဉ်၍ မရအောင် အမေတစ်ယောက်လိုရော၊ အစ်မတစ်ယောက်လိုပါ မောင်နှမ သုံးယောက်ထဲက ညီခမ်းနားဆိုတဲ့ အငယ်ဆုံးမောင်လေးကို မေ သိပ်ချစ်ပါသည်။ လွတ်လပ်မှုကို သိပ်မြတ်နိုးတဲ့၊ အပေါ်ယံ မှာတော့ မာကျောအေးစက်တဲ့၊ ဘယ်အရာကိုမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှစ်သက်ခင်မင်ခြင်းမရှိတဲ့ ညီခမ်းနား ဆိုတဲ့ ဂျစ်တစ်တစ်ကောင် လေးဟာ တစ်ခါတစ်ရံတွေမှာ သူ့အခန်းထဲမှာ တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျတတ်တာ၊ ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်းမရှိပေမယ့် အစ်မ ဖြစ်တဲ့ မေသစ်လွင်ရယ်၊ ဦးလေးဖြစ်တဲ့ ဦးကျော်မောင်(ညီတို့ မောင်နှမအခေါ်အရ လေးလေးကျော်)ရယ်၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ စိုင်းသစ်ရယ်ကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလေးထားတွယ်တာတာ၊ တစ်ခါတစ်ရံတွေမှာ စိတ်အစွဲကြီးတတ်တာတွေကို မေ ကောင်း ကောင်း နားလည်ပါသည်။

ညီ သည်လို အများသူငါ လူငယ်တွေနဲ့ မတူညီသည့် စရိုက်လေးတွေရှိတာ၊ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းဝန်းမေးငေါ့ ကြောက်ရွံ့ရလောက်အောင်ကို ဆိုးတေခဲ့တာ တွေဟာ တကယ်တော့ သားသမီးပေါ်မှာ အို . . . သားသမီး အပေါ်မှာပင် မကပါဘူးလေ။ အရာရာတိုင်းပေါ်မှာ တင်းကျပ် စွာ ချုပ်နှောင်ဖိနှိပ်ဆက်ဆံတတ်သည့် ဒယ်ဒီနှင့် မာမီကြောင့် ပါပဲ။

ကွယ်လွန်သွားလေပြီဖြစ်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို အပြစ်မတင် ချင်တော့သဖြင့် မေ အတွေးစကို ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ညနေ လေးနာရီမှာ မေနဲ့ ကိုမင်းထင်ခတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲရှိပါ သည်။ ကိုယ့်စေ့စပ်ပွဲ ကျင်းပမယ့်နေ့မှာမှ ညီမျက်နှာမကောင်း တဲ့အတွက် မေ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပင် ရင်မခုန်အားပါ။ ဒါပေမဲ့ လေ ကိုယ့်မောင်အကြောင်း ကိုယ်သာသိပါသည်။ သူ ဘာတွေ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ဟလေ့မရှိတဲ့သူဖြစ်တဲ့ အတွက် ညီ သည်နေ့သွားခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ အဲ . . . ပြီးတော့ စိုင်းသစ်အပြောအရ အင်းဝစာအုပ်ဆိုင်လည်းဝင်ခဲ့တယ်ဆိုလား

ပဲ။အဲသည်မှာ ဒယ်ဒီရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့လို့ပဲလား။ဒါမှမဟုတ် ဘာတွေများ အဆင်မပြေစရာ ကြုံခဲ့လို့ပါလိမ့်ရယ်လို့ မေ တွေးနေမိပါသည်။

ညီသည် စိတ်ညစ်လျှင် ပြုမူနေကျအတိုင်း ကန်ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။မမမေရော၊ လေးလေးကျော်ပါ ညီကိုနားလည်ခွင့်ပြုသဖြင့် ညီ မမမေစေ့စပ်ပွဲကျင်းပသည့် Sedona ကိုမသွားပဲ ခုလို အင်းလျားကန်ကို ရောက်ရှိလာတာ ဖြစ်ပါသည်။ညီစိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျီလျှင် အင်းလျားကန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကန်တော်ကြီးဖြစ်ဖြစ် သွားကာ ကန်ရေပြင်ကို အကြာကြီး ငေးမောလိုက်လျှင် ညီစိတ်တို့ အနည်းငယ်ငြိမ်သက်သွားလေ့ရှိပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ညီ သည်အကျင့်ကို ငါးတန်းတုန်းက စရခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။ညီတို့ကျောင်းက လေ့လာရေးခရီးအဖြစ် ဒီဇင်

ဘာဆယ်ရက်ပိတ်လျှင် ပုဂံဘုရားဖူးထွက်ကြရန် ဆရာမများက ပြောသောအခါ ညီအပါအဝင် ကျောင်းသားများအားလုံးပျော်သွားကြပါသည်။ပိုက်ဆံရှိသားသမီးများထားသည့်ကျောင်း ဖြစ်သည့်အတွက် အားလုံးက ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်ကာ ခရီးထွက်ရန်ဘာဝယ်မည်၊ ညာဝယ်မည် စသဖြင့် တိုင်ပင်နေချိန်မှာ ညီရင်ထဲ အနည်းငယ်လေးလံလာပါသည်။

ညီ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဒယ်ဒီက မလိုက်ရဘူး ဟု သံပြတ်နှင့်တားမြစ်သောအခါ ညီ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်မပြောတော့ပါ။ထပ်ပြောလို့လည်း အကျိုးမထူးဘူးဆိုတာကို သိနေသောကြောင့်ပင်။သည်လိုနဲ့ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်၏ ပထမဆုံးနေ့မှာ ညီ အိပ်ရာမှ အစောကြီးထကာ ပုဂံဘုရားဖူးသွားမည့်ကားတွေကို သွားကြည့်နေခဲ့သည်။သူငယ်ချင်းတွေ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက လိုက်မှာပဲဟုထင်ကာ “လာလေသား.. မိဘတွေရော မပါဘူးလား” ဟု ခေါ်သောအခါ “ဟင့်အင်း.. သားမလိုက်ဘူး၊ ဒယ်ဒီတို့ ခွင့်မပြုဘူး” ဟု အေးအေးဆေးဆေးပြောကာ ကားများထွက်သွားသည်အထိ မျက်စိတစ်ဆုံးငေးကြည့်ပြီး

မှ အင်းလျားကန်မှာ တစ်နေ့ကုန်သွားထိုင်နေခဲ့သည်။အဲသည် တုန်းက ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်သည်။ဒယ်ဒီ နှင့်မာမိကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်သည်။ခံစားချက်နှင့်အသက် အရွယ်မမျှဘဲ တစ်နေ့ကုန် မထတမ်းထိုင်ပြီးမှ ညနေစောင်း မိုးချုပ်ခါနီးမှာ ညီ အင်းလျားကန်စောင်းက ခုံတန်းပေါ်မှာအိပ် ပျော်သလိုလို၊ သတိမေ့သလိုလိုနှင့် အရာရာကို မေ့လျော့လဲကျ သွားခဲ့ပြီး ညီသတိပြန်ရသောအခါ ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ် ကိုယ်ပြန် ရောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မေမေပြန်ပြောပြချက်အရ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ဒယ်ဒီနှင့်မာမိရော၊ ဒယ်ဒီအလုပ်သမားတွေရော ညှို့ကိုဒေါင်း တောက်အောင်ရှာခဲ့ပြီး ညနေစောင်းတော့မှ အင်းလျားနားမှာ နေသည့် ဒယ်ဒီအလုပ်သမားတစ်ယောက်ကတွေ့ကာ ဒယ်ဒီ ဆီအကြောင်းကြားခဲ့တာဖြစ်သည်တဲ့။သည်အကြောင်းကြား တော့ တောင်ကြီးက လေးလေးကျော် ရန်ကုန်သို့ချက်ချင်းဆင်း လာကာ ညှို့ကို အမြန်နေကောင်းအောင် ကုသပြီး ညီနေကောင်း တာနှင့် ပုဂံသို့တူဝန်းနှစ်ယောက် ဘုရားဖူးသွားခဲ့ကြပါသည်။

လေးလေးကျော်ကို ပိုတွယ်တာခဲ့ရသော်လည်း ဒယ်ဒီ အပေါ် ထားတဲ့ အကျိတ်အခဲတွေကတော့ မပျောက်ပျက်သွားခဲ့ပါ။ ဒယ်ဒီနှင့် ညီတို့ကြားထဲရှိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနှစ် သက်နိုင်မှုတွေ၊ မကြိုက်တာတွေ ပိုမိုထူထပ်လာခဲ့ပါသည်။ဒယ်ဒီ နှင့်မာမိဆုံးပါးသွားတဲ့အချိန်အထိ ညီရင်ထဲမှာ အကျိတ်အခဲ တွေ၊ အနှောင်အထုံးတွေ မပြေသွားခဲ့ပါ။

ခုလည်း ညီဘာတွေစိတ်ရှုပ်နေလည်း၊ ဘာတွေစိတ် ညစ်နေလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မတွေးချင်ပါ။တစ်ခါပဲတွေ့ဖူး တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် . . . ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်တွဲတာ ကို ညီ ဘာကြောင့် သည်လောက်ခံစားရတာလဲ။ခံစားဖို့မလိုပဲ ဘူး၊ မိန်းမဆိုတာ ညီ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ ခေါင်း စဉ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆို ညီ ဘာလို့ ကိုယ့်အစ်မ ဓမ္မစပ်ပွဲကိုတောင် တက်ရောက်ချင်စိတ် မရှိ ဖြစ်နေရတာလဲ။ညီသည် ကိုယ့်စိတ် နှင့်ကိုယ်ရန်ဖြစ်ကာ ကန်ရေပြင်ကို ခဲနှင့်ပေါက်ပြီး ကားမောင် ထွက်ခဲ့ပါသည်။သည်တစ်ခါ အင်းလျားကန်ရဲ့ရေပြင်ကျယ်က ညှို့စိတ်ကို ငြိမ်သက်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။

၀၀၀၀၀
မေဇင်စာပေ

အခန်း(၃)

“ဖေဖေ . . . မာ သင်တန်းသွားတော့မယ်၊ ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဆွေဆွေတို့အိမ်ကို ဘယ်နေပြန်မလဲ သမီး”

“မနက်ဖြန် ဖေဖေ၊ အန်တီဆွေလည်း ကျန်းမာရေးတော်တော်ကောင်းနေပါပြီ၊ နောက်ဆို တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လောက်ပဲ နေပေးတော့မယ်၊ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ အချိန်တွေ သမီး စိတ်မချဘူး”

“ဖေဖေက ကျန်းမာရေးကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့သမီး စိတ်ချသွားပါ၊ ဆွေဆွေဆိုတာလည်း ဖေဖေတို့ သမီးတို့အပေါ်

ဘယ်လောက်ကောင်းခဲ့သလဲ . . . သမီး အသိပဲ”

“သမီးသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ ခုတလော မောမော နေတယ်ဆို”

“ဒါက မပြောပလောက်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကဲ ကဲ . . . သင်တန်းနောက်ကျနေမယ် . . . သွားချေတော့”

တကယ်လည်း ဖေဖေနဲ့စကားပြောတာ အချိန်အနည်းငယ်ကြာသွားသဖြင့် မာ ကားဂိတ်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ အရန်သင့်ပင် သင်တန်းမှလာကြိုသော ဖယ်ရီကားရောက်လာသဖြင့် တက်လိုက်ခဲ့ကာ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေသည်။

မာ့ဘဝမှာ အားလပ်ချိန်ဆိုတာ သိပ်ကိုနည်းပါးခဲ့ပါသည်။ မာ လူမှန်းသိတတ်ချိန် သုံးလေးနှစ်သမီးက မာတို့တောင်ကြီးမြို့က လိမ္မော်ပင်တွေ၊ သစ်တော်ပင်တွေကြားထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာကို မှတ်မိသည်။ တစ်တန်း၊ နှစ်တန်းအရွယ်ကတည်းက မေမေနှင့်ကူ၍ လိမ္မော်သီးခူးခဲ့ရသည်။ ဖေဖေကတော့သူဝါသနာပါသည့် စာရေးခြင်းအလုပ်ကိုသာ ဇောက်ချပြီး စာအုပ်ပုံတွေ

ကြားထဲမှာ နစ်မြောနေတတ်ပါသည်။ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းမရှိ
သော်လည်း မာတို့မိသားစုသုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ချစ်ခင်နားလည်ကာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

မာ ငါးတန်းရောက်သည့်နှစ်မှာတော့ ဘွားဘွားဆုံး၍
ရန်ကုန်သို့ မိသားစုသုံးယောက် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါသည်။ မာတို့
ငှားနေတာ ကြို့ကုန်းရှိ သစ်သားအိမ်လေး ခပ်သေးသေးသာ
ဖြစ်သော်လည်း မာ့ဘွားဘွား(မေမေ့ရဲ့အမေ)ရဲ့ အသုဘအခမ်း
အနားကတော့ အင်းလျားလမ်းဘက်က ကြီးမားထည်ဝါသော
အညိုရောင်သုံးထပ်တိုက်ကြီးမှာ ဖြစ်ပါသည်။

မာ့ဘဝမှာ ငါးတန်းရောက်တဲ့အထိ ဘွားဘွားဆိုတာကို
မမြင်ဘူး၊ မကြားဘူးပါ။ရန်ကုန်ရောက်ပြီးနောက်နေ့မှာ ဖေဖေ
နှင့်မေမေက သမီးဘွားဘွားရဲ့ အသုဘကို သွားကြမယ်လို့ခေါ်
လာစဉ်မှာလည်း သည်လောက်ချမ်းသာကြွယ်ဝလိမ့်မည်မထင်
ခဲ့ပါ။အင်မတန်ကို လှပများပြားတဲ့ ပန်းခက်ပန်းနွယ်တွေကြား
မှာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ဘွားဘွားရဲ့အလောင်းကို သူမကြောက်
ကြောက်နှင့်ကြည့်ကာ မေမေနှင့် သားအမိလို့ ပြောစရာမလို

လောက်အောင်ပင် ရုပ်ရည်ချင်းဆင်၍ မာနကြီးသည့် မျက်နှာ
ပေါက်မျိုးနှင့် ဘွားဘွားက အိပ်ပျော်နေသလိုပုံစံမျိုးဖြင့် ငြိမ်
သက်နေပါသည်။

မေမေနှင့်ဘွားဘွားလို ရုပ်ရည်မျိုးရှိပေမယ့် မာနမကြီး
ဘဲ စိတ်ထားပျော့ပြောင်းတန်ပေါက်သည့် အမျိုးသမီးနှင့်မေမေ
တို့ ဖက်ငိုတာလည်း သူမအဖို့ ထူးဆန်းနေပါသည်။ထိုအမျိုးသ
မီးကတော့ မေမေညီမအရင်း အန်တီဆွေပင်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်မှ အကြောင်းစုံသိရတာကတော့ ရတနာဆိုင်
ပိုင်ရှင်ဘွားဘွားမှာ ထားထားမေနှင့် ထားထားဆွေဆိုသည့်
သမီးနှစ်ယောက်ရှိကာ အကြီးမ ထားထားမေ(မာ့ရဲ့မေမေ)က
တောင်ကြီးဘက်မှ စာပေသမားတစ်ယောက် (မာ့ရဲ့ဖေဖေ)နှင့်
ထူသွားသဖြင့် အမွေပြတ်ကြော်ငြာခဲ့ပြီး အငယ်မ ထားထားဆွေ
တို့တော့ သူသဘောတူသည့်လူနှင့် လက်ထပ်ပေးကာ စိတ်ပြေ
သည့်အခါမှာ သမီးကြီးကို လူကြုံနှင့် ရန်ကုန်ခေါ်သော်လည်း
မာနကြီးသည့် ထားထားမေက ရောက်မလာသဖြင့် သေတမ်း
စာတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားလုံးနီးပါးကို အငယ်မ ထားထားဆွေ

အတွက်သာပေးထားခဲ့ပြီး၊ အကြီးမ ထားထားမေအတွက် တစ် ပြားတစ်ချပ်မှ အမွေပေးမသွားခဲ့ပါ။ဘွားဘွားနှင့်ထပ်တူ မာန ကြီးလှတဲ့ မေမေကလည်း တစ်စက်မှ အပြုံးမပျက်ခဲ့ပါ။

အန်တီဆွေက တစ်ဝက်နီးပါးသောစည်းစိမ်ဥစ္စာခံစား ခွင့်တွေကို စာချုပ်စာတမ်းနှင့်လွှဲပေးဖို့ ညှိနှိုင်းသော်လည်း မေမေ ကလုံးဝလက်မခံခဲ့ပါ။ဖေဖေကလည်း စာပေသမားပီပီ ရိုးရိုး အေးအေးနေတတ်ကာ ငွေကြေးမမက်မောသူဖြစ်သဖြင့် မေမေ ရဲ့ အမွေကိစ္စကို လုံးဝမစွက်ဖက်ခဲ့ပါ။နောက်ဆုံး အန်တီဆွေက မာရဲ့ကျောင်းစရိတ်ကို တာဝန်ယူခွင့်တော့ပေးပါဟု ဆိုသဖြင့် မာ ခြောက်တန်းမှစ၍ ယခု ဘွဲ့ရပြီးချိန်ထိ ပညာရေးနှင့် ပက်သက်သည့်ကိစ္စအဝဝရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ကို အန်တီဆွေက လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့ခဲ့ပါသည်။

သားအမိသားအဖ သုံးယောက်တည်းရှိသည်ဆိုသော် လည်း ရန်ကုန်မှာနေထိုင်သည့် လူနေမှုပုံစံနှင့် ကုန်ကျစရိတ်က နယ်နှင့်မတူပေ။တောင်ကြီးမှာတုန်းက မေမေလိမ္မော်သီးခူးလို့ ရတဲ့ဝင်ငွေနှင့် မိသားစုသုံးယောက် အေးအေးချမ်းချမ်း ခြိုးခြိုး

ခြံခြံ စားလို့လောက်ငှခဲ့သော်လည်း ရန်ကုန်ရောက်တော့ မေမေ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးကရသည့်ဝင်ငွေနှင့် ဖေဖေရဲ့ ရံဖန်ရံခါ ရတတ်သောစာမူခ ထောင်ဂဏန်းလောက်မှာ အိမ်ငှားခ၊ ရေဖိုး မီးဖိုး၊ သာရေးနာရေး၊ စားစရိတ်စသည့် အိမ်စရိတ်တွေအတွက် မလုံလောက်ခဲ့ပါ။စာသင်ခန်းထဲမှာ အမြဲတမ်း ပထမရပြီး စာမေး ပွဲကြေး၊ အလှူငွေ၊ ကထိန်သင်္ကန်းကပ် စတာတွေကို အရင်ဆုံး နဲ့ ငွေကြေးအများဆုံးထည့်နိုင်သည့် ဂန္ဓမာဖြူဆိုသည့် ကလေးမ သည် အိမ်မှာတော့ အမေမုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် ပန်ကန်ဆေး၊ စားပွဲထိုး စသည်ဖြင့် အောက်ခြေသိမ်းကူညီကာ ကိုယ့်ထက် အတန်းငယ်သော ကျောင်းသားလေးများကိုလည်း ကျူရှင်ပြု၍ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရုန်းကန်ရပါသည်။

ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် နှလုံးရောဂါစွဲကပ်ခဲ့သော မေမေသည် ဂန္ဓမာ ကိုးတန်းနှစ်မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါသည်။အန် တီဆွေက ဂန္ဓမာတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို သူတို့မိသားစုနှင့် လာနေဖို့ခေါ်သော်လည်း ဖေဖေရော ဂန္ဓမာပါ သူများတိုက်အိမ် မှာ သွားကပ်နေဖို့ထက် ကိုယ့်သစ်သားအိမ်လေးမှာ ဆက်နေဖို့

ပဲ စိတ်တူကိုယ်တူဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါသည်။စိတ်သဘောထားပြည့်ဝ
 ကောင်းမွန်သော အန်တီဆွေကတော့ ဂန္ဓမာ ဆယ်တန်းနှစ်
 ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တွင် လက်ဆောင်ဟုဆိုကာ လက်ရှိ
 နေထိုင်တဲ့ အိမ်ကလေးကို ဂန္ဓမာအမည်ပေါက်ဖြင့် ဝယ်ယူပေး
 ခဲ့ပါသည်။သည်တစ်ခါငြင်းပယ်ရင်ဖြင့် သူ့ကို အမျိုးလို့ မသတ်
 မှတ်ဘူးလို့ ယူဆမည်ဆိုသဖြင့် ဖေဖေရော၊ ဂန္ဓမာပါ မငြင်းသာ
 ခဲ့ပါ။

ထိုနှစ်မှစတင်၍ ဂန္ဓမာသည် အန်တီဆွေအိမ်သို့ တစ်
 ပတ်နှစ်ရက်သွားကာ အန်တီဆွေသားသမီးများဖြစ်သည့်
 ကိုးကိုးလို့ခေါ်တဲ့ ကိုးကွယ်၊ နီနီလို့ခေါ်တဲ့ မြတ်နိုး၊ ဂျိုဂျိုးလို့
 ခေါ်တဲ့ ငွေချိုးဖြူတို့ သုံးယောက်ကို စာသင်ပေးပါသည်။ပညာ
 တော်၍ အနေတည်သော ဝမ်းကွဲအစ်မကို မားဖြူဟုခေါ်၍
 မောင်နှမသုံးယောက်လုံး ဂန္ဓမာဖြူကို ချစ်ကြောက်ရိုသေကြပါ
 သည်။ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က အန်တီဆွေ လေဖြတ်သည့်သဘောမျိုး
 အကြောတွေလေးလံထုံထိုင်းကာ စကားပြောရင်တောင် လေး
 နေသည်အထိ ကျန်းမာရေးညံ့သဖြင့် ဂန္ဓမာ တစ်ပတ်ငါးရက်

လောက်သွားနေပေးကာ အန်တီဆွေကို ကျန်းမာရေးကောင်း
 အောင် ပြုစုတာရော၊ အိမ်ရှိအလုပ်သမားတွေကို စီမံခန့်ခွဲတာ
 ရော၊ ကလေးသုံးယောက်ရဲ့ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရ
 တာတွေကိုပါ အစစအဆင်ပြေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးရင်းမှ အခု
 တော့ အန်တီဆွေတို့အိမ်မှာ ဂန္ဓမာဖြူ မရှိမဖြစ်နေရာသို့ရောက်
 ကာ တစ်ပတ်နှစ်ရက် ဖေဖေဆီသို့ အိမ်ပြန်ဖို့ကိစ္စကိုတောင်
 တော်တော်လုံးပန်းယူရပါသည်။အန်တီဆွေခင်ပွန်း ဦးနိုင်က
 လည်း ဂန္ဓမာ့ကို တူမရင်းလေးလို ယုံကြည်အလေးပေးရှာပါ
 သည်။ခုဆို အန်တီဆွေကျန်းမာရေးက လုံးဝနီးပါးကောင်းမွန်
 နေပြီဆိုပေမယ့် အန်တီဆွေရော ဦးနိုင်ပါ ဂန္ဓမာ့ကို အိမ်မှာ
 အမြဲနေဖို့အတွက် ဖေဖေကိုပါ အတူလာနေရန် အမြဲခေါ်ပါ
 သည်။

အခု ECO ကျောင်းပြီးသွားတော့ ဂန္ဓမာက အိမ်မှာပဲ
 နေရင်း အိမ်အလုပ်တွေကြားမှာ သင်ထားတဲ့ပညာတွေ မေ့
 ပျောက် ဖုန်တက်ကုန်မှာစိုးသဖြင့် Private သင်တန်းတစ်ခုမှာ
 စာရင်းဇယားနှင့် ပတ်သက်သည့်ပညာရပ်တို့ပဲ ပို့ချတဲ့နည်းပြ

အဖြစ် တစ်ပတ်မှာသုံးရက်၊ အလတ်စားအဝတ်အထည်ဆိုင် တစ်ခုမှာ စာရင်းကိုင်အဖြစ် တစ်ပတ်ကိုနှစ်ရက် အလုပ်ဆင်း တာကြောင့် ဖေဖေကျန်းမာရေး၊ အန်တီဆွေအိမ်ရဲ့ကိစ္စအဝဝ နှင့် သင်တန်း၊ အလုပ်ကြားမှာ တစ်ခုမှမလွတ်အောင်ပင် ပြေး လွှားလုပ်ကိုင်နေရတော့သည်။

ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကို အစမှအဆုံးပြန်တွေးနေမိရာ သင်တန်းရှေ့ရောက်လို့ ဖယ်ရီကားရပ်သွားတာတောင် မသိ လိုက်ဘဲ ဒရိုင်ဘာကောင်လေးက ကားတံခါးလာဖွင့်ပေးတော့မှ သတိဝင်ကာ ကားပေါ်မှအမြန်ဆင်း၍ သင်တန်းရဲ့လှေခါးထစ် တွေကို ခပ်သွက်သွက်လေး တက်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၄)

“အန်တီ နေကောင်းသွားပြီလား”

“အင်း . . . တော်တော်လေးသက်သာသွားပြီ မမ ကျော်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကို ခုတလော မာ သိပ်အားမရဘူး၊ ဖေဖေက နေကောင်းတယ်သာဆိုတယ် . . . ကြည့်ရတာ မော မောနေသလိုပဲ၊ ဖေဖေကျန်းမာရေးကို သေချာဂရုစိုက်မှ”

“မာရယ် . . . မာက သိပ်တော်တာပဲ၊ အဖေရော၊ အဒေါ်ရော၊ ဝမ်းကွဲမောင်နှမတွေရော အကုန်လုံးရဲ့အရေးကိစ္စ တွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့အပြင် သင်တန်းရယ် Pretty Girl ရယ်မှာ နှစ်နေရာတောင် အပြင်အလုပ်လုပ်နိုင် သေးတယ်၊ မမကျော်ဆို ကလေးနှစ်ယောက်အမေသာဖြစ်တယ်

ယောက္ခမတွေက ကလေးတွေကိုစွဲ အစစလုပ်ပေးနေတော့ တစ်ခါတစ်လေ သူတို့ခရီးထွက်တာတို့ ဘာတို့ဆို မမကျော် ချာလပတ်ရမ်းပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ အိမ်ဖော်တွေဆို တာလည်း မြဲတာမဟုတ်၊ မြဲတဲ့အိမ်ဖော်ကျတော့လည်း ကိုယ့် စိတ်တိုင်းကျဦးမှ၊ ဒါတောင် ကလေးတွေအဖေက သင်္ဘောမ တက်တဲ့အချိန်တွေဆို အိမ်အလုပ်တွေကူလုပ်ပေးသေးတာ”

“ဪ မမကျော်ရယ် . . . ဒါတော့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝအခြေအနေကွာခြားလို့ပါ။ မမကျော်က မွေးကတည်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံဆိုတော့ ဒီလောက်လုပ်တာတောင် အိမ်အလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ကိုယ်မလုပ်ချင်လဲ သူများကို လက်ညှိုးထိုးခိုင်းလို့ရတာပဲ။ မှာဘဝက အလုပ်ကို အချိန်ပြည့် လုပ်နေမှ ကိုယ်ရော၊ သူများတကာတွေရော အစစ အဆင်ပြေ မှာကိုး၊ မာက ခြောက်တန်းကတည်းက မုန့်ဟင်းခါးရောင်း၊ ရှစ် တန်းလောက်ကတည်းက ကိုယ့်ထက်အတန်းငယ်တဲ့သူတွေကို ကျူရှင်ပြရတဲ့ သာမန်အောက်ခြေလူတန်းစားဘဝမှာ ကြီးပြင်း ခဲ့ရတော့ ဒီလောက်တော့ လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

မေဇင်စာပေ

“တော်ပါကွယ် . . . မှာပုံစံက အစုတ်ဝတ်ထားရင် တောင် အရောင်ထွက်တဲ့ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ပုံစံ ပါ။ ဆင်းရဲနိမ့်ကျတဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာ လုံးဝမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ဟိုတစ်လောက မှာအန်တီဆွေ နေမကောင်းလို့ တို့လာကြည့် တော့ အန်တီဆွေက ပြောပါတယ်နော် . . . အိမ်မှာ ကားတွေ ရှိရဲ့နဲ့ ကားမောင်းသင်ပါ။ ကားယူသုံးပါ ဆိုတာ လုံးဝလက်မခံ ဘူးတဲ့။ ကဲ . . . အဲဒါ ဆင်းရဲချို့တဲ့တာလား၊ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာပြီး ရှိသင့်တဲ့ မာနတွေရှိလို့ မှာပုံစံလေးက တခြားမိန်းက လေးတွေနဲ့မတူပဲ ထူးခြားနေတာ . . . သိလား”

“မှာကိုယ်မာတော့ သူများတကာတွေထက် ထူးခြား တယ်လို့မထင်ပါဘူး မမကျော်ရယ်။ မှာဘဝမှာ သူများတန်းတူ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ပညာနဲ့မာနပဲရှိတယ်။ မာလေ ပညာနဲ့ပတ် သက်ရင်တော့ လောဘကြီးတယ် မမကျော်ရဲ့။ တာဝန်ဝတ္တရား တွေ ကင်းလွတ်သွားခဲ့ပြီဆိုရင် မာအလုပ်ချင်ဆုံးက နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တစ်ခုခုမှာ ကိုယ့်အရည်အချင်းကို တိုးတက်စေမယ့် အခြားလူတွေကိုလည်း ပြန်ဖြန့်ဝေပေးလို့ရမယ့် ပညာတွေကို

မေဇင်စာပေ

အဆုံးအစမရှိ သင်ချင်ကယ်၊ မာနကတော့ သာမန်ရှိသင့်သလောက်ပါပဲ၊ ကိုယ့်လုပ်အားခ ကိုယ့်အားထုတ်မှုမပါတဲ့ ဘယ်လိုအရာကိုမှ မလိုချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သည်လောကကြီးထဲမှာ လူတွေအားလုံးက ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ အများဆန္ဒကို ညှိနှိုင်းပြီး နေထိုင်ကြရတာ မဟုတ်လား၊ မာနဆိုတာကို ဘဝပေးအခြေအနေအရ အချိန်တော်တော်များများမှာ မာ မေ့ဖျောက်ထားပါတယ်၊ အင်း . . . မာရင်ဖွင့်တာ တော်တော်များသွားပြီနော်၊ မမကျော် စိတ်ပျက်သွားပြီလားတောင် မသိပါဘူး”

“ဟင့်အင်း . . . စိတ်မပျက်ပါဘူး၊ မာဒဿနတွေကို မမကျော် စိတ်ဝင်စားတယ် . . . သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားတာလဲ မမကျော်ရဲ့၊ မာဘဝအကြောင်းက သာယာနာပျော်ဘွယ် မကောင်းလှပါဘူး”

“ဘဝက လှတာ မလှတာထက် အနှစ်သာရရှိဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်လေ၊ မာရဲ့ ဒဿနတွေထဲမှာ အနှစ်သာရကို တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မမကျော်က စိတ်ဝင်စားတာ၊ မာရဲ့ ပုံစံလေးရော၊ ဝတ်ပုံစားပုံရော စိတ်နေစိတ်ထားရော မမကျော်

သဘောကျလို့ မောင်တွေ တူတွေရှိရင်တောင် အမျိုးတော်ချင်တာ . . . သိလား”

မာက မမကျော်ရဲ့အပြောကို သဘောကျစွာရယ်မောရင်း “တကယ်လား မမကျော်” လို့ ခနောက်လိုက်ပါသည်။

“တကယ်ပေါ့ မာရဲ့ . . . မမကျော်တို့ ဆွေမျိုးအုပ်စုထဲမှာ ယောက်ျားလေးရှားလို့ ခက်နေတာ၊ သည်ကြားထဲ ဟိုတစ်လောက မောင်တစ်ယောက် စေ့စပ်ပွဲလုပ်သေးတယ်လေ၊ အဲသည်ကောင်ဆိုရင် မာနဲ့ တကယ်လိုက်တယ် . . . သိလား၊ သူလည်း အလုပ်လုပ်တဲ့သူ သိလား”

“ဟာ . . . ဒါဆို မာနဲ့ မမကျော် အမျိုးတော်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

မာနဲ့ မမကျော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြုံးရယ်မိကြပြီးမှ သင်တန်းသားတွေရဲ့ အဖြေလွှာကို ဆက်လက်စစ်ဆေးကြပါသည်။ သည်သင်တန်းက နည်းပြတွေထဲမှာ မာက အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး မာ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကြီးတဲ့ ဒေါ်ဝတ်ရည်ကျော်နှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ တွဲမိကြပါသည်။

၄၆ သုခချို

သွက်လက်၍ စာအသင်အပြကောင်းရုံသာမက စိတ် သဘောထားဖြူစင်၍ ရှယ်ယာ(၂၀%)ခန့်ပိုင်သော ဒေါ်ဝတ် ရည်ကျော်သည် သင်တန်းရဲ့ ရှယ်ယာဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါ သည်။ကားထည်လဲစီးနိုင်သော၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော၊ ခင်ပွန်း သည်သင်္ဘောသားနှင့် သာယာချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်တစ် ခုကို တည်ထောင်ထားနိုင်သော ဒေါ်ဝတ်ရည်ကျော်သည် အနေတည်သော်လည်း မှာကိုတော့ အတော်ချစ်ရှာပါသည်။ အသက်(၂၅)နှစ်နှင့်မလိုက်အောင် အနေတည်သော၊စည်းကမ်း ရှိသော မှာကို . . .

“မာကလေ . . . အဘွားအိုလေးကျနေတာပဲ”
ဟု မကြာခင်က ချစ်စနိုး စတတ်ပါသည်။

*****

မေဇင်စာပေ

ဖေဖေအိမ်ကို နှစ်ရက်ပြန်လိုက်တာနှင့် သည်ဘက် အန်တီဆွေတို့အိမ်မှာ မှာအတွက် အလုပ်ကြွေးတွေ တော်တော် များသွားသည်။ဈေးသွား၍ ရေခဲသေတ္တာထဲတွင် လျော့သွား သော သားငါးဟင်းရွက်တွေ ပြန်ဖြည့်၊ ကိုကိုးလျှောက်လည်ဖို့ မုန့်ဖိုးထုတ်ပေး၊ နို့နိုးနှင့် ဂျုံဂျိုး ပြန်လာတော့ မာမရှိတဲ့ရက် တွေက သူတို့ စာကျက်ရဲ့လား ပြန်မေးနှင့် တအိမ်လုံးအိပ်သွား တော့မှ ကိုကိုးပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်ရင်း အေးအေးလူလူ စာဖတ်ခွင့်ရတော့သည်။မိုရေးဇီးယား၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို တွေကို ဖတ်နေစဉ်မှာ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည့် အန်တီ ဆွေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မာ စိတ်ပူသွားသည်။

“အန်တီဆွေ . . . ခုထိ အိပ်မပျော်သေးဘူး၊ နေမ ကောင်းဘူးလား”

မေဇင်စာပေ

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့ . . . ဒီည အိပ်ချင်စိတ်မရှိ တာနဲ့ သမီးတစ်ယောက်တည်း ကိုကိုးကို စောင့်တာ ပျင်းနေ မှာစိုးလို့ အန်တီဆွေ ဆင်းလာတာ”

“မပျင်းပါဘူး အန်တီဆွေရဲ့ . . . ရပါတယ်”

“ကိုကိုးကို ဘယ်အချိန်ပြန်လာဖို့ မှာလိုက်သလဲသမီး”

“ကိုးခွဲ နောက်ဆုံးလို့ မှာလိုက်တယ် အန်တီဆွေ”

“ဒီလောက် အလိုမလိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ် . . . ကိုးနာရီ လောက်ဆို တော်ရောပေါ့၊ ခုတော့ သမီးက တစ်နေ့လုံး ပင်ပင် ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ပြီး ခုလည်း ထိုင်စောင့်နေရတယ်”

“ရပါတယ် . . . သမီး ပုံမှန်လည်း ဆယ့်တစ်လောက်မှ အိပ်တာပါ”

“သမီးဖေဖေ ကိုမြခိုင်ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ခုတစ်လော မောမောနေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သိပ် မကျန်းမာတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောက်အပတ် လောက်ကျရင်တော့ ဖေဖေကို Medical Check Up လုပ် ကြည့်မလားလို့လေ”

မေဇင်စာပေ

“ကောင်းတယ် သမီး . . . အန်တီဆွေပါ လိုက်ပေး မယ်၊ သမီးလည်း ဟိုအိမ်ပြေး သည်အိမ်ပြေးနဲ့ ပင်ပန်းပါတယ် ကွယ်၊ သမီးရော ကိုမြခိုင်ရော ဟိုဘက်က တိုက်လေးမှာ လာ ပြောင်းနေပါလား၊ အန်တီဆွေတို့က ဆွေမျိုးသိပ်မများတော့ စုစုစည်းစည်း နေချင်တယ်ကွယ်”

“သမီး ဖေဖေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါ့မယ် အန်တီဆွေ”

“ပြီးတော့ သမီး အလုပ်နှစ်ခုလုပ်တာလည်း အန်တီ ဆွေ စိတ်မချမ်းမြေ့ပါဘူးကွယ်၊ အန်တီဆွေ သမီးကို ဒီမှာလာ နေစေချင်တာ အန်တီဆွေတို့ အိမ်အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ပေး ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်တီဆွေက မကျန်းမာတော့ သမီး ပင်ပန်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီကြားထဲ သမီးက အပြင်အလုပ် နှစ်ခုတောင် လုပ်ရတယ်ဆိုတော့ အန်တီဆွေ တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ် . . . သမီး သင့်တန်းမှာ Lecturerလုပ် ချင်လုပ်ပါ၊ သမီးသင်ထားတဲ့ ပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲထိ တွေ့နေရတော့ ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖို့ဆိုတာ အန်တီဆွေ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် Pretty Girl Fashion Shopမှာ

မေဇင်စာပေ

Accountant လုပ်တာကတော့ သမီးရတဲ့လခနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု ထက်စာရင် ပင်ပန်းမှုက ပိုများမနေဘူးလား”

“သမီး တကယ် မပင်ပန်းတာပါ အန်တီဆွေရယ်၊ သမီး ဒီမှာ အစစ လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာက အန်တီဆွေ သမီးအပေါ် ထားတဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေကို သမီး တုန့်ပြန်ချင်လို့ပါ။ မောင် နှမတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေရတဲ့အတွက် ပျော်တောင်ပျော် ပါသေးတယ်။ ဟို အလုပ်နှစ်ခု လုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း သမီး ဘဝအတွက် တကယ်လိုအပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုတွေ၊ တိုး တက်မှုတွေအတွက်ပါ။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက် ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝ ဖို့ ဒီလောက်တော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့။ အန်တီဆွေ သမီးအတွက် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နဲ့နော်။ ဖေဖေတို့ အန်တီဆွေ၊ ဦးနိုင် တို့ ကျန်းမာတယ်။ ကိုကိုးတို့မောင်နှမ လိမ်မာတယ် စာတော် တယ်ဆို သမီးဘဝမှာ ပင်ပန်းမှုဆိုတာ မရှိပါဘူး။”

“ကဲ . . . သာဓုပါ သာဓုပါ သာဓုပါတော်၊ အန်တီဆွေ၊ ကြောင့် သမီး စာဖတ်ပျက်သွားပြီထင်တယ်။ ဖတ် ဖတ် သမီး၊ အန်တီဆွေ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘုရားကို အာရုံပြုလိုက်ဦးမယ်”

“သမီးလိုက်ပို့ပေးမယ် အန်တီဆွေ”

“ရပါတယ် သမီးရယ် . . . နေပါ။ အန်တီဆွေ တော် တော် နေကောင်းလာပါပြီ”

ဘုရားခန်းသို့ ညင်သာစွာ ဦးတည်သွားနေတဲ့ အန်တီ ဆွေရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး မာ စာဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ အလုပ်အကြောင်း တွေးနေမိသည်။ တကယ်ဆို မာလုပ်တဲ့ အလုပ်နှစ်ခုထဲမှာ TT(Today Technology)သင်တန်းရဲ့ Lecturer လုပ်ရတာ အဆင်ပြေပေမယ့် Pretty Fashion မှာ Accountant လုပ်ရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက် အနည်း ငယ်ရှိပါသည်။

မာ အလုပ်ဝင်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လအတွင်းမှာ ဆိုင်ရဲ့ရောင်း အားက မသိမသာ ကျဆင်းနေပါသည်။ မာ့ကို အလုပ်ခန့်ခဲ့တဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်နယ်လီလင်းရှိစဉ်က ဆိုင်ရောင်းအားက အတန် အသင့်ကောင်းခဲ့သော်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က စင်္ကာပူမှာရှိတဲ့ သားနှင့်ဆွေးမ ကား Accident ဖြစ်ကာ ဒဏ် ရာအပြင်းအထန်ရသည်ဆိုသဖြင့် မာအလုပ်ဝင်ပြီး တစ်ပတ်အ

ကြာမှာ ဒေါ်နယ်လီလင်း စင်္ကာပူသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။
ချွေးမက ပွဲချင်းပြီးဆုံးပါးသွားသည့်အပြင် သားဖြစ်သူက Coma
ရသွားခဲ့သဖြင့် ဒေါ်နယ်လီလင်း ပြန်မလာနိုင်ဘဲ ဆိုင်ရဲ့ကိစ္စ
အဝဝကို ဒေါ်နယ်လီလင်းနှင့် ဆွေမျိုးအနည်းငယ်တော်စပ်
သည့် ဆိုင်မန်နေဂျာ ဒေါ်ရီလင်းက စီမံခန့်ခွဲပါသည်။

ဒေါ်ရီလင်းက ဆိုင်ရဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စအဝဝမှာ
အာရုံသိပ်မရှိဘဲ အပျော်အပါးခုံမင်သည့် အသက်(၄၀)အရွယ်
ဂျူးကပြား မုဆိုးမတစ်ဦးဖြစ်ကာ ဒေါ်နယ်လီလင်းကို မလွန်
ဆန်နိုင်သည့်အတွက်ကြောင့်သာ ဆိုင်မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်
ယူထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မာ Pretty Girlကိုအလုပ်ဆင်းရသည့်ကြာသာပတေး၊
သောကြာ နှစ်ရက်တွင် ဆိုင်ရဲ့ လစ်ဟာမှုများစွာကို စိတ်မချမ်း
သာစွာ တွေ့ရတတ်ပါသည်။အရောင်းစာရေးများ Customer
အပေါ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမရှိဘဲ အချင်းချင်း စကားဖောင်ဖွဲ့နေ
တာ၊ ကုန်လုနီးပါးဖြစ်သော ရောင်းအားကောင်း ပစ္စည်းများ
အမှာစာ မတက်တာ၊ Marketing အဖွဲ့ရဲ့ ပစ္စည်းဖြုန်းနိုင်အား

သိပ်နည်းပါးလာတာ၊ ဆိုင်ရဲ့ အလေအလွင့် အပယ်ထည်များ
အဖြစ် တင်ပြသောစာရင်းရဲ့ငွေက ကြောက်စရာကောင်းအောင်
များပြားလာတာ စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။မာ တင်ပြသော ဆိုင်ရဲ့
လချုပ်စာရင်းမှာ ရောင်းအားကျဆင်းတာကို တစ်ချက်သာ
မျက်လုံးဝေကြည့်ပြီး . . .

“အေး အေး . . . မမနယ်လီဆီသာ Email နဲ့ ပို့ပေး
လိုက်ပါကွယ်” ဟု ဆိုတတ်သော ဒေါ်ရီလင်းလိုလူမျိုး အုပ်
ချုပ်မှတော့ သည်ဆိုင် သည်အခြေအနေဖြစ်လာတာ ဘာမှ
အံ့ဩစရာ မရှိပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် သောကြာနေ့ မာ အလုပ်ဆင်းတုန်းက
တော့ ဒေါ်ရီလင်းက အရေးကြီးသော အပြောင်းအလဲသတင်း
တစ်ခုကို မာအပါအဝင် ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို အသိပေးခဲ့
ပါသည်။

ဒေါ်နယ်လီလင်းမှ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့သားကို
သည်ဆိုင် လက်လွှဲရောင်းချဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်
အပတ် တနင်္လာနေ့မှစ၍ ပိုင်ရှင်အသစ်က ဆိုင်ကို စတင်လွှဲ

ပြောင်းယူပြီး ငါးရက်တိတိ ဆိုင်ပိတ်ကာ ဆိုင်ရဲ့အပြင်အဆင် အားလုံးကို ပြောင်းလဲပြီး လက်ရှိဝန်ထမ်းထဲမှ ဆက်လက်တာ ဝန်ထမ်းဆောင်လိုသူများကို Interview မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်လိုသူများထဲမှ ရွေးချယ်ခန့်ထားခြင်း ခံရသူများကို လစာ(၁၀%) တိုးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက် ထပ် လိုအပ်သောဝန်ထမ်းများကိုသာ သတင်းစာထဲတွင် တစ် ဆင့်ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ဒေါ်ရီလင်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောကြားသွားခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ရှိ ဝန်ထမ်းအများစုကတော့ (၁၀%)တိုးမည်ဆို သည့် လစာကြောင့်ရော၊ နောက်ထပ်ရောက်လာမည့် ဆိုင်ရှင် အသစ်မှာ အသက်အားဖြင့် သိပ်မကြီးသေးသော လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆိုတာကြောင့်ပါ အလုပ်ဆက် လျှောက်မည့်သူ များပါသည်။

မာကတော့ ဆက်လုပ်ဖို့ မလုပ်ဖို့ဆိုတာကို တော်တော် စဉ်းစားယူရသည်။ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရရ၊ စည်းစနစ်မရှိသည့် အလုပ်မျိုးဆိုရင်တော့ မာ မလုပ်ချင်ပါ။မာ့ဘဝမှာ ငွေဆိုတာ

သိပ်လည်း မလိုပါ။အန်တီဆွေ တစ်လ တစ်လ မုန့်ဖိုးဆိုပြီး အတင်းပေးတဲ့ ငွေတွေသည် ကိုကိုးတို့ နို့နိုးတို့အတွက်ဆို Shopping တစ်ခါထွက်စာသာရှိပေမယ့် မာ့အတွက်တော့ သိပ်များပြားပါသည်။

မာဝတ်သည့် ပိတ်ဖောက်လေ၊ လီနင်စနှင့် တိုင်းရင်းသား နိုးရာလုံချည်လေးများ၊ ကတ္တီပါဖိနပ်ပါးလေးများ ဝယ်ပြီးပြီဆို လျှင် မာ့အတွက် နောက်ထပ် ကုန်ကျစရာရှိတာက စာအုပ်ဖိုး ပင်ဖြစ်ပါသည်။ဝါသနာမပါသော အလှအပ ပစ္စည်းများ ဝယ် ဖို့ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံနှမြောတတ်သော မာသည် ကိုယ်ကြိုက်သည့် စာအုပ်တွေလျှင်တော့ ဘယ်လောက်ဈေးကြီးကြီး မနှမြောတတ် ပါ။နှုတ်ခမ်းနီတစ်ဗူးဆို ခြောက်လလောက်ကြာအောင် သုံးတတ် သော မာသည် တစ်လကို အနည်းဆုံး စာအုပ်သုံးအုပ်လောက် တော့ ဝယ်တတ်ပါသည်။

ဖေဖေအတွက်ဆိုလျှင်လည်း တစ်လစာ အခြောက်အ ခြမ်း၊ စားသောက်ကုန် အသေးအမွှားပစ္စည်းလေးတွေပါမကျန် အောင် ဝယ်ပေးတတ်သော အန်တီဆွေကြောင့် မာ့မုန့်ဖိုးထဲက

တစ်ဝက်နီးပါးကို ဖေဖေကို လစဉ်ကန်တော့လျှင်ပင် ဖေဖေ
ရော မာပါ သုံးစွဲလို့မကုန်အောင် ပိုလျှံပါသည်။

အမှန်တော့ မာ အပြင်အလုပ် လုပ်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်
ချက်မှာ စာရင်းဇယားပိုင်း ကျွမ်းကျင်ဖို့၊ ပညာပိုတိုးဖို့ဆိုတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်တွေအပြင် နောင်တစ်ချိန် မာ နိုင်ငံခြားမှာပညာ
သွားသင်ဖို့အတွက် ငွေစုချင်တာကြောင့်လည်း ပါပါသည်။ အခု
ဆိုလျှင် ကိုကိုးလည်း ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးခုဖြင့် အောင်
သည်။ နိနိုးက ကိုးတန်း၊ ဂျိုဂျိုးက ခုနှစ်တန်းဆိုတော့ သူတို့လေး
တွေအားလုံး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့အချိန်ဆိုလျှင် မာ ဂျပန်
မှာ စာသွားသင်ဖို့ စဉ်းစားထားပါသည်။ ဂျပန်တွင် သော်တော့
အဒေါ်လည်းရှိသဖြင့် မာသွားလျှင် လိုအပ်သည့်အကူအညီ
တောင်းလို့ရပါသည်။

တစ်လ တစ်လ ရရှိသော လစာများကို ဘဏ်တွင်
Account တစ်ခုဖွင့်ကာ စုထားသဖြင့် မာ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း
နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ငွေအတန်အသင့်စုမိချိန်နှင့် နိနိုးတို့ ဂျိုဂျိုးတို့
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန် ကွက်တိလောက်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အလုပ်နှစ်ခုမှ တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် လူသက်သာ
သော်လည်း မာရဲ့ စုငွေတွေက မှန်းထားသလောက်မရဘဲနေ
မည်စိုးသဖြင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Pretty Girl Fashion ရဲ့ ပိုင်ရှင်
အသစ်ဆီမှာ Interview တော့ ဝင်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာ ကိုကိုးရဲ့ကား
လေး ခြံထဲသို့ဝင်လာသဖြင့် မာ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီ
ခွဲ ကွက်တိပင်။ ကိုကိုးတောင် အချိန်အတိအကျ လုပ်တတ်ကျင့်
ရလာပါရော။ မာ ကျေနပ်စွာပြုံးပြီး အိမ်တံခါးဖွင့်လိုက်တော့
ကိုကိုးနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပါ ဆင်းလာပါသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆူညံစွာ နှုတ်ဆက်နေ
တဲ့ကြားမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကတော့ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ရပ်ကာ
နေသည်။ သူရပ်နေတာက ကားဘေးဘက် မှောင်ရိပ်ကျတဲ့နေ
ရာမို့ သူ့မျက်နှာကို မာ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပေမယ့် သူ စီးကရက်
သောက်ရင်း မာ့ကို စိုက်ကြည့်နေသလိုမျိုး ခံစားရသည်။

“မားဖြူ . . . ဒါ မားဖြူသိပြီးသား . . . စိုင်းတစ်၊ သက်
တို့နဲ့ မြတ်ကျော်၊ ဒါကတော့ စိုင်းတစ်ရဲ့ အစ်ကိုလိုခင်တဲ့ ကို

ညီခမ်းနား၊ ကိုးနဲ့လည်း ဒီနေ့မှသိရတဲ့ ကိုးရဲ့မိတ်ဆွေသစ်ပေါ့၊
ဟေ့ကောင်တွေ . . . မင်းတို့အားလုံး မားဖြူကို သိပြီးသားနော်၊
ကိုညီ . . . ဒါ ကိုးရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲ မဂန္ဓမာဖြူတဲ့၊ ကိုးကတော့
မားဖြူလို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုကိုးကို အမြင်မတော်တာတွေ့ရင်
လည်း ဆုံးမပါ” လို့ မာကပြောတော့ သူက စီးကရက်ကို မြက်
ခင်းပေါ်သို့ တောက်ထုတ်ပစ်ရင်းမှ ရှေ့အနည်းငယ်သို့ တိုးလာ
ကာ “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” လို့ ပြောတော့ သူ့မျက်နှာ
ကို မာ မြင်ရပါသည်။

အို . . . သူဟာ မနှစ်က Eco ဆောင်မှာ Queen
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ခပ်မာမာနဲ့ဟောက်တဲ့ သူငယ်လေးပဲ။
မာ မကြာခဏ သတိရနေတတ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။တိုက်ဆိုင်မှု
ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို လူတွေ ဘာလို့ ခဏခဏသုံးသလဲလို့ မာ
ခုမှ သဘောပေါက်နားလည်သွားရပါသည်။သိပ်ကို ကျေနပ်
ဝမ်းမြောက်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မာကို စိုက်ကြည့်နေတာကို မာ
မနေတတ်သလို ဖြစ်လာတာမို့ . . .

“ကိုကိုး သူငယ်ချင်းတွေကို အိမ်ထဲခေါ်လေ၊ မားဖြူ
ထမင်းပွဲပြင်ထားတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တော့ အားလုံးက စားခဲ့ပြီးပြီမို့ . . .

“တော်ပြီ မားဖြူ . . . စားပြီးပြီ၊ ကဲ သွားမယ် . . .
တိုင့်တိုင်”

စသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှုတ်ဆက်ချိန်မှာ သူက
လုံးဝနှုတ်မဆက်ဘဲ ကားခေါင်းပိုင်း မောင်းတဲ့သူနေရာ
ကိုဝင်ထိုင်ကာ အားလုံးနှုတ်ဆက်ပြီးတော့မှ ကားမောင်းထွက်
သွားခဲ့ပါသည်။ကားမောင်း မထွက်ခင်အထိ မာကိုပဲ စူးစိုက်
ကြည့်နေတာ မာသိပေမယ့် မသိသလိုမျိုးပဲ နေလိုက်ပါသည်။

သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးကိုတောင် အရေးမစိုက်ခဲ့တဲ့
ကောင်လေးက သူမကို ဘာလို့ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသလဲ။မာ
ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေကာ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ အိပ်လို့မရ
ဘဲ သူ့မျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်အထိ ညီခမ်းနားဆို
တဲ့ကောင်လေးက မာကို လွမ်းမိုးနိုင်လွန်းသည်။မာ့ထက်ငယ်တဲ့
လှစ်ကန်ကန် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ မာကိုသည်လောက်

ထိ လွမ်းမိုးနိုင်မယ်လို့ မာ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဘူးပါဆို တာကိုတော့ မအိပ်ခင် နောက်ဆုံးတွေးဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၅)

ညှိဘဝမှာ သည်တစ်ကြိမ်လောက် စိတ်ကျေနပ်ပျော် ချင်ရတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးပါ။သည်နေ့ ဆယ်တန်း အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မို့ စိုင်းသစ်ရဲ့ညီ စိုင်းတစ်က ဂုဏ်ထူး နှစ်ဘာသာဖြင့်အောင်တာကြောင့် တနေကုန်လျှောက်ကဲမယ် လို့ဆိုကာ ညှိကို လာခေါ်ပါသည်။အမှန်တော့ ညှိ သည်လို အပျော်အပါးကိစ္စမျိုးနှင့် ဝေးကွာခဲ့တာ၊ စိတ်မပါခဲ့တာ အတော် ကြာပါပြီ။ဒါပေမယ့် စိုင်းသစ်က သည်နေ့ သူ့ချစ်သူ နန်းနွယ်နီ နှင့် ချိန်းထားပြီးသားဖြစ်နေသောကြောင့် ညှိဖြစ်သူ စိုင်းတစ်ကို လွတ်လိုက်ဖို့လည်း စိတ်မချ၊ ချစ်သူနှင့်ချိန်းထားတာကလည်း မပျက်ချင်နှင့် အခက်တွေ့နေသဖြင့် စိုင်းသစ် စိတ်သက်သာရာ

ရရန် ညီက စိုင်းတစ်တို့နှင့်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်သိပ်မပါသဖြင့် အပြာရင့်ရင့်စပို့ရှပ်နှင့် ဂျင်းပျက်ရောင် အပြာပိတ်ပိတ် ဘောင်းဘီရှည်ကို လဲမနေတော့ဘဲ စီးကရက်ဘူး၊ မျက်မှန်၊ ကားသော့နှင့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

ဖြောင့်လည်းမဖြောင့် ကောက်လည်းမကောက်တဲ့ ညီဆံပင်ညိုညိုတွေက ကုတ်ထောက်နီးပါး ရှည်နေကျပုံစံနှင့် ခပ်မှေးမှေးမျက်ဝန်း၊ ခပ်စူစူနှုတ်ခမ်းထူထူတို့ကြောင့် ညီဟာ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ဂျစ်ကန်ကန်ရှုပ်ပေါက်နေသည့်အပြင် အဖြူရောင်၊ အပြာနုရောင်တို့ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့အရောင်မဝတ်ဘဲ ခုလို ခပ်ရင့်ရင့် ပိတ်ပိတ် မှိုင်းမှိုင်းအရောင်တွေကို ဖြစ်သလို ဝတ်ဆင်ထားရင် တစ်စက်မှ ကြည်လင်သာယာခြင်း မရှိပါ။

စိုင်းတစ်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက်က Blazon မှာ ချိန်းကာ မုန့်စား၊ ပဲခူးဘက်က ခြံတစ်ခြံမှာသွားပြီး ဂစ်တာတီး၊ အနားယူ၊ စားသောက်ပြီးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး Club တစ်ခုမှာ ဘီယာသောက်လိုက်၊ ကလိုက်ဖြင့် စိတ်

ရွှီတိုင်းပျော်နေစဉ် ညီကတော့ စီးကရက် တွင်တွင်သာသောက်ကာ ထုံးစံအတိုင်း မှုန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ရှိနေသည်။

စိုင်းတစ်တို့အုပ်စုထဲမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ညီသေသေချာချာကြီးကို မြင်ဖူးပါလျက် တော်တော်နှင့်စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ ထိုကောင်လေးကလည်း ညီပုံစံကို သဘောကျ ခင်မင်လိုဟန်နှင့် ညီကို နှုတ်ဆက်လိုက် ရောလိုက်နှင့်ရှိနေပြီး ညရုန်နာရီခွဲလို့ ပြန်ဖို့ ညီ လောဆော်ပြီးတော့မှ ညီ အာရုံထဲမှာ ထိုကောင်လေးကို ပြန်မှတ်မိသွားသည်။

ဒါ ညီရဲ့ ‘မ’ ကို အင်းဝစာအုပ်တိုက်မှာ လာကြိုတဲ့ ချာတိတ်လေးပါလား။ သူ့ကို အရင်ပြန်ပို့ဖို့ စီစဉ်တာကြောင့် အင်းလျားလမ်းသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်ရာ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ညီရင်ထဲ လှိုင်းထန်နေပါသည်။ အဖြူရောင်ပန်းပွင့်နှင့်တူသော ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း မျက်နှာလေးနှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းကလေးကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်မြင်ချင်သော်လည်း သည်ကောင်လေးနှင့် ပတ်သက်မှုကိုတော့ ညီရင်ထဲမှာ ခါးသီးသည်။

“ဒါ ကိုကိုးတို့ခြံလေ”

ဟု ကောင်လေးညွှန်ပြသော ခြံကျယ်ထဲမှ အညိုရောင် သုံးထပ်တိုက်ရဲ့ ပေါ်တီကီရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်စဉ် တိုက်ထဲမှ ထွက်လာကြိုသော အရိပ်ကလေးက တကယ့်ကို သူမ ဖြစ်နေတာကြောင့် ညှိစိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားသဖြင့် ကားဘေး မှောင်ရိပ်ထဲတွင်ရပ်ကာ စီးကရက်ကို မပြတ်တမ်းဖွာရှိုက်နေမိသည်။

တကယ့်ကို အိမ်နေရင်း အရိုးခံပုံစံလေးကိုက ညှိအတွက်တော့ စွဲလမ်းဖွယ်ကောင်းလွန်းနေသည်။ပင်နီရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးနှင့် အနက်ရောင်ကချင်လုံချည်လေးက မသစ်လွင်ပါပဲနှင့်ကို သူမအား လှပအချိုးကျဖို့ ပံ့ပိုးနိုင်လွန်းသည်။မြတ်နိုးမက်မောရလွန်းတဲ့ မျက်နှာလေးကို မှောင်ရိပ်အားကိုးဖြင့် မလွဲတမ်း ငေးမောနေစဉ်မှာ ကိုကိုးရဲ့ “ကိုညီ . . . ဒါ ကိုးရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ မဂန္ဓမာဖြူ” တဲ့ ဟူသော မိတ်ဆက်ပေးသံ အဆုံးမှာ ညှိရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဝမ်းသာသွားကာ ညှိရဲ့လွဲမှားခဲ့သော အထင်အတွက် ဂန္ဓမာဖြူနဲ့ ကိုးကွယ်ကို တိတ်တခိုး အားနာမိလေသည်။

လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရှေ့

သို့ အနည်းငယ်တိုးကာ “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” လို့ ညှိပြောလိုက်တော့ သူမရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ အနည်းငယ် အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်တစ်ချို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ညှိကို အရင်တုန်းက တွေ့ဖူးထားလို့လား။အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညှိ စိတ်မဝင်စားပါ။ညှိ စိတ်ဝင်စားတာက အဖြူရောင် ဂန္ဓမာပန်းလေးကို ညှိရင်ခွင်ထဲမှာ ထာဝရ သိမ်းပွေ့ထားနိုင်ဖို့ ကိုပဲ ဖြစ်သည်။

သည်လိုနဲ့ ညှိရဲ့အိပ်မက်တွေကို ချုပ်ကိုင်ပိုင်စိုးနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တွေ့ဆုံမှု၊ ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုမှုတို့သည် လှပအေးချမ်းကာ နှင်းပွင့်ဖြူဖြူလေးတွေရဲ့ မွှေးသော ရနံ့ကို ရှူရှိုက်ရသည့် ဆောင်းဦးရာသီရဲ့ ညတစ်ညမှ စတင်ခဲ့ပါသည်။

အဲသည်နောက်မှာတော့ ညှိရဲ့ အခင်မင်ဆုံး၊ အပူးကပ်ဆုံး၊ အတွဲဆုံး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဟာ ကိုကိုးဖြစ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ လိုမယ်တောင် မထင်ပါ။ကံကောင်းချင်တော့

ကိုကိုးကစတင်လို့ သူ့အပေါ် အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ခင်မင်
လေးစားနေတာမို့ သူ့နည်းနည်းအားထုတ်လိုက်တာနှင့် ကိုကိုး
နဲ့ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ ကိုကိုးမိသားစုနဲ့လည်း ရင်းနှီးခင်မင်
ကာ ကိုကိုးတို့အိမ်ကို အတားအဆီးမရှိ ဝင်ထွက်ခွင့်ရသွားပါ
သည်။

သူ့ကိုတွေ့ရင် ရှက်သလိုလို ဟန်ပန်လေးနဲ့ 'ဖြူ' က
ကိုကိုးတို့ နိနိုးတို့နဲ့ဆိုရင်တော့ တကယ့်အုပ်ထိန်းသူကြီးတစ်
ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန်မျိုးလေးနဲ့ဖြစ်ကာ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို နိုင်နိုင်
နင်းနင်း စီမံခန့်ခွဲတဲ့အခါမှာလည်း တကယ့် အိမ်ရှင်မလေး
သဖွယ်ပင်။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် မပြောင်းလဲတာက ချစ်ဖို့ကောင်း
တဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်လေးနှင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ ဟန်ပန်
လေးပင်။ မိမိချမ်းမြေ့လို့ လူတိုင်းလည်ပြန်ကြည့်ရတဲ့ ပြီးပြည့်
စုံသောအလှကို ပိုင်ဆိုင်သော မိန်းကလေးမျိုးမှာတောင် မရှိ
သည့် တင့်တယ်ငြိမ်းချမ်းသော အသရေကို 'ဖြူ' က ပိုင်ဆိုင်
တာကြောင့်ပဲ သူ့ အဆုံးမရှိ မက်မောမြတ်နိုးမိတာလား မသိပါ။

မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားသော၊ လိုအပ်ရင် မာ

မာကျောကျော ပြောဆိုငြင်းဆန်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်တဲ့ သူက
'ဖြူ' ကိုကျတော့ မပြောရဲ မဆိုရဲ ရှိန်နေ လန့်နေတတ်တာက
လည်း ထူးဆန်းလှပါသည်။

သည်ခေတ်မှာ မိန်းကလေးတော်တော်များများ ဝတ်
လေ့မရှိသော ရိုးစင်းလွန်းသည့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ရင်စေ့အင်္ကျီအ
ရောင်ဖျော့ဖျော့လေးတွေကို ရိုးရာလုံချည်လေးတွေနှင့် တွဲဖက်
ဝတ်ဆင်တာကလည်း အိမ်မှာနေနေ၊ အပြင်သွားသွား မပြောင်း
လဲတတ်တဲ့ သူမရဲ့ ဖက်ရှင်စတိုင်လေးပင်။

သူ့မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေး
လိုက်၊ အလုပ်များနေတဲ့ သူမရဲ့ပုံစံလေးကို ခိုးကြည့်လိုက်၊ သူမ
ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားပုံစံလေးတွေကို သဘောကျလိုက်နှင့် သူ့
ဘဝမှာ မရဖူးခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ခံစားနေရပါသည်။

ဒါ့အပြင် ကိုကိုးဆီကနေ သူမ ဘာတွေကြိုက်တတ်
တယ်၊ ဘယ်လိုအရာတွေ နှစ်သက်တတ်တယ်ဆိုတာကို မသိ
မသာလေး မေးမြန်းမှတ်သားရပါသည်။

ကိုကိုးကလည်း သူ့အဖြစ်ကို မရိပ်မိတာတော့ မဟုတ်

ပါ။သူမေးသမျှ ပြန်ဖြေပေးပေမယ့် “မားဖြူကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက်လုံးက ကြောက်ရတယ်” လို့လည်း မသိ မသာပြောတတ်ပါသည်။သဘောကတော့ “ကိုညီဆန္ဒကိုတော့ မကန့်ကွက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကူညီပေးဖို့ကျတော့လည်း မားဖြူကို ကြောက်ရပါသည်” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ့လေ။

ရပါတယ်။သူကလည်း ဘယ်သူ့ဆီက အကူအညီကိုမှ မလိုချင်ပါ။သူ့ရင်ထဲက မေတ္တာစစ်စစ်နှင့်ပဲ သူမရင်ထဲကအချစ် တွေကို တောင်းခံချင်ပါသည်။

တွေ့တာ မြင်တာ မကြာသေးခင်မှာ သူမဆီကအချစ် ကို အသဲအမဲ တောင်းခံတယ်ဆိုရင် သူမအပေါ် တန်ဖိုးမထား ရာရောက်မှာစိုးလို့ အရိပ်ကြည့်ကာ မျက်ရှူရှူနေခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

သိပ်မဝေးတော့တဲ့ တစ်နေ့ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရင်ထဲမှာ များပြားပြည့်လျှံနေတဲ့ အချစ်တွေကို မထိန်းနိုင်တဲ့ တစ်နေ့မှာ တော့ သူမဆီမှာ အချစ်တောင်းခံစရာရော၊ သူ့ဘက်က မေတ္တာ အကြင်နာတွေ ပေးစရာရော တစ်ပြိုင်တည်းပဲ ဖြစ်ထွန်းသွား

လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

*****

“ထိုင်ပါ”

သူမကို မျက်လွှာလှန်ကြည့်ကာ သည်တစ်ခွန်းပဲပြော ပြီး သူမရဲ့ CV Form နှင့် အခြားအချက်အလက်များကို တစ် ခုချင်းသေချာကြည့်နေသည့်လူကို တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး ကြမ်း ပြင်ပေါ်သို့သာ အကြည့်ကို ပို့ထားလိုက်မိသည်။အန်တီရီလင်း ပြောသလို တကယ့်ကို လူရွယ်တစ်ယောက်ပါလား။လူလတ်ပိုင်း အရွယ်လို့ပြောထားတော့ အသက်(၃၅)ဝန်းကျင်လို့ သူမထင် မှတ်ထားခဲ့တဲ့Pretty Girl Fashion Shop ရဲ့ ပိုင်ရှင်အသစ် ဟာ အသက်(၂၉)နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည့် လူငယ်တစ်ယောက် ပင်။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာသွင်ပြင်၊ မျက်လုံးထဲမှာ တွေ့ရသည့် ထက်မြက်ပါးနပ်မှုတို့နှင့် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်မှုရင့်သန်ပုံရ

သည့် မျက်နှာထားတို့ကြောင့် သူဟာ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို နိုင်နိုင် နင်းနင်းအုပ်ချုပ်နိုင်မည့် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာကို မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မှ ငြင်းဆိုစရာမရှိပါ။ ဇီဝကြောင် ချေး များတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တော်ရုံယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သွင် ပြင်ကို နှစ်ခြိုက်နိုင်ခဲ့လှသော ဂန္ဓမာဖြူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို လုပ် ယူထားတာမျိုးမဟုတ်တဲ့ တကယ့် Gentleman Style ပါ လားလို့ တွေးမိပေမယ့် အန်တီရိုလင်းပြောပြသော သူ့နာမည် ကိုတော့ စဉ်းစား၍ မရနိုင်ပေ။ မင်းနိုင်ခလား၊ မင်းကျော်ထင် လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့နာမည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေတုန်း မှာပင် သူက လက်ထဲက စာရွက်စာတမ်းတွေကို စားပွဲပေါ်သို့ အသာချသည်။

“ကျွန်တော် မဂန္ဓမာဖြူလုပ်ထားတဲ့ စာရင်းတွေကိုလေ့ လာကြည့်ပြီးပါပြီ၊ စာရင်းလုပ်တာ သပ်ရပ်တယ်၊ စည်းကမ်းရှိ တယ်လို့ မြင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဆိုင် ဆက်လက်လည်ပတ် ဖို့နဲ့ အောင်မြင်ဖို့ကိုတော့ ဌာနအသီးသီးရဲ့ လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေ ပုံတွေကို အများကြီးပြောင်းလဲပစ်ရပါမယ်၊ ကျွန်တို့ ဌာနအသီး

သီးအတွက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲစရာတွေကိုတော့ ကျွန်တော်စဉ်း စားပြီးပါပြီ၊ စာရင်းဌာနရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ စရာတွေကိုတော့ ဂန္ဓမာဖြူဆီကနေ ကျွန်တော်သိချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နောက်အပတ် ကြာသာပတေးနေ့ နောက်ဆုံး ထားပြီး တင်ပြပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ကျွန်မ အန်တီရိုလင်း လက်ထက် ကတည်းက ကျွန်မ မြင်မိသလောက် ဆိုင်ရဲ့လိုအပ်ချက်တွေကို တစ်လတစ်ခါ Report ရေးပြီး တင်ခဲ့ပါတယ်၊ နောက်အပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကျွန်မ Report တင်ပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ နောက်တစ်ချက် မဂန္ဓမာဖြူက ဒီမှာ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်ဆင်းတယ်နော်၊ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် တစ် ပတ်ကို သုံးရက်ဆင်းပေးစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အခု မှ အလုပ်သစ်တစ်ခုကို စလုပ်ရသလိုမျိုး အဖက်ဖက်က ရသလောက် အင်အားသုံးထူထောင်ကြရမှာ ဆိုတော့လေ၊ တကယ်လို့ ရောင်းအားက သတ်မှတ်ထားတဲ့ Amount ကို ကျော်ခဲ့ရင်အလုပ်သမားအားလုံးကိုခြောက်လတစ်ကြိမ် Bonus

ပေးဖို့လည်း ကျွန်တော် စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ကျွန်မ အချိန်တစ်ချက်လောက်တွက်ပြီး အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် အကြောင်းပြန်ပါမယ်၊ တကယ်လို့ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်ဆင်းဖို့ အဆင်မပြေဖူးဆိုရင်တော့ . . . ”

“အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ထပ်ညှိကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါဆို ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

ဆိုင်မှာ လက်ရှိအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ မဂန္ဓမာဖြူက နောက်ဆုံးမှ Interview ဝင်သူမို့ သူ့ကိုလည်း ပြောပြီးရော မင်းထင်ခရဲ့ ဦးနှောက်တွေ အတော်ညောင်းသွားပြီမို့ ဆိုဖာနောက်မှီပေါ် ခေါင်းလှန်ချကာ မျက်လုံးမှိတ်၍ ခေတ္တအနားယူလိုက်ပါသည်။

သည်နေ့ တစ်နေ့ကုန်က အတော်အလုပ်များ ပင်ပန်းခဲ့ပြီမို့ Interview ထိုင်တော့ သူ အတော်ကြိုးစားမေးမြန်းကာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ညှိနှိုင်းရပါသည်။ ပင်ပန်းနေတဲ့ သူ့အ

တွက်တော့ လူနှစ်ဆယ်ကို အင်တာဗျူးရတာ၊ CV ဖောင်တွေစစ်၊ Report တွေဖတ်ရတာ အတော်ကို လူရောစိတ်ပါ နွမ်းနယ်စေတဲ့ ကိစ္စပင်။

နောက်ဆုံး နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်မှာတော့ သူ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဖြတ်ချကာ နောက်မှ ပြန်စိစစ်ဆုံးဖြတ်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ သူ့မှာ အချိန်မရှိပါဘူးဆိုကာမှ နောက်ဆုံး view ရတဲ့ Accountant က သူ့ထက်တောင် အချိန်ရှားပါးပုံရနေသေးသည်။

အလုပ်ချိန်ညှိနှိုင်းတော့ သူတောင်းတဲ့ရက် မပေးနိုင်တဲ့အပြင် အဆင်မပြေတဲ့စကားကပဲ စပြောနေတာမို့ သူ ဆုံးအောင်တောင် နားမထောင်တော့ဘဲ ဖြတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ အရင်စာရင်းဇယားတွေကို ပြန်စစ်ကြည့်တော့ စာရင်းလုပ်ပုံ တိုင်ပုံတွေ တိကျသပ်ရပ်လို့သာ သည်လောက်ထိ သူစိတ်ရှည်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။ တော်ရုံ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်လောက်ဆိုရင်တော့ သူ နှစ်ခွန်းလောက်ပဲမေးပြီး အလုပ်ခန့်မယ့် စာရင်းကနေ Cancel လုပ်လိုက်မှာဖြစ်ပါသည်။

သိပ်ကို ပင်ပန်းပြီး နားချင်နေတာမို့ စိတ်လန်းဆန်း သွားအောင် ချစ်တဲ့မေ့ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

ဟယ် ကိုခ . . . အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား

တုံး”

“ဟယ် ကိုခ . . . အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးပါဘူးဗျာ . . . သည်နေ့တော့ အိမ်ကို နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်မှာ၊ အလုပ်တွေအများကြီးရှိသေးတယ် ဗျ”

“ဟယ် ကိုခရယ် . . . နောက်နေ့တွေလည်း အလုပ် ကအမြဲလုပ်နေရမှာပဲ၊ အိပ်ချိန်၊ နားချိန်၊ စားချိန်လေးတော့ ဂရု စိုက်ပါဦးကွယ်”

“စီးပွားရေးဆိုတာ အခြေအနေပေးတုန်း ပေးသ လောက် လုပ်ရတာလေ၊ ကိုခကို သက်သာစေချင်ရင် မေ ကူ ညီဖို့ ကြိုးစားလေ”

“အင်းပါ ကိုခရယ် . . . မေ ကြိုးစားမယ်လေနော်”

“ကဲ . . . ဒါဆို ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ၊ ဘိုင့်ဘိုင့်

နော် မေ”

ဖုန်းချပြီးတော့မှ ပေါ့ပါးကြည်လင် လန်းဆန်းသော စိတ်ဖြင့် အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

သော်တာနဲ့အတူ မြို့ထဲမှာ ဈေးဝယ်ထွက်ရင်းနဲ့ အင် တာဗျူးတုန်းက ကိစ္စကို ပြန်ပြောဖြစ်ပါသည်။အသက်ငယ်ပေ မယ့် လူကြီးဆန်တဲ့ပုံစံပဲလို့ သူမထင်ထားခဲ့သော သူမရဲ့ အလုပ် ရှင်သစ် ကိုမင်းထင်ခက အင်တာဗျူးတုန်းကတော့ သူမကို စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်မပေးဘဲ စိတ်ရှုပ်နေပုံပေါက်နေတာ ရော၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်ပြန်ခန့်သူတွေစာရင်းမှာ သူမ ပါတာ ရော စုံလို့ပါပင်။

သော်တာက သူမ ပြောသမျှကို ထုံးစံအတိုင်း စိတ် ဝင်တစား နားထောင်မေးမြန်းပါသည်။သော်တာ့ဘက်က ဘာမှ မပြောင်းလဲပေမယ့် သူမကတော့ ညီခမ်းနားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ

မှန်သမျှ ဘာမှမပြောဖြစ်သေးတာအတွက် စိတ်ထဲကနေ . . .

“ဆောရီးပါ သော်တာရယ်” လို့ တောင်းပန်မိပါသည်။ ငါ လျှို့ဝှက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သိပ်ရှက်နေလို့ပါ။ ပြီးတော့ သူကလည်း မျက်လုံးတွေနဲ့ပဲ အရိပ်အယောင်ပြနေတာလေ။ တရားဝင်မှ မပြောသေးတာ။

စိတ်ထဲမှာ ညီခမ်းနားအကြောင်းတွေးမိနေရာမှ သော်တာ့အမေးစကားကို ကြားတော့မှ အတွေးပြတ်သွားရပါသည်။

“အဲဒီတော့ နင်က တစ်ပတ်ကို သုံးရက်ဆင်းပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ရောလား”

“မတူပါဘူး သော်တာရယ် . . . ငါ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လေး အိမ်မှာနေရတာ၊ လုပ်စရာ အလုပ်တွေကအများကြီး၊ နိနိုးနဲ့ဂျိုးကိုလည်း စာသင်ပေးရသေးတာ၊ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်မဆင်းနိုင်ဘူး . . . နှစ်ရက်ပဲ ဆင်းနိုင်မယ်ဆိုတော့ သူက သဘောတူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရင်လို တစ်နေ့ကို ရှစ်နာရီ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုးနာရီဆင်းပေးရတယ်”

“ဟယ် . . . နင့်လူက တယ်အကွက်စေ့ပါလား ဂန္ဓမာ ဒီလိုဆို နင်တို့ဆိုင် သေချာပေါက်တိုးတက်ပြီ”

“ငါ့လူ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို တကယ် သဘောကျတယ်၊ သိပ်ထက်မြက်ပြီး အလုပ်အရမ်းလုပ်နိုင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ တခြားလုပ်ငန်းတွေလည်း သုံးလေးခုရှိတယ် ပြောသံကြားတယ်၊ ခုဆို ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ မမေးနဲ့ . . . အရင်ကနဲ့ တစ်ခြားစီပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ယောက်ျားလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ နင်က သူ့ကို သဘောကျတယ်ဆိုတော့ ငါထင်သလို ဖြစ်လာတော့မယ် ထင်တယ်”

“ရိုးရိုးသဘောကျတာပါ သော်တာရယ်၊ ငါက လူတော်ဆိုရင် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် သဘောကျတတ်တာ နင်သိသားနဲ့၊ ကဲ . . . ငါ ဒီနှစ်အုပ်ယူမယ် . . . နင်ရော”

“တော်ပြီ . . . ငါ မနေ့က မြို့ထဲရောက်တာနဲ့ စာအုပ်သုံးအုပ် ဝယ်ခဲ့သေးတယ်၊ နောက်အပတ် နင့်ဆီလာရင် ယူလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းသားပဲ . . . ယူခဲ့၊ ဖေဖေအတွက် ဆေးဝယ် ပြီးရင် ပြန်မယ်နော် သော်တာ၊ နင်ရော ဘာဝယ်စရာ ရှိသေး လဲ”

“ဟင့်အင်း . . . မရှိဘူး၊ နင်ပြီးရင် ပြန်မယ်လေ”

AA Pharmacy ထဲမှအထွက် ဂန္ဓမာတို့ကို နောက်မှ လိုက်လံကြည့်ရှုနေသူ ရှိနေခဲ့တာကို နှစ်ယောက်လုံး သတိမ ထားမိခဲ့ပါ။ ညီခမ်းနားကတော့ အညိုရောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ မိန်း ကလေးကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းထဲ မှ သီချင်းခွေသစ် သွားဝယ်မယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ကာ AA Pharmacy ရှေ့တွင် ကားရပ်၍ သူမလေး ဆေးဝယ်နေတဲ့ ဟန်ကို ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတို့ အလိုလိုပြုံးမိလေသည်။

“ကိုးကိုး ကြာနေပြီ . . . တက်စအောင်ကာ”

ရေကူးကန်ထဲမှာ အကြာကြီးစိမ်နေဖို့ အစီအစဉ်ရှိ သော်လည်း ဂန္ဓမာဖြူက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် စားပွဲပေါ် မှာ အအေးနှစ်ဦး လာချပေးသွားတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ မ က ကိုကိုးကို ရေကူးတာရပ်စေချင်ပြီလို့ သူထင်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့လို သူ့စိမ်းယောက်ျားပျိုရှိတဲ့အတွက် “ကိုကိုး . . . တော် တော့လေ” လို့တော့ မဟန့်တားသွားခဲ့ပါ။ သူကသာ သူမ မျက် နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ပြီးတော့ သူမ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲဆို တာကို စဉ်းစားတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် စွဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ခုတလော ကိုကိုးတစ်ယောက် ညီခမ်းနားဆိုတဲ့ သူ ငယ်နဲ့ အတွဲများတယ်နော်”

“အင်း . . . ကိုကိုးက ညီနှစ်ယောက်နဲ့ နေရတော့

ယောက်ျားလေးအဖော် မင်တာပေါ့”

“ယောက်ျားလေးအဖော်မင်တာကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး သမီးရယ် . . . တော်ကြာ ကိုယ့်အစ်မကို ကြိုက်လို့ ကြိုက်မှန်း မသိ ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကိုကိုးက ခပ်အာရယ်”

“အို . . . အန်တီဆွေကလည်း ညီခမ်းနားက မှာကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“သမီး မရိပ်မိလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အန်တီဆွေက ငယ်ရာကကြီးလာတာပါ။ ဒီဒေရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖို့ လည်စရာပတ်စရာနေရာ သိပ်ရှားလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါတောင် ဒီအိမ်ကို ချောင်းပေါက်အောင်လာနေတယ်ဆိုတော့ အရှင်းကြီးပါ။ ဒီကောင်လေးက မျိုးရိုးကောင်းပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံရတဲ့အတွက် အန်တီဆွေက ဘာမှ မတားဆီးမပိတ်ပင်ပါဘူး၊ ကျန်တာက သမီးသဘောပါ”

“အန်တီဆွေ . . . သမီး သစ်ခွပင်တွေ ရေသွားလောင်းဦးမယ်”

“အေး အေး”

တစ်ခြံလုံးမှာရှိတဲ့အပင်တွေကို မာလီဦးပေါက်စ ရေလောင်းပေမယ့် သင်္ဃန်းသစ်ခွပင်တွေကိုတော့ မာကိုယ်တိုင် ရေလောင်းပါသည်။ ရေလောင်းပြီးသွားတော့ သစ်ခွစင်တွေကြားက ခုံတန်းမှာ ထိုင်ကာ အန်တီဆွေ ခုနက ပြောတဲ့စကားတွေကိုကြားပြီး မာတစ်ယောက်တည်းပြုံးနေတုန်းမှာ “ကျွန်တော်လည်း ထိုင်မယ်နော်” ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် မာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက စပို့ရှပ်အဖြူနှင့် ဆံပင်တွေရေစိုနေပြီး သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးတွေ ပေါ်အောင်ပြုံးကာ ခွင့်တောင်းနေဟန်က ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်လှသဖြင့် မာ ခုံတန်းတစ်ဖက်သို့ အနည်းငယ်တိုးရွှေ့ကာ “ထိုင်လေ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက ခူးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တံတောင်ဖြင့်ထောက်ကာ ခါးကိုအနည်းငယ်ကိုင်ထိုင်ပြီး မာ့ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်းမှ “ဟိုတစ်နေ့က AA Pharmacy မှာ တွေ့လိုက်တယ်” ဟု ဆိုလာသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က . . . ဪ ဟုတ်တယ် . . . ဖေဖေ

အတွက် အားဆေးဝယ်တာ”

သူက အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ . . .

မဂန္ဓမာဖြူကို ဖြူလို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ် . . . ခေါ်လို့ရ မလားဟင်”

သူမက မရဘူးလို့လဲ မကန့်ကွက်ချင်ပါ။ ရပါတယ်လို့ ချက်ချင်းကြီးပြောဖို့လည်း နှုတ်မရဲသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက် တော့ သူက မှာရင်ထဲက လိုက်လျောလိုစိတ်ကို နားလည်ဟန် ဖြင့် စကားဆက်ပြောပါသည်။ လူပုံစံကသာ ဂျစ်ကန်ကန်နိုင် သော်လည်း စကားပြော တိုးတိတ်ညင်သာသော သူ့အသံက မှာအတွက်တော့ နားထောင်ကောင်းသည်ပင်။

“တကယ်တော့ ကိုကိုးကို ပြန်ပို့တဲ့ညကမှ ဖြူကို စ တွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတည်းက အင်းဝစာအုပ် ဆိုင်မှာ ဖြူကို စတွေ့ဖူးတာ၊ ဖြူက ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့သာရောင်လေး နဲ့ အညှီရောင်ယောလုံချည် ဝတ်ထားတယ်”

သူ့ပုံစံက မှာကို ပြောပြနေတာနှင့်မတူဘဲ သူ့ဘာသာ ပြန်မြင်ယောင်ရေရွတ်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ဖြူပုံစံရိုးရိုးလေးက ကျွန်တော့်စိတ် ထဲမှာ အဆန်းတကြယ်ရင်းနှီးသလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ငေးနေတုန်း မှာ ဖြူက ကျွန်တော့်ကိုမမြင်ဘဲ ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်သွား တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တောင် ဘာလုပ်မိမှန်းမသိနိုင် ခင်မှာ ဖြူနောက်က လိုက်သွားနေမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကားထဲ က ကိုကိုးထွက်လာပြီး ဖြူကို လက်တွဲခေါ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ အလိုလို ရပ်တန့်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်း က ဖြူနဲ့ကိုကိုးရဲ့တော်စပ်ပုံကို ကျွန်တော် မသိသေးဘူးဆိုတော့ လေ”

ကြည့်စမ်း . . . ဒါဆို ဖြူနဲ့သူက တစ်နေရာဆီမှာ တစ် ယောက်မသိဘဲ ကျန်တစ်ယောက်က သတိထား စိတ်ဝင်စားမိ ကြပါလား။ မတိုက်ဆိုင်လွန်းဘူးလား။ မထူးဆန်းလွန်းဘူးလား။ ဖြူကလည်း မင်းကို မိမိချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အော် ငေါက်နေကတည်းက သတိထားမိတာပါနော်။ ဖြူက မင်းကို အရင်သိတာပါ ကောင်လေးရဲ့။ ကြည့်စမ်း . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာ လို့ သုံးနှုန်းနေကျ သူမက ခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြူလို့

သုံးမိတဲ့အထိ သည်ကောင်လေးက လွမ်းမိုးနိုင်လွန်းတာပါလား။

“ကိုညီရေ . . . ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဒီမှာ ကြက်
တောင်ရိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲဗျို့”

ညီခမ်းနားက သူမကို ခပ်စိုက်စိုက်တစ်ချက်ကြည့်ကာ
ကိုကိုးအော်ခေါ်နေရာသို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဂန္ဓမာဖြူ သတိ
ထားမိသလောက် ညီက သူမကို ဘယ်တုန်းကမှ “သွားမယ်
နော်” လို့ နှုတ်မဆက်ဖူးပေ။

ဒါက မင်းရဲ့ထူးခြားမှုဆိုရင်လည်း ငါနှစ်ခြိုက်ပါတယ်
ကောင်လေးရယ်။

အခန်း(၆)

“မာ . . . ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“စားပြီးပြီ အန်တီဒေလီယာ”

အန်တီဒေလီယာက Pretty Girl ရဲ့ မန်နေဂျာဖြစ်ပြီး
အရင် အန်တီရိုလင်းရဲ့နေရာမှာ တာဝန်ယူရသည့် ဆိုင်ပိုင်
ရှင် ကိုမင်းထင်ခနှင့်လည်း ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူ၊ အသက်
(၅၀)အရွယ် ခပ်နိုးနိုးဝတ်ဆင်မှုနှင့် အလုပ်ကိုတော့ သေချာစေ့
စပ်စွာ လုပ်ကိုင်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

“အန်တီ မာ့ကို တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့”

“ဘာလဲ အန်တီဒေလီယာ”

“မောင်ခက အန်တီကို ဒီအလုပ်မှာ အဝတ်အစားချုပ်

တတ်တဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ စာရင်းကောက် ခိုင်းလို့ကွယ်၊ အဲဒါ မာ စက်ချုပ်တတ်လား မေးမလို့”

“ဪ . . . ချုပ်တတ်ပါတယ် အန်တီ”

သူမက ဖြေစရာရှိတာ ဖြေပြီး သူ့စာရင်းတွေကို သူ ဆက်လုပ်နေသည့် ဂန္ဓမာဖြူကို ဒေါ်ဒေလီယာက သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးကြည့်ပြီး အခြားဌာနမှ ကောင်မလေးများဆီသို့ စာရင်းကောက်ရန် ထွက်သွားပါသည်။ ညနေပိုင်းကျတော့ ဦးမင်းထင်ခက သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ စတိုမှ ဝင်းဝင်းမာရယ်၊ အရောင်း မှ သဲနုရယ်၊ စာရင်းကိုင် ဂန္ဓမာဖြူရယ်ကို လာခဲ့ဖို့ အန်တီဒေ လီယာမှ တစ်ဆင့် ခေါ်သဖြင့် သူမတို့ သွားရပါသည်။

“လာမယ့် ဒီဒင်ဘာလကျရင် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရဲ့ New Year အကြံ့ Promotion လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ အရောင်းထိုင်း ကုန်ပစ္စည်းတွေကို 10% Discount လျှော့ပြီး နောက်ထပ်အသစ်ဝင်မယ့် ကုန်ပစ္စည်း Design ဆန်းတွေနဲ့ တွဲဖက်ရောင်းချဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ ကုန်ပစ္စည်း သစ်တွေမှာဖို့ ကျွန်တော် ဟိုဘက်ကို Offer ပေးရင်၊ ဒီမှာမိန်း

ကလေးတွေကြား Popular ဖြစ်မယ့် အဝတ်အစားပုံစံ သုံးမျိုး လောက် ကျွန်တော် ဟိုဘက်ကိုတင်ပြပေးဖို့ လိုအပ်တဲ့အတွက် မဝင်းဝင်းမာရယ်၊ မသဲနုရယ်၊ မဂန္ဓမာဖြူရယ် ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက် အဝတ်အစားပုံစံ သုံးမျိုးစီလောက် Design ဆွဲ ပေးနိုင်မလားလို့ ကျွန်တော်မေးချင်လို့”

ဝင်းဝင်းမာနှင့် သဲနုက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်ကာ “ရပါတယ်” ဟု ဖြေပြီးချိန်ထိ ဂန္ဓမာက နှုတ် ဆိတ်နေသဖြင့် . . .

“မဂန္ဓမာဖြူရော အဆင်ပြေနိုင်မလား”

ဟု ဦးမင်းထင်ခက မေးလာသဖြင့် . . .

“ကျွန်မ တစ်ချက်လောက် အချိန်တွက်ကြည့်နေတာပါ၊ ဦးမင်းထင်ခက ဘယ်အချိန်လောက် လိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်လိုချင်တာ၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ပေါ့၊ အဲဒီထက် နောက်ကျမယ်ဆိုရင်လည်း ဘယ်လောက် နောက်ကျမလဲ သိချင်တယ်လေ”

“ရပါတယ် . . . ကျွန်မ မနက်ဖြန် အပြီးဆွဲပေးပါမယ်”

“Ok . . . လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်လို့ရပါပြီ”

ထွက်ခွာသွားတဲ့ ကောင်မလေးသုံးယောက်ကိုကြည့်ရင်းမှ ဘယ်ကိစ္စပဲ ဆွေးနွေးဆွေးနွေး ကျွန်မ အချိန်တွက်ကြည့်နေတာပါလို့ အမြဲပြောတတ်တဲ့ ဂန္ဓမာဖြူဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ဘာအလုပ်တွေများ ဒီလောက်တောင်လုပ်နေရလို့ အမြဲအချိန်ရှားပါးနေတာပါလိမ့်။ အနည်းငယ် မကြည်လင်စွာတွေးမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမက အလုပ်အပေါ် အမြဲတာဝန်ကျေပြီး စည်းကမ်းစနစ်ကောင်းသည့် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သူ မမေ့ပါ။ အလုပ်တွေများလွန်းတဲ့အတွက် တိုချင်တဲ့စိတ်ကို သတိထားကာ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ် အမှားမရှိပါဘဲ မဟိန်းဟောက်မိအောင် ကြိုးစားရပါသည်။ ကိုယ့်ဇနီးလောင်းလေး မေသစ်လွင်ကတောင် . . .

“ကိုခက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် ခုဆိုခု စိတ်မြန်တာရယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အချိန် အလုပ်မဖြစ်မြောက်ခဲ့ရင် စိတ်တိုတတ်တာရယ်ကလွဲရင် အကုန်ကောင်းတယ် . . . သိလား”

လို့ပြောခဲ့ဖူးတာကို သတိရကာ ပြုံးမိပါသည်။

“အဲဒီတော့ နင်ဆွဲတဲ့ Design ကို ကြည့်ပြီး သူက ဘာပြောလဲ”

“သူက ဘယ်လောက်လူလည်ကျတယ်ထင်လဲ . . . ငါတို့ သုံးယောက်ဆွဲတဲ့ Design တွေကို သူ တူမတွေ၊ ညီမဝမ်းကွဲတွေကို မေးပြီး လူကြိုက်အများဆုံး Design ဆွဲနိုင်တဲ့သူကို နိုင်ငံခြားကပို့လိုက်တဲ့ Catalouge စာအုပ်တွေပေးပြီး နိုင်ငံခြားမှာမယ့် Design တွေ ရွေးခိုင်းတာ၊ အဲဒီCatalouge စာအုပ်က ငါ့ဆီ ရောက်လာတယ်ဟာ”

“ဟယ် . . . ဒါဆို နင်ဆွဲတဲ့ Design တွေက လူကြိုက်အများဆုံးပေါ့”

“ဆိုပါတော့ သော်တာရယ်၊ နင်သိတဲ့အတိုင်း နိနိုးနဲ့ ဂျိုဂျိုးသွားစရာ၊ လာစရာရှိရင် ငါပဲ သူတို့ကို ကိုယ်တိုင်Design

ဆွဲပြီး ဝတ်စုံချုပ်ပေးရတာ မဟုတ်လား၊ ငါက အမြဲ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ တွေပဲဝတ်ပေမယ့် ဆယ်ကျော်သက်တွေ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့လိုက် တယ်၊ဘယ်လိုပုံစံတွေကို ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ငါကောင်းကောင်း သိနေတာပဲ၊ နို့နိုးက အဝတ်အစားဆို သိပ်ကြေးထူတဲ့ အကျိုး ကျေးဇူးပေါ့ဟာ”

“အေးလေ . . . ငါ တစ်ခါတုန်းက မင်္ဂလာဆောင် တစ်ခုသွားစရာရှိလို့ ချုပ်နေကျအုပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ အမြန်ကြေးပေး ပြီးချုပ်တော့ သူတို့ ချုပ်ထည်တွေများပြီး လက်မလည်လို့ မချုပ် ပေးနိုင်တော့ ငါ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း အပြာနုရောင်ဝတ်စုံလေး နှင် တိတ်တိတ်လေးချုပ်ပြီး ငါ့ကို ဝမ်းသာသွားအောင် သွား မယ့်အချိန်နီးမှ လာပေးတာလေ၊ ပုံစံလေးက မရိုးမဆန်းနဲ့ ငါ တင်မဟုတ်ဘူး . . . ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကပါ ပုံကျလိုက်တာ၊ ဘယ်မှာချုပ်တာလဲဆိုပြီး အရမ်းသဘောကျနေကြတာ၊ နှင်က အဲဒီလို ဘက်စုံတော်လို့ ငါတောင် ဂျပန်က ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆီ စာရေးတော့ ကိုလေးရေ ရည်းစားမထားနဲ့၊ အဲဒီက ဂျပန်မလေး တွေထက်သာတဲ့ ဂန္ဓမာဖြူဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သော်

တာမှာ ရှိတယ်လို့၊ သူက နောက်သုံးလေးနှစ်ကျရင် ဂျပန်မှာ စာလာသင်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်လို့ လှမ်းပြီးအောင်သွယ်ထား တယ် . . . သိလား ယောက်မ”

“အောင်မယ်လေး သော်ကာရယ် . . . ကျုပ်လို့ အဘွားကြီးအိုပုံစံကို ရှင့်အစ်ကို မကြိုက်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မကြိုက်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်အစ်ကိုတင်မဟုတ်ဘူး၊ ခုဆို ရှင့်အလုပ်ရှင်ကြီး ကိုမင်းထင်ခတောင် ရှင့်ကို ညစာဖိတ် ကျွေးတယ်ဆို၊ မိန်းမ . . . ကျုပ်အစ်ကိုကို သစ္စာမဖောက်နဲ့ နော်”

“အောင်မလေး သော်တာရယ် . . . မဟုတ်က ဟုတ်က တွေ မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ သူ ညစာဖိတ်ကျွေးတာက အ ကြောင်းရှိလို့ပါဟယ်၊ သူပေးတဲ့ Catalouge စာအုပ်ထဲက ဟိုကိုမှာဖို့ ငါက ပုံစံငါးမျိုးရွေးပေးလိုက်တယ်ဟာ၊ စင်္ကာပူမှာ သူ့မိဘတွေရှိတော့ တစ်ပတ်အတွင်း မှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာတယ်၊ အင်္ကျီတွေရော စကတ်တွေရော ဘောင်းဘီ ရှည်တွေရော အရောင်းသွက်တော့ ဒီဇင်ဘာမှာရောင်းမယ့်အ

ရေအတွက်ရဲ့ တစ်ဝက်ကျော်က ဒီ နိုင်ငံဘာလမှာတင် ရောင်း ထွက်သွားပြီ၊ ဒီတော့ ဒုတိယအကြိမ် ပစ္စည်းမှာဖို့ ငါပဲလုပ်ရ တယ်၊ အဲဒီကိစ္စကြောင့် ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် ကြာသာပတေးနေ့က သူက Dinner ကျွေးပါရစေဆိုပြီး ဖိတ်တာ၊ ဟယ် ပြောရဦး မယ် . . . သူက မမကျော်နဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်တယ် . . . သိလား သော်တာ”

“မမကျော် . . . ဪ . . . နင်တို့သင်တန်းက ဒေါ်ဝတ်ရည်ကျော်ကို ပြောတာလား”

“အေး . . . သူ ငါတို့တွေဆွဲထားတဲ့ Design ကို မမကျော်သမီး သူ့တူမကို သွားပြတော့ မမကျော်က အဲဒီတော့ မှ သူ့မောင်ဖွင့်တဲ့ Fashion Shop ဆိုတာ ငါအလုပ်လုပ်နေ တဲ့ Pretty Girl မှန်းသိသွားတာ၊ မမကျော်က ငါ့ကို အဝတ် အစား Design ဆွဲတတ်တာတို့၊ ချုပ်တတ်တာတို့ကို သူ့ကိုလျှို ထားတယ်ပြောလို့ ငါကတောင် စကားမစပ်မိလို့ပါဆိုပြီး ပြော ရသေးတယ်၊ သူကလည်း မမကျော်ဆီကနေ ငါအလုပ်များတဲ့ အကြောင်းတွေသိရလို့ ငါ့ကို နဂို အထင်လွဲမိတာတွေအတွက်

တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့၊ အရင်တုန်းက သူတစ်ခုခုပြောရင် ငါက မအားတဲ့ပုံစံဖြစ်နေတော့ ဘာတွေများ ဒီလောက်အလုပ်များ ပါလိမ့်လို့ တွေးမိတယ်ပေါ့ဟာ၊ ပြီးတော့ အမြဲရိုးရိုးဝတ်တဲ့ ငါ့ကို ခုလို အဝတ်အစား Design နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွမ်းကျင်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး တဲ့၊ အဲဒါတွေအတွက် တောင်းပန်ရင်း ခု ငါမှာတဲ့ Design တွေ အရောင်းသွက်တာအတွက်လည်း ဂုဏ်ပြုတယ် ပေါ့ဟာ”

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း . . . ဒါဇာတ်လမ်းတစ်ခုရဲ့အစပဲ၊ ဒီကနေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါ့ကို Dinner လေးကျွေး၊ လခ လေးနည်းနည်းတိုးပေးပြီး စာရင်းကိုင်အပြင် Designerအလုပ် ပါ ထပ်တိုးခိုင်းတာ၊ သိပ်လည်တဲ့သူ . . . သူ့အတွက်အကျိုး မရှိရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ တကယ့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဦးနှောက် စစ်စစ်”

“အေးလေ . . . အဲဒီ ဦးနှောက်ပိုင်ရှင်ကို နင် ကြိုက် တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ထက်မြက်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို နင်

နှစ်သက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကြိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်၊ နှစ်သက်တယ် ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ မရိုးသားတဲ့ ခံစားချက်တော့ ငါ့မှာ လုံးဝမရှိဘူး”

ခံစားချက်ရှိတဲ့သူက . . . ဝန္တမာရဲ့စိတ်တွေက ချက်ချင်း ညှိဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ဒါပေမယ့် ညှိအကြောင်းကို သော်တော့ကို ပြောဖို့ ရှက်ရွံ့နေသည့်ပြင် ဘယ်ကစပြောရမှန်းလည်း မသိပါ။

“ဟင်း . . . ဒါလား ခံစားချက်မရှိတဲ့ မျက်နှာ၊ ကဲ မိန်းမ . . . ငါပြန်မှ နင့် ကိုမင်းထင်ခအကြောင်း ထိုင် စဉ်းစား . . . ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ငါ့စာအုပ် သုံးအုပ် . . . အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နော်၊ ငါပြန်ပြီ”

သော်တော့ကို ကားနားထိလိုက်ပို့ပေးရင်းမှ အန်တီဆွေဆေးသောက်ချိန်ရောက်နေပြီဆိုတာ သတိပြုမိကာ သော်တော့ ကားထွက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အန်တီဆွေအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် တက်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၇)

သည်နေ့ တော်တော်ပင်ပန်းတာမို့ မာ ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်ခေါင်းလှန်ချကာ အညောင်းအညာဖြေနေလိုက်သည်။ဒီနေ့ December 31 New Year မှီ ကိုမင်းထင်ခက အလုပ်သမားတွေကို Sedona မှာ ပါတီပေးပါသည်။ညနေခြောက်နာရီမှ နောက်နေ့မနက် လေးနာရီထိ ညလုံးပေါက်မို့ ဝန်ထမ်းအားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆင်နွှဲကြပါသည်။မာလည်း ပျော်ပါသည်။ဒါပေမဲ့ ခုနှစ်နာရီမှ ရှစ်နာရီလောက်ထိပဲနေကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။အိမ်မဟုတ်တဲ့ တနေရာရာမှာ အကြာကြီးပျော်နိုင်ဖို့ လောက်ထိ မာ မအားပါ။အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဂျိုဂျိုးနှင့်နိနိးတို့ သူငယ်ချင်း ဆူဆန်တို့အိမ်ရဲ့ New Year ပွဲတော်ကို လိုက်ပို့

ပေးရပါသည်။ကိုကိုးကတော့ နေ့လည်ကတည်းက အိမ်ကထွက် သွားတာ တစ်နေရာရာမှာ နှစ်သစ်ကူးပြီး ညသန်းခေါင်ကျော် မှ ပြန်ရောက်လာမည့် သဘောရှိသည်။ဆုဆန်တို့ အိမ်မှပြန် လာတော့ ညဆယ်နာရီခွဲပြီ။မာလည်း တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ။ နို့နိုးတို့တောင် ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားကြပြီ။ဦးနိုင်နှင့်အန်တီဆွေ ကတော့ ဦးနိုင်မေမေ နေမကောင်း၍ သည်ည အဲသည်မှာပဲ အိပ်ပြီး မနက်ဖြန်မနက်မှ ပြန်လာမည်။ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ ခဏလှဲ ရင်း ကိုကိုးကိုစောင့်ဖို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် ဖုန်းလာသဖြင့် ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်ကဖုန်းပါလိမ့်လို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ညီခမ်းနားရဲ့အသံကြားရသဖြင့် မာ အိပ်ချင်စိတ်တောင် ပြယ် သွားရပါသည်။

“ဖြူ . . . ကျွန်တော်ပါ။ ခုပဲ ကိုကိုးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေး ရင်း လမ်းကနေဆက်တာ၊ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို ရောက် ပြီ။ ကိုကိုးမိဘတွေ အိပ်ပျော်သွားပြီလား။”

“အန်တီဆွေနဲ့ဦးနိုင် ဒီည အိမ်မှာမရှိဘူး။ ကိုကိုးအဘွား နေမကောင်းလို့ ဘောက်ထော်အိမ်သွားကြတယ် . . . ဘာဖြစ်

လို့လဲဟင်”

“ဖြူ စိတ်မပူနဲ့နော်၊ စိုင်းတစ်တို့ ကိုကိုးတို့ ဘီယာမူးပြီး အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ သူတို့ တော် တော်မူးနေကြတာရော၊ ဟိုဘက်အုပ်စုက လူများတာကြောင့် ရော ကျွန်တော် ဝင်ထိန်းတာတောင် ရန်ပွဲက ချက်ချင်းမပြီးနိုင် ဘူးဖြစ်သွားတယ်၊ ခုတော့ ပြီးသွားပါပြီ၊ ကိုကိုးတို့လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ဖြူ၊ စိုင်းတစ်ကိုလည်း ပြန်ပို့ခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော် ကိုကိုးကို တွဲဝင်လာရင် ဖြူလန့်သွားမှာစိုးလို့ ဖုန်းကြိုဆက်ထားတာဒါပဲ နော် ဖြူ”

“နေပါဦး . . . ကိုကိုးတို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ညီ ရော . . . ညီ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဟင်”

“နည်းနည်းပါးပါးပါပဲ . . . ဒါပဲနော်”

ဖုန်းချပြီးတာနဲ့ ဖြူ အိမ်တံခါးဝမှာ မတ်တပ်ရပ်ကာ စောင့်နေလိုက်ပါသည်။ငါးမိနစ်လောက်ပဲကြာပြီး ဖြူတို့ခြံထဲသို့ ညီရဲ့အပြာရင့်ရင့် ပြိုင်ကားလေး ဝင်လာခဲ့ပါသည်။တော်တော် လေးမူးကာ အိပ်တစ်ဝက်နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုကိုးကို ညီနဲ့

ဖြူတို့ တစ်ဖက်ဆီတွဲလာခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ထဲရောက်မှ ကြည့်လိုက်မိတဲ့ ညိုမျက်နှာက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဝန္တမာဖြူရဲ့ နှလုံးခုန်သံတွေတောင် ရပ်ချင်သည်။ မျက်ခုံးကွဲ၍ ထွက်နေသည့်သွေးတွေက နှုတ်ခမ်းမှထွက်နေသည့် သွေးတွေနှင့်ထိစပ်ကာ ပါးပြင်တစ်လျှောက် စေးကပ်နေပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်က ညိုမည်းကာ အောက်နှုတ်ခမ်း အနည်းငယ်ရောင်နေလေသည်။ ကိုကိုးကို သူ့ခုတ်ပေါ်မှာ သေချာနေရာချ စောင်ခြုံပေး၊ မီးပိတ်ပေးပြီးမှ ညိုထိုင်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းဆီထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပင် ဧည့်ခန်းမှာ သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နေပါသည်။

“အရမ်းနာနေသလားဟင်”

“ရပါတယ် . . . သိပ်မနာပါဘူး”

“ခဏထိုင်နေနော်၊ တို့ ရေခဲသွားယူပြီး ညိုဒဏ်ရာတွေ ဆေးပေးမယ်၊ ပြီးရင် ဆေးထည့်ပေးမယ်”

“နေပါစေ ဖြူ . . . ရတယ်”

သူပြောနေပေမယ့် ဖြူ နောက်ဖေးက မီးဖိုခန်းနှင့်ကပ်လျက်မှာအိပ်သည့် အိမ်မှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းသည့် ပူစူးမကို နှိုးရပါသည်။ ပူစူးမက ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ကလေးမဆိုတော့ အအိပ်မက်တာကြောင့် တော်တော်လေးနှိုးယူရပါသည်။

“ပူစူးမ ပူစူးမ . . . ထပါဦး၊ မားဖြူကို ရေခဲနှေးတစ်အိုး တည်ပေးစမ်း၊ လျှပ်စစ်မီးဖိုနဲ့တည် . . . ကြားလား ပူစူးမ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ရေခဲနှေးအိုးတည်နေသည့် ပူစူးမကို သနားပေမယ့် ညကြီးအချိန်မတော် မာနှင့်ညို နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်တာကြောင့် ပူစူးမကို အတင်းနှိုးကာ မနက်မှ တည်လည်းရသည့် ရေခဲနှေးအိုးကို တည်ခိုင်းရတာ ဖြစ်ပါသည်။

“အိပ်ပျော်မနေနဲ့ဦးနော် ပူစူးမ၊ မားဖြူ ရှေ့မှာ ကိုကိုး သူငယ်ချင်းဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးမလို့ ရေခဲနှေးဆူရင် မားဖြူကို လာပြော”

ရေခွေးထည့်ထားသည့်လှေနှင့် ဆေးဗန်းကိုင်ကာ သူ့ ဆီလျှောက်လာနေသည့် ဖြူလက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းကူ ကိုင်ပေးရင်းမှ သူ အားနာမိပါသည်။ အမှန်ဆို သူ ပြန်သင့်မှန်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမက ဆေးထည့်ပေးမယ်ဆိုတော့ သူမရဲ့ အကြင်နာကို သူ့နှလုံးသားက အရမ်းကို လိုချင်တောင့်တမိပါ သည်။

“ရှင်ကို အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီရယ်၊ ရှင်သာ မဝင်ရင် ကိုကိုးအတွက် တွေးတောင်မတွေးရဲပါဘူး”

သူမရဲ့ လက်ချောင်းဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးတွေက သူ့ မျက်နှာအနှံ့ပေါ်သို့ ရေခွေးစိမ်ထားမိသော ဝှမ်းစလေးဖြင့် သန့် ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေတာမို့ သူ အသည်းခိုက်အောင် ကြည်နူးမိ ပါသည်။

ဒဏ်ရာတွေကို ရေခွေးနှင့်ဆေးပြီး အရက်ပြန်ထည့် တော့ သူ့မျက်နှာ မရှုံ့မဲ့တာကို သူမလေးက အံ့ဩနေပါသည်။

“ညီ . . . မစပ်ဘူးလား ဟင်”

“စပ်တာပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် နည်းနည်းပါ။ ကျွန်တော်

ငယ်ငယ်တုန်းက ခဏခဏရန်ဖြစ်တော့ အရက်ပြန်နဲ့ ရင်းနှီး နေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို ညီက လူဆိုးပေါ့”

ဆေးထည့်ပြီးတဲ့နေရာတွေကို ပလာစတာကပ်ရင်းနဲ့မှ သူမက မေးတော့ သူလည်း မလိမ်ညာဘဲ ဖြေဖြစ်ပါသည်။

“အရင်တုန်းက တကယ့်လူဆိုး လူပေလူတေပေါ့၊ ညီခမ်းနားဆိုရင် လူတော်တော်များများက နှာခေါင်းရှုံ့ကြတယ်၊ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီဆုံးပြီးမှ ညီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်လိုက်တာ၊ ဖြူ ကိုတွေ့တဲ့အချိန်ကစလို့ နောင် ဘယ်တော့မှ မဆိုးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဖြူရင်တွေ တအားခုန်လာကာ ဆေး ပုလင်းဖုံးကို ခပ်မြန်မြန်ပိတ်နေစဉ် ဖြူလက်ချောင်းတွေကို သူက အသာဆုပ်ကိုင်ကာ . . .

“ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား ဖြူ”

သူမက လက်ကို အသာရုန်းပြီး ခေါင်းခါတော့ သူက

သူမလက်တွေကို လွှတ်ပေးပြီး သူမပခုံးပေါ်ခေါင်းမှောက်ချကာ သူမကို ရင်ခွင်ထဲသို့ အသာအယာပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး . . .

“ဖြူကို စတွေ့တွေ့ချင်းမှာကို သိပ်ချစ်သွားလို့ပေါ့၊ ဖြူကိုအရမ်းချစ်လို့၊ ဖြူစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် နောက်ဘယ်တော့မှ မဆိုးတော့ဘူး၊ ဖြူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါနော်၊ ဖြူချစ်မှ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာအတိတ်တွေ၊ လေလွင့်ရောင်ချာမှုတွေ ကုန်ဆုံးသွားမှာ၊ ဖြူကို ကျွန်တော် အသက်လောက်ချစ်တယ် ဖြူ”

သူ့ရဲ့ တိုးတိတ်ညင်သာတဲ့စကားသံတွေထဲမှာ စီးမျောပါသွားပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့မေ့နေတဲ့အဖြစ်ကို သတိရတော့မှ အသာရုန်းထွက်တော့ သူက လွှတ်ပေးပါသည်။

ဖြူရင်ထဲမှာ ရယ်ချင်သလို၊ ငိုချင်သလို၊ လှိုက်လှိုက်တက်လာပြီး သူ့ကိုကြည့်ဖို့ရှက်နေကာ ကြမ်းပြင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် ပို့လိုက်တဲ့ ပန်းစည်းကို ဖြူလက်ခံပေးပါနော်၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်

မေတ္တာကို ဖြူလက်ခံတယ်လို့ မှတ်ယူလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန်ပို့မဲ့ ပန်းစည်းက ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးပါ”

သူက ဖြူလက်ကို အသာဆွဲယူပြီး ဖြူလက်ခုံကို ရှိုက်နမ်းကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ သူ့နှာသီးဖျားနှင့်ထိသည့် ဖြူလက်ခုံကိုကြည့်ဖို့ပင် ဖြူရှက်ပါသည်။ သူ ကားမောင်းထွက်သွားပြီး ခဏကြာမှ အိမ်တံခါးသော့ခတ်ကာ မီးဖိုထဲဝင်ကြည့်တော့ ရေနွေးအိုးကြီးက ဆူနေပြီး ပူစူးမကလည်း ထမင်းစားပွဲပေါ်ခေါင်းမှောက်ချကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပါတော့သည်။

အခန်း(၈)

ညက ညဥ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သဖြင့် မနက်က နိုးနေကျ အချိန်ထက် နာရီဝက်ကျော်ကျော်နောက်ကျပြီးမှ နိုးလေသည်။ တော်သေးသည်။ သည်နေ့ စနေနေ့ဆိုတော့ မှာရဲ့ အလုပ်နှစ် ခုစလုံးရော၊ နိနိုးနဲ့ကျိုးရဲ့ကျောင်းတွေပါ နားရက်ဖြစ်သည်။ မာကသာ နောက်ကျနိုးတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်အိမ်သားလုံးက တော့ အိပ်မောကျဆဲပင်ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူမှတောင် နိုးမနေသေး ပါ။

မျက်နှာသစ် ညအိပ်ဝတ်စုံလဲ၊ ခေါင်းဖြိုးပြီးတော့ ဘုရား တင်ဖို့ ဆွမ်းချက်ပြီး ဘုရားပန်းခူးရန် ပလတ်စတစ်ခြင်းနှင့် ကတ်ကြေးတစ်လက်ဆွဲကာ ခြံထဲဆင်းတော့ ခြံတံခါးဝမှာချိတ်

ထားသည့် တစ်စုံတစ်ရာက ဂန္ဓမာဖြူကို ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်ကြည် နူးစေပါသည်။

အချို့ပန်းကန်ပြား Size လောက်ကြီးမားသည့် ဂန္ဓမာ ပန်းအဖြူဆွတ်ဆွတ် အပွင့်(၃၀)ကို ဖဲကြိုးအဖြူနှင့်စည်းနှောင် ထားသည့် လှပလွန်းသော ပန်းစည်းကြီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းလှမ်း တိုင်း မှာရင်တွေ တဒုတ်ဒုတ်ခုန်နေပါသည်။ ဂန္ဓမာပန်းရဲ့ ပွင့် ချပ်တွေကို လက်ချောင်းတွေရဲ့ထိပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွထိတို့မိရင်း “မနက်ဖြန်ပို့မယ့် ပန်းစည်းကံ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးပါ” ဆို တဲ့ ညှို့ရဲ့စကားသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိလေသည်။

ခြံတံခါးဝမှာချိတ်ထားတဲ့ ပန်းစည်းကြီးကို အသာဖြုတ် ယူရင်း အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ ပန်းတွေရဲ့ ရိုးတံစိမ်းမှောင် မှောင်က ရှည်လျားတောင့်တင်းကာ အရွက်ဖားဖားတို့ကပါ ဝေနေသဖြင့် အတော့်ကို တင့်တယ်ကျက်သရေရှိသော ပန်း စည်းကို သူမ အသာဖြုတ်ကာ တစ်ပွင့်သာချန်၍ ကျန်ပန်းပွင့် များအားလုံးကို ဘုရားကပ်၊ အလှပန်းအိုးထိုး စသဖြင့် တစ် အိမ်လုံး ဂန္ဓမာရနံ့များဝေနေအောင် ခင်းကျင်းလိုက်ပါသည်။

တစ်ပွင့်တည်းသောပန်းကိုတော့ ကြည်လင်နေသော ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေအပြည့်ထည့်ကာ ထိုးစိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ မှာအခန်းတစ်ခုလုံးသည် ထိုပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ သင်းသောရနံ့တို့ပျံ့နေသည်ဟု မာထင်မိပါသည်။မင်းကိုလည်း မာ ချစ်ပါတယ် ညီ။ ချက်ချင်းကြီး အဖြေပေးဖို့တော့ မဖြစ်သင့်သလို အကြာကြီးအချိန်ဆွဲထားဖို့လည်း ငါစိတ်မကူးပါဘူး။ငါ့စာကြည့်စားပွဲပေါ်က သည်ပန်းပွင့်လေး နှမ်းသွားတဲ့နေ့မှာ မင်းကို အဖြေပေးမယ် ညီ။

ညဘက်ရောက်တော့ ခါတိုင်းညများလို စာမဖတ်ဖြစ်ပဲ ဖန်ခွက်ထဲက ပန်းပွင့်လေးကို ငေးမောကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩသလို ခံစားမိပါသည်။မာ့ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားတချို့တလေကို ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။မာ ဘယ်လိုမှစိတ်မဝင်စားပါ။စိတ်မလှုပ်ရှားပါ။ညီထက် မြင့်မားသူတွေပါလာတာတောင် မာ ရင်မခုန်ခဲ့ပါ။သူတို့တွေရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက် အပြစ်အနာအဆာတွေကို မာ မရှာဖွေပါပဲ သိနှင့်ကာ ထိုချို့ယွင်းချက်ကိုကြောက်လို့ မဟုတ်ဘဲနှင့်ကို အချစ်ဆိုတာ မာနှင့်မဆိုင်သည့်

အရာလို ဝေးကွာနေခဲ့သည်။

ခုတော့ မာ့ထက်ငယ်သည့်၊ အရင်က ဆိုးပေတေသည့် အခုလည်း ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်ခဲ့ဖြစ်သည့်၊ မာကြိုက်သော ထူးချွန်ထက်မြက်မှုတွေလည်း ထင်ရှားစွာမရှိသည့်၊ ရည်မှန်းချက်ကို Plan ချကာ တက်ကြွသည့် လူငယ်တစ်ယောက်တောင် မဟုတ်သည့် ညီခမ်းနား ဆိုတဲ့ ခပ်မှုန်မှုန်ချာတိတ်ကို မာ သိပ်ချစ်သွားခဲ့ပါသည်။

ဒါဆိုရင် သူက အခြားယောက်ျားတွေနှင့် ဘာများကွာခြားဆန်းပြားနေခဲ့သလဲဆိုရင် အခြားသူတွေအတွက်တော့ ဘာမှမထူးခြားတဲ့ သာမန်လူပဲဖြစ်မှာပါ။ဒါပေမဲ့ မာ့အတွက် တွေ့တွေ့ချင်းမှာပဲ သူက ရင်းနှီးသလိုလို၊ ဆန်းပြားသလိုလို၊ သဘောကျနှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းနေသလိုလို ထူးခြားသည့်ခံစားချက်တစ်ခုခုကို ပေးစွမ်းနိုင်လေသည်။ပြီးတော့ ညီခမ်းနားမှာ မာ သိပ်ကြိုက်သည့် Character လေးတစ်ခု ရှိနေသည်။အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ဘယ်လောက်လှပစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မိန်းကလေးပဲဖြစ်စေဦး . . . သူ စိတ်မဝင်စားလျှင် ခပ်တင်းတင်းနေ

ထိုင်ကာ တစ်ဖက်သားကို ရောအိပြီး အခွင့်အရေးမယူ၊ အလိုက် သင့်မလှုပ်ရှားသည့် ခိုင်မာပြတ်သားသော ယောက်ျားကောင်း ပီသသည့် စိတ်ဓာတ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမဆို မိမိချမ်းမြေ့လို ကောင် မလေးမျိုးကခေါ်လျှင် အငြင်းသည့်အပြင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ လိုက်မည့်သူချည်းဖြစ်ပါလျှက်နှင့် ညီက ပြတ်ပြတ်ငြင်းသည့် အတွက် မာ့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို သိမ်းကြုံးရရှိသွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

ညီခမ်းနားနှင့်ပတ်သက်သော အတွေးတွေက မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင် ရှည်လျားနေဆဲမှာပင် သူ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“ဖြူ . . . ကျွန်တော်ပို့လိုက်တဲ့ ပန်းစည်းရလား၊ ဖြူ လက်ခံလားဟင်”

“ပန်းစည်းက သိပ်လှနေတော့ တို့ ဘုရားတင်လိုက် တယ်”

“ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ဖြူသိမှာပါ။ကျွန် တော်အချစ်တွေကို ဖြူအတွက်ဖြစ်တည်လာတဲ့အတွက်ကြောင့်

ဖြူရင်ထဲက အချစ်တွေအားလုံးကိုလည်း ကျွန်တော် ရချင်ပါ တယ်။ အဲဒါဟာ ဒီနေ့မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“စဉ်းစားပါရစေဆိုတဲ့ သမားရိုးကျစကားကို တို့မပြော ချင်ပါဘူး။ မင်းလိုချင်တဲ့အရာကို ပေးနိုင်၊ မပေးနိုင်ဆိုတာ သိပ် မဝေးတဲ့ တစ်နေ့မှာ တို့ဖြေပေးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ မဟုတ်ဘူး ညီ”

“သိပ်မဝေးဘူးဆိုတော့ ဒီနေ့ကနေ စရေတွက်ရင် ဘယ်တော့လောက်လဲ”

“အဲဒါတော့ တို့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါဘူး။ သိပ်မဝေး ဘူးဆိုတာလောက်ပဲ တို့လည်းသိတယ်”

“ဖြူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်မှာ မဟုတ်လား . . . ဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ”

“ညီကိုပေးမဲ့ အဖြေက တို့ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်အချိန်မှာအဖြေပေးမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလကို တော့ သက်မဲ့ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို ဝံ့ဆုံးဖြတ်ခိုင်းထားတယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“အဲဒီပစ္စည်းက”

“ညီကို အဖြေပေးတဲ့နေ့ကျရင် တို့ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ပြမယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် ဖြူ အဖြေမပေးမချင်း ဖြူတို့ခြံတံခါးမှာ တစ်နေ့ကို ဂန္ဓမာပန်းတစ်စည်းလာချိတ်မယ်လေ၊ တစ်နေ့နဲ့ တစ်နေ့ ပေးတဲ့ပန်းချင်း လုံးဝမတူစေရဘူး”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ညီရယ် . . . တို့ရဲ့နောက်မှာ နိနိုးနဲ့ဂျိုဂျိုးဆိုတဲ့ ညီမလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်လေ၊ တို့ကြောင့်သူ တို့အားမကျသင့်တာကို အားကျတာမျိုး၊ အတုယူမှားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ပါ၊ သူတို့က စိတ်ယိမ်းယိုင်လွယ်တဲ့ မြီးကောင် ပေါက်အရွယ်ဆိုတော့ တို့ အတိမ်းအစောင်းမခံနိုင်ဘူး”

“ဖြူ အနေအထိုင်တည်ကြည်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် အရမ်းမြတ်နိုးမိတာ”

“ဒါပဲလေ . . . တို့ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“နေပါဦး ဖြူရယ် . . . ဖြူ အိပ်တော့မလို့လား”

“ဟင့်အင်း . . . မအိပ်သေးပါဘူး”

“ဒါဆို ခဏပြောပါရစေဦး ဖြူရယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းက ပြောတယ်သိလား . . . ကျွန်တော်က အရမ်းအတယ် တဲ့၊ ဖြူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည်အောင် ကျွန်တော်က မချွဲနိုင် ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီကောင် စိုင်းသစ်နဲ့ စကားများပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို ဆွဲထိုးလိုက်တယ်”

“ဘုရား . . . ဒါလေးပြောတာနဲ့ ရန်ဖြစ်ရလား ညီရယ်”

“ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဖြူရယ်၊ စိုင်းသစ်က ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလိုနေတာတောင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို မသိလို့ စိတ်တိုပြီးထိုးမိတာပါ၊ ဖြူကို ကျွန်တော် ခံစားမိတဲ့အတိုင်းအ တာက အဲဒီလို ဖြူ မကြည်၊ ကြည်အောင် ကျွန်တော်က ချွဲ၊ အဆင်ပြေတော့ တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ကွဲဆိုတဲ့ ခပ် ပေါ့ပေါ့အပေါ်ယံအချစ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်မိန်းကလေးကို မှလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ရော၊ လေးလေးနက်နက်ရော ကျွန်တော် မပတ်သက်ခဲ့ဘူးပါဘူး၊ အဲဒါကို သူသိရဲ့သားနဲ့၊ ဖြူကို လေး လေးနက်နက် တွယ်တာမြတ်နိုးတယ်ဆိုတာလည်း သူသိရဲ့သား နဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့အသုံးအနှုန်းမျိုးနဲ့ စတော့ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်

သွားပြီး ထိုးမိသွားတာ၊ စိုင်းသစ်က ကျွန်တော့်ကို သိပ်နားလည် တဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မထိုးတဲ့အပြင် နောက်ကို သူအဲဒီလို မစတော့ပါဘူးလို့ ပြောရှာတယ်”

“ဒါဆို ညီသူငယ်ချင်းက ညီကိုအရမ်းခင်ပြီး အရမ်း သည်းညည်းခံတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါကြောင့် အရင်က စိုင်းသစ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်မမ မမမေရယ်၊ လေးလေးကျော်ရယ်ရှိရင် ကျွန်တော့် ဘဝ ပြည့်စုံပြီလို့ထင်ခဲ့တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အရမ်း ချစ်တာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ဖြူကိုတွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့် ကို ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်စိုက် ရင်ထဲကနေ တစ် နေရာက လစ်ဟာနေတယ်၊ ဖြူ ပြန်ချစ်မှ ကျွန်တော့်ဘဝ ပြည့် စုံမှာ”

ဟင်း . . . လူလည်လေး၊ ဖြူရင်ကို လှုပ်ခါအောင်၊ ဖြူအသည်းနှလုံးကို အပိုင်ရအောင် ပြောတတ်တဲ့ကောင်လေး။ ဖြူဘာမှမပြောပဲ ငြိမ်နေသဖြင့် သူကပဲ ဆက်ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဆေးထည့်ပေးတဲ့ ဖြူလက်ချောင်းသွယ်

သွယ်လေးတွေကို ကျွန်တော်အရမ်းချစ်တယ်၊ ဖြူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာရာကို ကျွန်တော် သိပ်မြတ်နိုးတယ် . . . သိလား”

“ဒဏ်ရာတွေရော သက်သာရဲ့လား”

“အင်း . . . သက်သာပါတယ်၊ ဒီနေ့ ကိုကိုးဆီတောင် လာချင်တာ၊ ဖြူ မကြိုက်မှာစိုးလို့”

“တို့က ဧည့်သည်လာတာ မကြိုက်မရှိပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆို နောက်နေ့ကစပြီး လာမယ်နော်၊ ဒီနေ့ ဖြူမျက် နှာကို မတွေ့ရတော့ နေရတာ တကယ့်ကို မပြည့်စုံဘူး”

“တို့ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ တို့ပြောတာ ကြာနေ ငြိ”

“ဖြူ သဘောပါ . . . Good Night”

ဖြူ ဖုန်းမချခင်မှာပဲ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တဲ့ I love you, I miss you ဆိုတဲ့ သူ့အသံလေးကို ကြားတော့ ရယ် ချင်မိသွားသည်။တို့ ချစ်မိတာ တကယ့် ကလေးလေးကိုပါလား ကွယ်။

အခန်း(၉)

“အန်တီဒေလီယာနဲ့ ဂန္ဓမာဖြူ . . . ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောပါ မောင်ခ”

“ကျွန်တော် ကျောက်ဆည်ဘက် ခရီးထွက်စရာရှိလို့၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းပေါ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော်မရှိတဲ့ရက်တွေ ဒီဆိုင်ကိုပိုဂရုစိုက်ပေးဖို့ အပ်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အန်တီတို့ ဂန္ဓမာတို့နဲ့ပဲ ဆိုင်ကို စိတ်ချတယ်လေ”

“အေးပါကွယ် အေးပါ”

“သွားမှာတော့ သိပ်မကြာပါဘူး . . . သုံးရက်လောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီရက်ပိုင်းမှာ DHL က ပစ္စည်းဝင်စရာရှိတယ်၊ ကျွန်တော်သွားမယ့်ရက်နဲ့ ပစ္စည်းဝင်မယ့်ရက် တိုက်နေရင် အန်

တီဒေလီယာ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့ လိုအပ်ရင် မဂန္ဓမာ နှစ်ရက်လောက် အချိန်ပိုဆင်းပေးပါလား”

“သင်တန်းချိန်နဲ့ မတိုက်ရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်လေ . . . လိုအပ်ခဲ့ရင် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်၊ မာ လာပေးပါ့မယ်၊ အိမ်မှာ မရှိဘူးဆိုရင် သင်တန်းကို ဆက်လိုက်၊ သင်တန်းဆင်းရင် အိမ်တန်းမပြန်ဘဲ ဆိုင်ကို လာပေးမယ်၊ ဆိုင်မပိတ်ခင် နာရီပိုင်းရသလောက် ဆင်းပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ . . . ကျောက်ဆည်ကို ဘာမှာကြဦးမလဲ”

“မောင်ခ အဆင်ပြေတာသာ ဝယ်လာခဲ့”

“ဟုတ်ပြီဗျာ ဟုတ်ပြီ”

သူမ အလုပ်အကြောင်းတွေသာ ပြောနေရပေမယ့် စိတ်ကတော့ အိမ်မှာ နွမ်းရော်စပြုနေပြီဖြစ်သည့် စာကြည့်စားပွဲပေါ်က ဂန္ဓမာပန်းပွင့်ဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ဂန္ဓမာပန်းဆိုတာက အခြားပန်းတွေလို ညှိုးခြောက်သွားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရှစ်ရက်၊ ကိုးရက်ကြာလာတော့ နည်းနည်းလေးထိတာနှင့် ပွင့်

ဖတ်တွေ ကြွေကြွေနေလေသည်။ အလယ်က ဝတ်ဆံနှင့်ရိုးတံ
ငုတ်တုတ်ကျန်တော့မှပဲ အဖြေပေးမယ်ဟု ရှက်စိတ်နှင့် အချိန်
ကိုဆွဲဆန့်ပေမယ့် အိမ်ကို နေ့တိုင်းလာသော ညီက သူမကို
တွေ့လျှင် မျက်လုံးနှင့် အဖြေတောင်းတတ်လေသည်။

နှုတ်က ဖွင့်ဟတောင်းခံလျှင် မာစိတ်ဆိုးမှာ စိုးရိမ်သ
ယောင်နှင့် လူတွေ့တိုင်း မာ နှုတ်ခမ်းအဖွင့်ကို အချိန်ပြည့်
လိုက်ကြည့်နေသည့်ကောင်လေးကို အသည်းယားလွန်းလှသည်။
မနေ့က မာ ထမင်းစားပြီး သစ်သီးနှွာနေတုန်း ရေလာသောက်
သလိုလိုနှင့် မာ့နားရပ်ကာ . . .

“ဖြူပစ္စည်းလေးက အချိန်ကျပြီလို့ မပြောသေးဘူးလား
ဟင်” ဟု တီးတိုးမေးလာတော့ မာက ရယ်မောကာ . . .

“အင်း . . . နည်းနည်းစောင့်ခိုင်းထားဦးတဲ့” ဟု ပြော
လိုက်တော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီးမှ တစ်ချက်ပြုံးကာ အိမ်
ရှေ့ပြန်ထွက်သွားပြီး ကိုကိုးနှင့် စစ်တုရင်ကစားနေလေသည်။

“မာ . . . ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မာ့ မျက်နှာလေး
ကပြုံးနေတာပဲ”

“အဟင်း . . . အသိတစ်ယောက်အကြောင်းပါ
အန်တီဒေလီယာရဲ့”

“အန်တီ အလုပ်စဝင်ဝင်ချင်းတုန်းက မာ့ကို မာနကြီး
တယ်ထင်တာ . . . မာက စကားနည်းတော့လေ”

“မာက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ပြောဆိုတိုင်
ပင်ဖော် မောင်နှမ မရှိတော့ စကားနည်းတာ ဟိုးငယ်ငယ်
ကတည်းက အန်တီဒေလီယာရဲ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကဆို မာ့ကို
လူကြောက်တတ်တဲ့ကလေး ဖြစ်မှာဦးလို့ဆိုပြီး အိမ်မှာ မာ
သူငယ်ချင်းတွေကို အမြဲခေါ်ဆော့ခိုင်းတယ်၊ အခု အလုပ်တွေ
လုပ်တော့မှ စကားတော်တော်ပြောလာတာ”

“မောင်ခကတော့ မာ့ကို အားကိုးရှာတယ်၊ စာရင်းကိုင်
ဆိုပေမယ့် ဆိုင်ရဲ့ကိစ္စအဝဝမှာ မျက်နှာလွဲလို့ရတယ်တဲ့၊ မာ
လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊ ပြောဆိုပုံတွေကို အန်တီဒေလီယာ အတုယူထား
ရမယ်တဲ့”

“မဟုတ်တာ အန်တီဒေလီယာရယ်၊ မာက မျက်စိရှေ့
မှာလိုအပ်နေတာ၊ လစ်ဟာနေတာတွေ့ရင် မနေတတ်ဘူး၊ ဝင်

ဝင်လုပ်မိတာကို ကြည့်ပြီး မှာကို ဘက်စုံရတယ်ထင်နေတာပါ”

“မာ New Year ညက ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးပြန် သွားတာလဲ”

“ညီမလေးတွေကို အပြင်ပို့စရာရှိတာနဲ့ စောပြန်သွား တာ”

“မာ ပြန်သွားပြီးတော့ မောင်ခရဲ့ဇနီးလောင်းလေး ရောက်လာတယ်။ ကလေးမလေးက တော်တော်ကျက်သရေရှိ တယ်။ မာနလည်း မကြီးဘူး။ အလုပ်သမားတွေ အကုန်လုံးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတယ်”

“ကိုမင်းထင်ခမှာ ဇနီးလောင်းရှိတယ်။ မာက သူ့ကို လူပျိုကြီးပဲဖြစ်မယ်ထင်နေတာ။ သူက အလုပ်ကိစ္စကလွဲရင် တခြားဘာမှ စိတ်ဝင်စားတာ မတွေ့ဖူးဘူးဆိုတော့လေ”

“မောင်ခတို့ စေ့စပ်ပြီးတာ လပိုင်းပဲရှိသေးတယ် ပြော တယ်။ မောင်ခလည်း ကလေးမလေးကို တော်တော်မြတ်နိုးပုံပဲ။ ဂရုစိုက်အလေးထားတာမှ မျက်နှာက အလုပ်လုပ်တဲ့ပုံစံမျိုး စူပူတ်မနေဘဲ ချိုသာနေတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

အန်တီဒေလီယာ ပြောသမျှကို မာက ‘ဟုတ်လား ဟုတ်လား’ နှင့် အံ့ဩနေရာမှ အရောင်းစာရေးမလေးတွေ အရောင်းစာရင်းတွေ လာပေးတော့မှ နှစ်ယောက်သား စကားစ ပြတ်ကာ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖြစ်ကြပါသည်။ ကြည့်စမ်း . . . အလုပ် တွေနဲ့ အမြဲလုံးထွေးနေတတ်တဲ့၊ မာ အထင်ကြီးတဲ့ အရည် အချင်းတွေရှိတဲ့ ခပ်တည်တည် ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ဟာလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ ချစ်တတ်သေးတာပဲ။ သော်တော့ကို ပြန်ပြောပြရင် အံ့ဩနေမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် “ဒါ အံ့ဩစရာလား မာရယ်။ ဘာလဲ . . . နင်က သဝန်တို့ပြီး ဝမ်း နည်းနေတာလား” ဟု ခါတိုင်းလိုပဲ စနောက်လေမလား မသိပါ။

မာ သင်တန်းကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ Taxi ငှားမလိုလုပ် ပြီးမှ မနက်ဖြန် ဖေဖေဆီသွားရင် ဝယ်သွားဖို့ ပစ္စည်းတစ်ချို့ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် SHANGHAI ကုန်တိုက်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါ သည်။ Super Coffee Mix တစ်ထုပ်ရယ်။ နာနတ်သီးဖျော် ရည် တစ်ပုလင်းရယ်။ Close Up သွားတိုက်ဆေးဘူးနှစ်ဘူး။

Pucci Cake နှစ်လုံးရယ် ဝယ်ရင်းမှ ဘာများလိုဦးမလဲ စဉ်းစားရင်းနှင့် ကော်ဖီဆိုင် ခဏထိုင်ဖို့ စက်လှေခါးဆီသို့အသွား အဝတ်အစားတန်းရှေ့အရောက် ရှုပ်အင်္ကျီအရောင်နုနုလေးတွေက တော်တော်လေးကြည့်ကောင်းသဖြင့် ရှေ့လ မေဖေ မွေးနေ့အတွက် တစ်ထည်လောက်ဝယ်ရန်ကြည့်နေတုန်း မလှမ်းမကမ်းဆီမှ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံလေးတွေ ကြားရပါသည်။

ချိတ်ထားသော အဝတ်အထည်များကြောင့် ရယ်လိုက်၊ စကားပကျိပကျိပြောလိုက် လုပ်နေသော ကောင်မလေးတွေကို မမြင်ရပေမယ့် သူတို့အသံတွေကိုတော့ အတိုင်းသားကြားနေရပါသည်။လေး ငါးခွန်းလောက် ကြားပြီးတော့မှ မိန်းကလေး အုပ်စုက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို စနေမှန်းသိရပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက် ခပ်ပျံ့ပျံ့ချာတိတ်မလေးတွေ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

“ဟေး . . . ငင်းဝတ်ထားတဲ့ Alter Shirt လေးက စတိုင်ကျလိုက်တာကွ”

“အဲဒါ King Cross တံဆိပ်လေ၊ မဟုတ်ပါဘူး. . . အဲ

ဒါ ငါ့ချစ်ချစ်လေ”

City FM မှလာတဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခုကို ဖျက်ပြောပြီး ဝါးကနဲ ရယ်ကြပြန်လေသည်။

“ဟေး . . . ဘာတွေကောက်နေတာလဲကွ . . မျက်နှာကြီးက မှုန်ကုပ်နေတာပဲ”

“ဪ . . . အဲဒါ ငါမနေ့က သူ့ကိုမခေါ်ဘဲ Shopping ထွက်လို့လေ”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား . . . ဟား ဟား ဟား ဟား” ကောင်မလေး သုံးယောက်လောက်ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ဗာပင် သူတို့အသံတွေကြောင့် စိတ်ပျက်လာကာ ရှုပ်အင်္ကျီ မကြည့်တော့ဘဲ ကော်ဖီသောက်ပြီး ပြန်ရန်လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ဗာပင် တိုးတိတ်ပြတ်သားသော စကားသံတစ်ခုကြောင့် မာအံ့ဩသင့်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဒီမှာ မင်းတို့မိဘတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလို လိုက်စတာ ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့ မဆုံးမထားဘူးလား” ဘုရားရေ . . . ဒါ ညှီအသံပါလား။

“ငါ ဒီထက်ပိုပြောလိုက်ချင်တယ် . . . မိန်းကလေးတွေမို့ ညှာပေးလိုက်တယ် မှတ်ပါ”

အသံတွေအားလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး ညို့ခြေသံ တဖျတ်ဖျတ်သာကြားရပြီးမှ ကောင်မလေးတွေအသံက ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ထွက်လာပါသည်။

“အောင်မယ်လေး . . . ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အပြစ်သည်းလိုက်တာ”

“အေးလေ . . . ငါတို့က သူ့ Style လေးမိုက်လို့ စမိတာပါ”

“လာဟာ . . . အောက်ထပ်မှာ နာရီတွေသွားကြည့်မယ်၊ ကြီးကျယ်တဲ့လူအကြောင်း ထပ်မပြောကြနဲ့”

ဆံပင်ကောက်ကောက်ကွေးကွေး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအကျပ်၊ စွတ်ကျယ်သာသာ လက်တစ်လုံးအင်္ကျီလေးတွေနှင့် ချာတိတ်မလေးတွေ အောက်သို့ တဒိုင်းဒိုင်းပြေးဆင်းသွားတဲ့အထိ မာ မတ်တတ်ရပ်၍ ကြောင်နေတုန်းပင်။

ထိုအချိန်မှာပင် မာ့နောက်ကျောဆီမှ “ဟင် . . . ဖြူ

ဝါလား” ဟူသော ညို့အသံ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။သည်လိုနဲ့ လေအေးစက်ရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ မီးသီးခရမ်းပြာရောင်တွေ၊ ငြိမ်ညောင်းတဲ့ အနောက်တိုင်းတေးသွားတွေ၊ လှပဆန်းကြယ်တဲ့ ကျောက်ခက်အိုး ပန်းအိုးတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ညီခမ်းနားနဲ့ ဂန္ဓမာဖြူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုညနေကတော့ ညီသည် ကောင်မလေးတွေပြောသလိုပင် တကယ့်ကို သားနားတောက်ပနေပါသည်။ဂျပန်ကာတွန်းရုပ်ပါသော အဖြူဆွတ်ဆွတ် Alter Shirt နှင့် Sky Blue ရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ကာ မိုးတွင်းစီးပုံဆန်းကြိုးသိုင်းဖိနပ်အညိုရောင်နှင့် နုနယ်သန့်စင်သော မျက်နှာပေါ်က ဖျစ်ကန်ကန်အရိပ်တွေ ပျောက်ကာ အလွန်နှစ်လိုဖွယ် ကြည်စင်တောက်ပနေခဲ့ပါသည်။

“ဖြူ . . . ညို့ကို အဖြေမပေးသေးဘူးလားကွာ”

ညို့ရဲ့ စူးစိုက်လက်ဖြာတဲ့ မျက်ဝန်းရဲ့အကြည့်ကို ဖြူရင်မဆိုင်ရဲစွာ ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့

ဖြူရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ညီက အသာအယာဆုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။

“ဖြူ . . . ညီကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ဖြူ မချစ်ရင် ညီ ရူးသွားလိမ့်မယ်”

ဖြူရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်းမှ ဖြူရဲ့ လက်မထိပ်ကလေးကို သူ့လက်မထိပ်ဖြင့် အသာတို့ထိဆော့နေတော့ ဖြူရှက်လာကာ လက်ကို ပြန်အရုပ် ညီကလွှတ်မပေးသည့်အပြင် ပိုတိုး၍ ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ဖြူ ပြောပါတော့ကွာ . . . ညီကိုချစ်တယ်လို့ . . . နော်ဖြူ”

ဖြူက အသာအယာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ညီက . .

“ဖြူ . . . တကယ်နော်၊ ကျွန်တော် ဖြူချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီနော်”

ဟု ကြည်နူးစွာရေရွတ်ကာ ဖြူလက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ပါးပြင်မှာ ကပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဖြူ . . . ညီကိုချစ်တယ်လို့ ပြောပါလားဟင်”

“မပြောပါဘူး၊ ခုနကတော့ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ စွာနေတာ သူ့မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟာ . . . ဖြူ အဲဒါတွေကြားတယ်၊ တွေ့လား . . . ညီဖြူအပေါ် ဘယ်လောက် သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ၊ ဖြူကွယ်ရာမှာ အခွင့်အရေးရတာတောင် ညီ မယူဘူး၊ ဖြူကိုလည်း ညီအရမ်းလိုချင်တဲ့ တစ်ချက် တောင်းဆိုချင်တယ်၊ ဖြူ ညီကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးတာမျိုး မရှိရဘူးနော်၊ ကျန်တာအကုန် ဖြူကို လိုက်လျောနိုင်တယ်၊ ဒီတစ်ခုတော့ မငြိစေနဲ့၊ ညီက တစ်ခါတစ်လေ ဆိုးတယ်”

ဟွန်း . . . ချစ်သူတောင်ဖြစ်မယ်မကြံသေး၊ သဝန်ကြိုတိုနေတဲ့ ကောင်လေးကို ဂန္ဓမာဖြူက မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ဖြင့်ပြုံးကြည့်တော့ ဖြူကို ကြာမြင့်စွာငေးမောနေတဲ့ ရီဝေဝေမျက်လုံးအစုံရဲ့အကြည့်နဲ့ တိုးတိုက်မိကာ ချစ်သူဘဝရဲ့ ပထမဆုံးညနေသည် ငြိမ်သက်လှပ၍ ရင်ခုန်သံဆူညံမှုတို့ အတိပင်။

အခန်း(၁၀)

“သည့်ပန်းလေး နွမ်းခြောက်သွားရင် ညှီကိုအဖြေပေး
မယ်လို့ တို့ စဉ်းစားထားတာလေ၊ ဒါ ညှီ တို့ကိုပေးတဲ့ ပန်းစည်း
ထဲက တစ်ပွင့်ပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ကြားချင်တဲ့အဖြေကို ဒီကောင်က
နှောင့်နှေးအောင် လုပ်ထားတာပေါ့၊ ဖြူ ဒီကောင့်ကို အပြစ်ပေး
တဲ့အနေနဲ့ သေချာသိမ်းထား . . . သိလား၊ ကျွန်တော်တို့
မင်္ဂလာဦးညကျရင် ဒီလိုပဲ ဒုတိယအကြိမ် ဒီကောင့်ကို ထုတ်
ကြည့်မယ်နော်”

ဂန္ဓမာဖြူက အသာရယ်မောရင်း ပန်းအခြောက်လေး
ကို စက္ကူဘူးထဲတွင် ပြန်ထည့်သိမ်းကာ ကားမောင်းနေသောညှီ

ဘက်သို့ငဲ့ကြည့်ပြီး . . .

“ညှီကို တို့ ဘယ်တုန်းက စတွေ့ဖူးတာလဲလို့ပြောရင်
ညှီ သိပ်အံ့ဩသွားမယ် . . . သိလား”

“ဟင် . . . ကိုကိုးကို ပြန်လိုက်ပို့တုန်းက စတွေ့ဖူးတာ
မဟုတ်ဘူးလား ဖြူရဲ့”

“ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်တုန်းကလဲ၊ အင်းဝစာအုပ်တိုက်မှာတော့
လုံးဝ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော် စာအုပ်တိုက်ထဲကိုစဝင်လာ
ပြီးကတည်းက ဖြူ စာအုပ်တိုက်ထဲက ထွက်သွားပြီးတဲ့အထိ
ကျွန်တော့်ကို ဖြူ တစ်ချက်မှကို မကြည့်ဘူး . . . ဟုတ်တယ်
နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အဲဒီမတိုင်ခင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်
လောက်က ဒဂုံတက္ကသိုလ်ရဲ့ Eco ဆောင်မှာ ညှီနဲ့ Eco
Queen မိမိချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး စကားပြောနေတာကို
တို့ စတွေ့ဖူးတာ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ပြန်လိုက်ပို့ခိုင်းတာလား
ဘာလားမသိဘူး . . . အဲဒါကို ညှီကပြတ်ပြတ်ငြင်းလိုက်တော့

တို့ အံ့ဩသွားတယ်။ မိန်းကလေးချင်းတောင် ငေးမောရလောက်အောင် ချောတဲ့လှတဲ့ကောင်မလေးကို ပြတ်ပြတ်ငြင်းတဲ့ကောင်လေးပါလားလို့ တို့ ညို့ကို သေသေချာချာ မှတ်မိသွားတာကိုကိုးကို ပြန်လိုက်ပို့တဲ့ညမှာလည်း ညို့ကို တွေ့တွေ့ချင်းကို မှတ်မိတယ်”

“ဪ... စိုင်းသစ်ဆီသွားတုန်းက၊ ဟုတ်တယ်... မိမိချမ်းမြေ့နဲ့စကားခဏပြောဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဖြူ အနီးအနားမှာရှိနေတာလား၊ ညီ ဘာဖြစ်လို့မမြင်မိတာပါလိမ့်ကွာ”

“ဘယ်မြင်မလဲ ... ပါးစပ်ကသာ ငြင်းနေ၊ ဟောက်နေတာ၊ စိတ်က မိမိချမ်းမြေ့ဆီ နှစ်ဝင်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာကွာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မိမိချမ်းမြေ့က ညို့ဒယ်ဒီရဲ့သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးပါ ညီ သူ့ကိုFeel မလာပါဘူး၊ ညို့အာရုံထဲမှာ သူက ခပ်ဝါးဝါးပါ။ သူ့ကိုသာကြိုက်ရင် ညီ ဖြူနားကို တောင် ရောက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ညီမကြိုက်ပေမယ့် သူက ညို့ကို ကြိုက်တာ တို့ရိပ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို သိပ်စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်

ပါဘူး ညီရဲ့၊ ကာယကံရှင်က ညီလေ၊ ညို့မှာ တို့ ယုံကြည်ရလောက်တဲ့ တည်ကြည်ခိုင်မာမှုမျိုးရှိလို့ တို့ရွေးခဲ့တာပဲ။ ညီက တို့ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် ညို့ကို ဘယ်သူ့တွေ စိတ်ဝင်စားတာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့မမှုတော့ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ညီကတော့ အဲဒီလို မရဘူးနော် ဖြူ ဖြူကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်ရဘူး၊ ညီကလွဲရင် တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဖြူစကားပြောရင်တောင် ညီမကြိုက်ဘူး”

“အလိုလေး ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးရယ်၊ တို့က အလုပ်လုပ်နေရတာဆိုတော့ သင်တန်းမှာဆိုလည်း တို့လို နည်းပြတွေထဲမှာ အမျိုးသားတွေပါတယ်၊ ပြီးတော့ Fashion Shop မှာလည်း အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ပိုင်ရှင်တို့၊ Marketing ကောင်လေးတို့၊ ဒီရိုင်ဘာဦးလေးတို့နဲ့စကားပြောရတာတွေ ရှိတာပေါ့”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ဆိုရင် ထားပါ”

“အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ရင် တို့မှာလည်း ပြောဖို့အချိန်ရော အကြောင်းအရာရော မရှိပါဘူး ညီရယ်၊ တို့က အချိန်ဆင်းရဲ

ပါတယ်။ New Year မှာ အလုပ်က ပါတီပေးတာတောင် တစ်နာရီလောက်ပဲ နေတာပါ”

“ဖြူ အလုပ်များတာတော့ ညီအသိဆုံးပါ။ ခုလို ညီနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လိုက်ဖို့တောင် ချစ်သူသက်တမ်း တစ်လကျော်မှ လိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သင်တန်းအသွားအပြန်နဲ့ Fashion Shop အသွားအပြန်ကိုသာ အကြိုအပို့မလုပ်ရရင် ဖြူနဲ့ညီ နေ့တိုင်းတောင် တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ခု နေ့တိုင်းတွေ့ရတယ် မဟုတ်လား ညီရယ်။ အသွား အပြန်တိုင်းလည်း ညီကားနဲ့ တို့လိုက်တာပဲ။ ခုလို အချိန်ရရင် လည်း ညီခေါ်တဲ့နေရာ တို့လိုက်ပေးတာပဲ။ ညီကို တို့ အပြည့် အဝနားလည်ပါတယ်။ တို့ အလုပ်တွေကိုလည်း ညီနားလည် ပေးပါနော်”

“ကဲ ဆင်း . . . ဒီမှာ Coffee ဆိုင်ရောက်ပြီ”

“ဟယ် . . . ကော်ဖီဆိုင် အပြင်အဆင်လေးက ချစ် စရာကောင်းလိုက်တာ ညီရယ်။ ပန်းခက်လေးတွေ၊ ပန်းချီကား လေးတွေ ချိတ်ထားပုံကလည်း ကဗျာဆန်တယ်”

“ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က ညီဘော်ဒါ ဖြူရဲ့၊ လာ . . . မိတ် ဆက်ပေးမယ်”

ညီထက် အနည်းငယ်ပိုဝသော၊ ပိုရည်မွန်သော လူရွယ် လေးက ဖြူကို ရင်းနှီးစွာ အသိအမှတ်ပြုပုံကို ထောက်ရှု၍ ညီဟာ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ အရေးပါသူလို့ သိရပါသည်။

“သူရ . . . ဒါ ဂန္ဓမာဖြူတဲ့ . . . ငါ့ချစ်သူ၊ ဖြူ . . . ဒါ ညီသူငယ်ချင်း သူရ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မဂန္ဓမာဖြူ ညီ မပါလည်း ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကို ဝင်ပါ ထွက်ပါ။ အကူအညီလိုလည်း အား မနာဘဲ တောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မကို နွေးထွေးစွာအသိအမှတ်ပြု တဲ့အတွက် ကိုသူရကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ညီနှင့်ဖြူကို အကောင်းဆုံးနေရာမှာ အကောင်းဆုံး ကော်ဖီနှင့် ဧည့်ခံပြီးနောက် သူရက အလိုက်သိစွာ ညီတို့နား မလာတော့ပါ။

စားပွဲပေါ်က အလှထိုးထားသည့် ရွက်လှပန်းအိုးလေး

ကို ဖြူက လက်ဖျားနှင့်တို့ထိဆော့ကစားကာ ညို့ကို ငေးကြည့် နေမိပါသည်။

ညီက ဖြူအတွက် ကော်ဖီခွက်ကို သေချာပြင်ပေးပြီးမှ ဖြူကိုကြည့်ရာ ဖြူက ငေးနေတာနှင့်ကြုံသဖြင့် ညီ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ ကော်ဖီသောက်ဖို့ မေးဆတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ညီနဲ့တို့ ချစ်သူတွေသာဖြစ်တာ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ဘာမှ သိပ်မသိကြဘူးနော်၊ ညီ ဘယ်လို အရာမျိုးကို ဝါသနာပါလဲ၊ ညီဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်က ဘာလဲဆိုတဲ့ အရေးကြီးတဲ့အရာတွေကိုတောင် တို့ မသိဘူး”

“ညီက ကိုယ့်အကြောင်းကို သိပ်ပြောပြလေ့မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် လေးလေးကျော်တို့၊ မမမေတို့တောင် ညီ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆို သူတို့ဘာသာ မှန်းဆကြည့်၊ ဒါမှမဟုတ် စိုင်းသစ်ကို မေး . . . အဲသည်လိုပဲ လုပ်တယ်၊ ညို့ကို ဘာမှမမေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြူကိုကျတော့ ညီဖြစ်ခဲ့တာတွေ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ ပြောပြချင်တယ်၊ ဖြူဆီကနေပြီးတော့လည်း ဖြူအကြောင်းတွေသိချင်တယ်၊ ကဲ . . . ညီနဲ့ပတ်သက်ရင် ဖြူ ဘာတွေသိလဲ . . .

ပြောပြ၊ ဖြူ မသိသေးတာတွေ ညီ ထပ်ပြောပြမယ်”

“ညီနဲ့ပတ်သက်တာတွေမှာ ဖြူသိတာက ညီနာမည်၊ ညီ ပြိုင်ကားအပြာလေး၊ ညီ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်၊ ညီ မိဘနှစ်ပါး ဆုံးသွားပြီ၊ ညီ အစ်မနဲ့နေတယ်။အစ်မနဲ့ဦးလေးက ညို့ကိုသိပ် ချစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ ညီနေတာက FMI City မှာ၊ ညီ First Year E Major တက်နေတယ်၊ တို့ကိုစချင်ရင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြတတ်တယ်၊ ညီ တို့ကိုတွေ့ချင်တဲ့အချိန်မှာ တို့မအားရင် ညီ စိတ်တိုတတ်တယ်၊ တို့ဆီကို နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်တာရယ်. . . ဒါပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဖြူမသိတာတွေ ညီ ထပ်ပြောပြမယ်၊ ညို့မှာ မောင်နှမ သုံးယောက်ရှိတယ်။ မမမေသစ်လွင်ရယ်၊ ကိုကိုညီ ခန့်ညားရယ်၊ ညီရယ်၊ ညို့မိဘနှစ်ပါးလုံးက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်တွေ၊ အလုပ်အရမ်းလုပ်တယ်၊ စည်းကမ်းအရမ်းတင်းကြပ်တယ်၊ သားသမီးတွေကို အတင်းအကျပ် စည်းမျဉ်းတွေနဲ့ အုပ်ချုပ်တယ်၊ မမနဲ့ကိုကိုက ဒယ်ဒိုကို အရမ်းကြောက်ကြတယ်၊ ညီလည်းကြောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီက လွတ်လွတ်လပ်လပ်

နေချင်တဲ့သူဆိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒယ်ဒီနဲ့ ခဏခဏ ပြဿနာဖြစ်တယ်။ ဒယ်ဒီကို မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ညီ ကမ်းကုန် အောင်ဆိုးတယ်။ စာမေးပွဲကျတယ်။ အရက်သောက်တယ်။ ရန် ခဏခဏဖြစ်တယ်။ ဒယ်ဒီက အကြမ်းဖက်လေ ညီကဆိုးလေ၊ လေးလေးကျော်နဲ့ မမ ချောရင်တော့ ညီ ခဏလိမ်မာတယ်။ ညီ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နှစ်မှာ ဒယ်ဒီနဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး ပြဿနာဖြစ်တယ်။ ညီကို ဒယ်ဒီက ECO လိုင်း ယူခိုင်းတယ်။ သူ့လို စီးပွားရေးသမားဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ညီက အင်္ဂလိပ်စာ ဝါသနာပါတော့ E မေဂျာယူတယ်။ ဒယ်ဒီသိတော့ မိုးမီးလောင်ပြီး ညီ အိမ်ပေါ်ကဆင်းတယ်။ စိုင်းသစ်တို့နဲ့သွား နေတုန်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမီက USA မှာ လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်များ အစည်းအဝေးတစ်ခုကို တက်ရင်း WTC ပြိုကျတဲ့အထဲမှာပါ ပြီး ဆုံးသွားကြတယ်။ ညီအရမ်းစိတ်ထိခိုက်တယ်။ အပြစ်မကင်း သလိုခံစားရတယ်။ မကောင်းမှုတွေ အကုန်စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေခဲ့တယ်။ ကိုကိုညီခန့်ညားက စင်္ကာပူ မှာ စာသွားသင်ပြီး ဟိုမှာ အပြီးနေမယ့်သဘောရှိတယ်။ ကမ္ဘောဇ

ရိပ်သာက အိမ်ကိုရောင်းပြီး အခုနေတဲ့ FMI ကို ပြောင်းခဲ့တယ်။ ညီတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကည်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် လေးလေး ကျော်က တောင်ကြီးက သူ့လုပ်ငန်းတွေကို အပြတ်ရောင်းခဲ့ ပြီး ဒယ်ဒီနဲ့မာမီရဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ချို့ကို လွှဲပြောင်းရောင်းချပြီး လုပ်ငန်းအချို့ကို ဆက်လက်ဦးစီးခဲ့တယ်။ ညီတို့မောင်နှမအ တွက် မေတ္တာရော လုံခြုံမှုရော လေးလေးကျော် အပြည့်အဝ ပေးခဲ့တယ်။ ညီ အခု သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အလုပ်မှာ ရှယ်ယာဝင် ထားတာ၊ စပ်တူလုပ်ထားတာတွေရှိတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးရင် ညီ ဖြူ ကို လက်ထပ်မယ်။ လေးလေးကျော်ကို အနားယူခိုင်းပြီး စီးပွား ရေးကို ညီပဲ ဦးဆောင်လုပ်ပါမယ်။ လေးလေးကျော်ကိုလည်း အနားပေးချင်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပြီးရင် အိမ်ထောင် ဦးစီးလည်း ပီသချင်တယ်။ ညီတို့ ဘာမှမလုပ်ပဲ ဒီအတိုင်းနေ ရင်လည်း ပူစရာမလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သိပ်လုပ်တဲ့ ဖြူကို အနားပေးချင်တာရော၊ ညီကို အပြည့်အဝအားကိုးစေချင်တာ ရော၊ အလကားလည်း မနေချင်တာကြောင့်ရော ညီ လုပ်ငန်း တစ်ခုကို ဦးဆောင်လုပ်မယ်။ ညီဝါသနာကတော့ အင်္ဂလိပ်စာ

လေ့လာတာရယ်၊ ပြိုင်ကားမောင်းတာရယ်၊ ညှီ ရည်မှန်းချက်ကတော့ မိသားစုအပေါ် နွေးထွေးကြင်နာပြီး ဖခင်ကောင်းပီသတဲ့သူ ဖြစ်ချင်တယ်။ ကဲ . . . ဖြူ ဘာသိချင်သေးလဲ”

“တို့ သိချင်တာကတော့ အရင်တုန်းက ညီ ဆိုးခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ မိန်းမကိစ္စရောပါလား သိချင်တယ်”

“ဖြူကို အမှန်အတိုင်းပြောပြပါမယ်၊ ညီသူငယ်ချင်းတွေ ဆွယ်လို့ တစ်ခါတော့ သူတို့နဲ့ပါသွားဖူးတယ်။ ဟိုလည်းရောက်ရော ညီအတွက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ချောပါတယ်။ ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညီ ရွံတယ်။ ယောက်ျားတကာနဲ့ ပတ်သက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ညီ လုံးဝမလိုချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခခယယ ဆက်ဆံတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ညီက သိက္ခာမရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်တယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ တည်တည်တံ့တံ့နဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်ရှိရမယ် . . . ဖြူလို့ ပုံစံမျိုးပေါ့ . . . ၊

နောက် အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် ညီ ဘယ်သူခေါ်ခေါ်

မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒါပဲ ဖြူ . . . ယုံရဲ့လား ညီကို”

“ယုံတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“ထားလိုက်ပါတော့က ဘယ်ကပါလာတာလဲ၊ ယုံတယ်ဆို ယုံတယ်၊ မယုံဘူးဆို မယုံဘူးပေါ့”

“ကဲ ကဲ . . . ယုံပါတယ်ရှင် ယုံပါတယ်”

“ဒါဆို ဖြူအကြောင်းတွေ ပြောပြ”

“တို့ ငယ်ငယ်က အရမ်းဆင်းရဲတာ ညီရဲ့၊ ပြန်ပြောပြလို့ နားထောင်ကောင်းမယ့်ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ . . . မရဘူးကွာ ပြောပြရမယ်၊ ဘယ်သူနားထောင်လို့ မကောင်း၊ မကောင်း ညီ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ပြောပြကွာ”

“ကဲ . . . ပြောပြပါမယ်၊ တို့ဖေဖေက တောင်ကြီးဇာတိ၊ ဖေဖေက စာရေးဆရာ၊ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့စာတွေ အရေးများတယ်၊ မေမေက ရန်ကုန်က ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီး၊ ဖေဖေက မေမေ့ကို တောင်ကြီးကိုခိုးပြေးတယ်၊ တို့ကိုလည်း တောင်ကြီးမှာပဲ မွေးတယ်၊ ဆင်းရဲပေမယ့် မိသားစုသုံးယောက်

ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။ တို့ ငါးတန်းနှစ်လည်းရောက်ရော
 ဘွားဘွားဆုံးလို့ မိသားစုသုံးယောက် ရန်ကုန်ကိုပြောင်းခဲ့တယ်။
 အခုဖေဖေနေတဲ့ ကြို့ကုန်းကအိမ်ကလေးကိုပေါ့။ ဘွားဘွားက
 မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး အမွေတပြားတစ်ချပ်မှ မပေးခဲ့ပေမယ့်
 သဘောကောင်းတဲ့ မေမေ့ညီမ အန်တီဆွေနဲ့ဦးနိုင်က ဘွားဘွား
 ပိုင်ဆိုင်မှုရဲ့ တစ်ဝက်တိတိကို မေမေ့ကို ခွဲဝေပေးပါတယ်။ ဒါ
 ကိုမာနကြီးတဲ့ မေမေက လက်မခံခဲ့ဘူး။ ရန်ကုန်မှာက စရိတ်
 ကြီးတော့ မိသားစုသုံးယောက် မနည်းရုန်းကန်ရတယ်။ မေမေ
 ကမုန့်ဟင်းခါးရောင်းတော့ တို့ ကျောင်းအားတဲ့အချိန် မေမေ
 ဆိုင်မှာကူရတယ်။ ဒါကို အန်တီဆွေက စိတ်မကောင်းဘူး။
 မေမေနဲ့အချေအတင်ပြောပြီး တို့ကျောင်းစားရိတ်အားလုံးကို
 အန်တီဆွေက တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်ကြောင့်
 တို့ ကိုးတန်းနှစ်မှာ မေမေဆုံးသွားတယ်။ တို့ ဆယ်တန်းနှစ်လည်း
 ရောက်ရော ခု ဖေဖေနေတဲ့ ကြို့ကုန်းကအိမ်ကို အန်တီဆွေက
 တို့နာမည်နဲ့ ဝယ်ပေးခဲ့တယ်။ ဖေဖေနဲ့တို့ ငြင်းပေမယ့် မရခဲ့ဘူး။
 အဲဒီကတည်းက တို့လည်း တို့တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကျေးဇူးဆပ်

တဲ့အနေနဲ့ ကိုကိုးတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို Guide သဘော
 မျိုး စာသင်ပေးခဲ့တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က အန်တီဆွေ လေဖြတ်
 သလိုမျိုးဖြစ်သွားလို့ တို့ အန်တီဆွေတို့အိမ်ကိုရောက်ခဲ့ပြီး ညီ
 ခုမြင်သလို အစစအရာရာ စီမံခန့်ခွဲပေးရတယ်။ ခု အန်တီဆွေ
 နေကောင်းသွားပေမယ့် တို့ဖေဖေနဲ့ပြန်နေရင် အန်တီဆွေလည်း
 ပြန်ပင်ပန်းမယ်။ လစ်ဟာမှုတွေလည်း အများကြီးရှိမယ်။ ပြီး
 တော့ တို့ကလည်း အန်တီဆွေတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်။ ဒါ
 ကြောင့် တစ်ပတ်(၂)ရက်ပဲ ကြို့ကုန်းကို ပြန်ဖြစ်တာ”

“ဟင် . . . ဒါဆို ဖြူဖေဖေက တစ်ယောက်တည်းပေါ့။
 အဆင်ပြေရဲ့လား”

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး . . . တောင်ကြီးက
 အမျိုးတစ်ယောက်ကို ဖေဖေနဲ့အဖော်ရအောင် တို့ ခေါ်ပေး
 ထားတယ် . . . အားခွန်တဲ့။ ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ချာတိတ်လေး
 ပဲ။ ပြီးတော့ တို့ နှစ်ရက်ပြန်ရင် ဖေဖေအတွက် အစားအသောက်
 တစ်ပတ်စာ လုပ်ပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဖြူရဲ့ ဆန္ဒအစစ်အမှန်က ဘာလဲဟင်၊ ဖြူ ဖေဖေနဲ့

နေချင်တာလား၊ ခု ကိုကိုးတို့အိမ်မှာနေရတာ ကျေးဇူးတရား သက်သက်ကြောင့်လား”

“တို့ရဲ့ဆန္ဒကဘာလဲဆိုတာ တွေးဖို့တောင် တို့မှာအချိန် မရှိပါဘူး ညီရယ်၊ တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေနဲ့လိမ္မော်သီး ဝိုင်းခူးရတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါး ဝိုင်းရောင်းခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ့်ထက် အတန်းငယ်တဲ့ ကလေးတွေကို စာပြရတယ်၊ မေမေ နေမ ကောင်းတော့ ပြုစုရတယ်၊ ကိုကိုးတို့မောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ ပညာရေး၊ လိမ္မာသိတတ်မှု၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုတွေကလည်း တို့ရဲ့တာဝန်ပဲလေ၊ ဖေဖေ၊ အန်တီဆွေ၊ ဦးနိုင်တို့ ကျန်းမာရေး ကလည်း တို့အတွက် အရေးကြီးတာပဲ၊ အဲဒါတွေအားလုံး အ ဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာပဲနေရနေရ တို့အဖို့ဖြစ်ပါတယ်၊ တို့ ဆန္ဒက အားလုံးအဆင်ပြေချောမွေ့ဖို့ပေါ့”

ညီက ဖြူရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ရဲ့နွေးထွေးပြီး အင်အား ပါသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဖြူမှာ ဒီလောက်အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အလုပ်တွေပိ တာဝန်တွေများနေတာ ဘာကြောင့် အပြင်အလုပ်နှစ်ခုကိုလုပ်

နေရသေးတာလဲ ဖြူရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှင်းဆဲသလိုဖြစ် မနေဘူးလား”

“ဒါက တို့ဘဝရည်မှန်းချက်အတွက်လုပ်ရတာမို့ မပင် ပန်းပါဘူး ညီရဲ့”

“ဖြူဘဝရည်မှန်းချက်ကို ညီ မသိရဘူးလား”

“ညီကို ပြောပြမှာပေါ့ . . . တို့ ဒီ Plan ကိုချထားတာ တို့သူငယ်ချင်းသော်တာကိုပဲ ပြောပြရသေးတယ်၊ အန်တီဆွေ တို့ ဖေဖေတို့ကိုတောင် မပြောပြရသေးဘူး”

“ဒါဆို သော်တာက ညီထက် အရေးကြီးတာလား”

“ကြံဖန်ပြဿနာမရှာပါနဲ့ ညီရယ်၊ ချစ်သူနဲ့ သူငယ်ချင်း တူမလား၊ ဒါဆို တို့ မပြောတော့ဘူးနော်”

“ပြောပြပါကွာ ဖြူကလည်း”

“တို့ အခုလုပ်တဲ့ အလုပ်နှစ်ခုလုံးက တို့ ရထားတဲ့ စီးပွားရေးဘွဲ့ရော၊ တို့ တက်ထားတဲ့ LCCI သင်တန်းနဲ့ရော ပတ်သက်ဆက်နွှယ်တဲ့အတွက် တို့သင်ထားတဲ့ပညာတွေလည်း အလကားမဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ တို့အတွက် ပိုက်ဆံအပိုလည်းရ

တယ်၊ အန်တီဆွေက တို့အတွက် လိုလေသေးမရှိပြည့်ဆည်းပေးထားတော့ တို့ဘဝမှာ ပိုက်ဆံဆိုတာ မလိုပါဘူး၊ ဒါနဲ့ တို့အလုပ် လုပ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို Bank မှာ စုထားရင်းနဲ့ အကြံရတယ်၊ တကယ်လို့ ကျိုးနွမ်း ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီဆိုရင် တို့လည်း တာဝန်တော်တော်ပေါသွားပြီ၊ အဲဒီကျရင် တို့အခုတက်ထားတဲ့ ပညာထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ပညာတွေကို တို့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ သွားသင်ချင်တယ်၊ အန်တီဆွေကို တစ်ခွန်းပြောတာနဲ့ တို့ကို အန်တီဆွေ လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့ပေးမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုယ်ပညာသင်ဖို့ ပိုက်ဆံကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ရှာချင်တော့တယ်၊ အမြဲတမ်း သူများအထောက်အပံ့နဲ့၊ သူများကျေးဇူးတရားနဲ့ကင်းရတယ်လို့ မရှိတော့ တစ်ခါတစ်လေတွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားမရဘူး”

“ဖြူက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို မဟုတ်ကဟုတ်က တွေးတာလဲ၊ ညီတွေဖူးတဲ့ ဖြူအသက်အရွယ် မိန်းမတွေထဲမှာ ဖြူက အလုပ် လုပ်နိုင်ဆုံး၊ အရည်အချင်း အရှိဆုံးပါ၊ ပြီးတော့ ဖြူအခု

ရတယ်ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ အခွင့်အရေးတွေက ဖြူအဘွားရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ဖြူအဒေါ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာတော့ ဖြူနဲ့လည်းဆိုင်တာပဲ၊ သူစိမ်းဆီက အကူအညီယူတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါတွေအတွက် ဖြူဘာသာနေရင်းလည်း ရရဲ့သားနဲ့ စိတ်ရောက်ပေးပါ သူတို့အတွက် ဖြူတတ်နိုင်တာတွေ အချိန်တိုင်းလုပ်ပေးနေတာပဲ၊ ဖြူက သူများအကူအညီနဲ့ရပ်တည်နေရတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့မိန်းမ မဟုတ်ဘဲ ဖြူပတ်ဝန်းကျင်ကို အရိပ်ပေးနေတဲ့၊ ကိုယ်ရေကိုယ်သွေးမြင့်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ ညီ တွေးမိတယ် . . . ညီဟာ ဖြူရဲ့ချစ်သူဖြစ်လောက်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိရဲ့လား၊ ညီရဲ့ အရင်တုန်းက ဆိုးပေခဲ့တဲ့နောက်ကြောင်းတွေက ဖြူကို အရှက်ရစေမလားလို့ပါ”

“မဟုတ်တာ . . . ဖြူကသာ ပူရမှာပါ၊ အန်တီဆွေတို့ရဲ့ အရှိန်အဝါတွေ ဖယ်လိုက်ရင် ဖြူမှာ ပညာကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ဖြူလို မိန်းမကို ညီကို သိပ်ချစ်တဲ့ ညီအစ်မနဲ့ ညီဦးလေးက ဖြူနဲ့ သဘောတူပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူရမှာလဲ ဖြူမှာ ပညာရှိတယ်၊

သိက္ခာရှိတယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတယ်၊ အလုပ်လုပ်တဲ့ အတွက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းတယ်၊ ဖြူလို မိန်းက လေးမျိုးနဲ့ သဘောမတူရင် ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ညှိကို သဘောတူမှာလဲ၊ ကဲပါ . . . ညီတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကစိုး ရိမ်သောကတွေ၊ အားငယ်မှုတွေကို အကုန်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ကြရအောင်၊ ဖြူ သဘောတူတယ်နော်”

ဖြူက ခေါင်းငြိမ်ပြတော့ . . .

“ဒါဆိုရင် ဖြူ ပိုက်ဆံစုထားတဲ့ ကိစ္စကိုဆက်ပြောနော်” လို့ ညီက ဆိုလာပါသည်။

“တို့လခတွေကို စုထားတဲ့ပိုက်ဆံက ဂျီဂျိုးဆယ်တန်း အောင်ပြီးချိန်လောက်ဆို ပညာသွားသင်ဖို့ လုံလောက်ပါပြီ၊ ဂျပန်မှာ သော့တာအဒ်ဒါရှိတယ်ဆိုတော့ လူခံလည်းရှိတယ် လေ”

“ဖြူ ပညာသွားသင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကရော”

“တို့ဘဝမှာ ပညာနဲ့အသက်မွေးတဲ့သူပဲ ဖြစ်ချင်တယ် ညီ၊ တို့ ဒီလိုတွေ့ခေါ်တတ်အောင် ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေနဲ့

မေမေကို တို့ ဘာနဲ့မှနှိုင်းမရအောင် ချစ်တယ်၊ လေးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ စဉ်းစားထားတယ် . . . တို့မွေးလာတဲ့ သားသမီး လေးတွေကျရင် တို့လို လွယ်အိတ်ပစ်ချပြီး စားပွဲထိုးရ၊ ပန်းကန် ဆေးရတဲ့ဘဝမျိုး မဖြစ်စေရဘူး၊ ဒါကြောင့် တို့ ပညာကိုအပတ် တကုတ်ကြိုးစားနေတာပါ၊ ဘယ်မှာနေနေ လူကြားထဲဝင်ဆုံနိုင် မဲ့၊ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေထိုင်နိုင်မယ့် ပညာကို တို့ သင် ယူမယ်၊ ဒါ တို့ဘဝရဲ့ အဓိကရည်မှန်းချက်ပဲ၊ အရင်တုန်းက တော့ တို့က ရည်မှန်းချက်ရှိရာ တစ်ယောက်တည်း တရွေ့ရွေ့ သွားနေရတာ၊ ခု တို့ဘေးမှာ ညီရှိပြီဆိုတော့ တို့ ဝမ်းနည်းရင်၊ အားငယ်ရင်၊ စိတ်ပျက်ရင်၊ အခက်အခဲနဲ့ကြုံရင် အားပေးမယ့် အဖော်ရပြီပေါ့”

“စိတ်ချ . . . ညီက ရင်ဖွင့်ပြီးတော့ကို ဖြူကိုကြိုမှာ၊ ညီရင်ခွင်ထဲဝင်လိုက်ရင် ဖြူရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ အကုန်မေ့ စေရမယ်လို့ ညီ အာမခံတယ် . . . သိလား”

“တော်တော်လည်ပါလား ညီရယ်၊ ညီလည်း စိတ်ညစ် ရင် ဘယ်ကန်ရေပြင်မှ သွားကြည့်စရာ မလိုတော့ဘူး . . . တို့

အားပေးမှာပေါ့”

“ဟင် . . . ညီစိတ်ညစ်ရင် အင်းလျားတို့ ကန်တော်ကြီးတို့ သွားတတ်တာကို ဖြူ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဟိုးနေ့က ကိုကိုးနဲ့ စိုင်းသစ်တို့ ပြောနေသံကြားလို့ မှတ်ထားတာပါ”

“ဖြူ အခု လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေကရော နှစ်ခုစလုံးအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် . . . သင်တန်းမှာက နည်းပြဆိုတော့ ဂုဏ်ရှိတာပေါ့၊ လစာကတော့ သာမန်ပါပဲ၊ Fasion Shop မှာက စာရင်းကိုင်ဆိုတော့ လေးစားစရာအလုပ်မျိုးတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့က ပစ္စည်းအမှာစာရင်းကိုပါ တွဲကိုင်ရတာဆိုတော့ ရောင်းရတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး Percentage နဲ့ ရတယ်လေ၊ လစာကောင်းတယ်ပေါ့၊ နှစ်ခုစလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဖြူ တစ်ခုခုအဆင်မပြေရင် ကိုယ့်ကိုပြောပြရမယ်နော်၊ မြဲထားတာမျိုး၊ ညီအပေါ်မှာ မာနထားတာမျိုး မလုပ်ရဘူး”

“မလုပ်ပါဘူး ညီရယ်၊ ခုတောင် ညီကားနဲ့ သွားလာနေတာပဲ၊ ဦးနိုင်တို့ အန်တီဆွေတို့ တို့ဖို့ Saloon တစ်စီးဝယ်ပေးတုန်းကတောင် တို့ လက်မခံခဲ့တာ”

“ညီအပေါ် မာနမထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖြူရယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်ဖွင့်ပြီးနောက်မှာတော့ အရင်ကထက်ကို တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ပိုမိုရင်းနှီးနားလည်ကာ တစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို တစ်ယောက်က ဖွင့်မပြောဘဲနှင့်တောင် သိရှိနားလည်ခဲ့သည့် ချစ်သူစုံတွဲတွေအထဲက တစ်တွဲအဖြစ် ညီနှင့်ဖြူ သိပ်စိတ်ချမ်းသာခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း(၁၁)

သော်တာက မော်လမြိုင်သို့ သူ့အဒေါ်နှင့်လိုက်သွားရာမှ ပြန်လာတော့မည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်တော့ မာ တော်တော် ပျော်သွားပါသည်။

“မိန်းမ . . . ခဏလေးဆိုပြီး ထွက်သွားတာ တစ်လတောင်ကြာတယ်၊ နင့်ကို ငါ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ် သော်တာရဲ့၊ နင် ဘယ်နေ့ ငါ့ဆီလာမှာလဲ ပြော”

“ငါ မနက်ဖြန်ပြန်လာမှာဆိုတော့ မနက်ဖြန်တော့ နားဦးမယ်ဟာ၊ သန်ဘက်ခါကျ နင့်ဆီလာမယ်လေ၊ ဘာလဲ . . . ကိုမင်းထင်ခကြီးက နင့်ကို ရည်းစားစကားပြောလို့လား”

“မစပါနဲ့ သော်ကာရယ်၊ သူ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိ

တယ်၊ နင့်ကို ပြောချင်တာ တခြားအကြောင်းပါ”

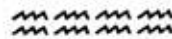
“စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိရှိ၊ မရှိရှိ စမှာပဲ၊ ဪ ငါသိပြီ. . နင်က သူ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူရှိလို့ အရမ်းဝမ်းနည်းတဲ့ အကြောင်း ငါ့ကို ရင်ဖွင့်မလို့ပေါ့လေ”

“ပေါက်ကရတွေဟာ၊ ကဲ သဘက်ခါ မနက်ပိုင်းလာခဲ့ဟာ၊ ငါ နင့်ကို အံ့ဩစရာတွေ ပြောပြမယ်”

“Ok Ok . . . နင် ဘာမှာဦးမလဲ ဂန္ဓမာ”

“နင်ကြိုက်တာ ဝယ်ခဲ့ . . . ဒါပဲနော်”

သူ ခရီးထွက်နေတဲ့ တစ်လအတွင်းမှာ ဖြူသာ ညီနဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြတဲ့အကြောင်း ပြောပြရင် သော်တာ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩသွားမလဲလို့ တွေးရင်း ဖြူ ပြုံးမိပါသည်။

“ညှိမွေးနေ့တောင် ဖြူ အလုပ်က ခွင့်မယူချင်ဘူးဆို တော့ ဘယ်သူလွန်လဲ စဉ်းစားသင့်ပြီ ဖြူ”

“ခွင့်မယူချင်ဘူးလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ညီရယ် . . တို့ Boss ရှိရင် ခွင့်ယူလို့ရတယ်လေ၊ သူ အခု ခရီးသွားတာ တို့ကို ဆိုင်ကြည့်ဖို့ အပ်ထားခဲ့တော့ ခွင့်ယူဖို့ မသင့်တော်ကြောင်း ပြောပြတာပါ။ ညှိမွေးနေ့က သန်ဘက်ခါ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အချိန် Boss ပြန်ရောက်နေပြီဆိုရင် တို့ ခွင့်ယူလိုက်မယ်လေ နော်”

“ညှိထက်ကို ဖြူ Boss ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ပိုအလေး ထားစရာ ကောင်းနေတယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီရယ် . . . တို့က တာဝန်ကျေချင်လို့ ပါ။ တို့ ခွင့်ယူလိုက်လို့ တို့လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေထဲက တစ်ခုခု လွဲချော်သွားရင် တို့ အသုံးမကျတဲ့သူ ဖြစ်သွားပြီလေ၊ အရာ အားလုံးထက် ညှိကို ပိုအလေးထားတယ်ဆိုတာ တိုက်ဆိုင်မှု ရှိတဲ့တစ်နေ့ကျရင် ညီ သိမှာပါ”

“ညီ အရည်ပျော်အောင် ဖြူ သိပ်ပြောတတ်တယ်”

“ကဲ . . . ညီ ကျေနပ်ပြီဆိုရင် သွားကြရအောင်လေ၊ တို့ အလုပ်နောက်ကျနေဦးမယ်”

ဖြူကို မကျေမနပ်နှင့် ကားကို ဆောင့်မောင်းထွက် လိုက်တဲ့ညှိကို ဖြူ စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ သူ့နဖူးကို အသာအယာ လှမ်းခေါက်ကာ သူ့ပခုံးကို ခေါင်းမိုတော့မှ ညီက အသံမာ တောင့်တောင့်နှင့် “ညှိ လက်မောင်းကို ဖက်ထား” ဟု အမိန့် ပေးလာပါသည်။ဖြူ ပြုံးစပ်စပ်လုပ်ကာ သူ့လက်မောင်းကိုချိတ် ရင်း

“ကိုမင်းထင်ခဆီက ဖုန်းလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ သန်ဘက်ခါ ခွင့်ယူဖို့ကိစ္စပြောရမယ်၊ အို . . . ကိုမင်းထင်ခ မလာရင်လည်း အန်တီဒေလီယာ့ကို ပြောပြီး ခွင့်ယူမယ်ကွာ၊ ဒီကောင်လေးက ကောက်ရင် ပြောင့်ရခက်တယ်”

. . . လို့ဖြူစိတ်ထဲမှာ တစ်သောက်တည်း စကားတွေ ပြောနေမိပါတယ်။

ဆိုင်လည်းရောက်ရော အန်တီဒေလီယာဆီ ခွင့်ကိစ္စ ပြောတော့ “အေး အေး” ဟု ဆိုတာကြောင့် . . .

“အန်တီဒေလီယာ . . . ကိုမင်းထင်ခ ဖုန်းဆက်ရင် ခွင့်ကိစ္စ သေချာပြောပြနော်၊ တော်ကြာ သူ ဟိုတစ်ခါ သင်းသင်း ကို ခွင့်ကိစ္စနဲ့ ဆူသလိုမျိုး မှာကို ဆူနေဦးမယ်”

“အောင်မယ်လေး . . . မဆူပါဘူးနော်၊ မာ အလုပ် ကြိုးစားတာ သူသိပါတယ်”

မာသည် သန်ဘက်ခါမနက်ကျရင် ညီနဲ့သော်တုကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး သုံးယောက်သား ရွှေတိဂုံဘုရားသွားမယ်လို့ စိတ်ကူးနဲ့ ပျော်နေချိန်ထိ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုက ပြဿနာအဖြစ် မှာဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ယောင်၍ပင် မတွေးမိသေးပါ။

** **

မနက်စောစောပိုင်းကတည်းက ရှုပ်အင်္ကျီဖြူ ကချင် ဖုဆိုးလေးနဲ့ မှာဆီရောက်လာတဲ့ ညီပုံစံကို မာက ကြည့်မဝ ဖြစ်နေပါသည်။ကိုကိုးကတောင် ညီကိုကြည့်ပြီး စနေသည်။

“ဟ . . . ဒါ Gentleman Style လားဗျာ”

“ငါ့မွေးနေ့မို့ ဘုရားသွားမလို့ပါကွာ၊ မင်းတို့ မားဖြူကို လာခေါ်တာ”

မာတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ရိပ်မိနေသည့် ကိုကိုး က ဘေစင်မှာ ဘုရားဆွမ်းတော်ခွက်တွေဆေးနေသည့် မှာဘက် သို့ကြည့်ကာ . . .

“ဟာ . . . မားဖြူက ဘုရားသွားမှာ ဒီပုံစံလား၊ အင်္ကျီ လုံချည် အဟောင်းတွေနဲ့”

မာသည် အိမ်နေရင်းဝတ်နေကျဖြစ်သည့် ပင်နီအင်္ကျီ နှင့် ကချင်လုံချည်အနက်ရောင် တစ်ပတ်နွမ်းကို ဝတ်ထားတာ ဖြစ်သဖြင့် ကိုကိုးပြောတာ မမှားသော်လည်း ညီရှေ့မှာမို့ ရှက် သွားကာ . . .

“ဟဲ့ . . . သည်ပုံစံနဲ့တော့ သွားမလား၊ ရေမိုးချိုး အ

ဝတ်လဲပြီးမှ သွားမှာပေါ့”

ဟု ငေါက်လိုက်သဖြင့် မာဒေါသကို ကြောက်သော ကိုကိုးက တဟဲဟဲ ရယ်ကာ . . .

“ကိုညီရာ မသွားသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကွန်ပျူတာ တစ်ချက်ကြည့်ပေးစမ်းပါ။ ကွန်ပျူတာက ဘာကြောင်နေလဲမသိဘူး၊ Save ထားတဲ့ l7ata တချို့ ပြုတ်ပြုတ်သွားတယ်”

ဟု ဆိုကာ ညို့ကို စာကြည့်ခန်းထဲဆွဲသွင်းသွားပါသည်။ ညီကလည်း စာကြည့်ခန်းထဲ မဝင်ခင် ဖြူကို စ,နေကျအတိုင်း မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြသွားပါသည်။

ဘုရားပန်းအိုးတွေ အကုန်ဆေးကြော၊ ပန်းတွေလဲပြီး ချိန်အထိ သော်တာရောက်မလာသေးသဖြင့် မာ စူပူစူပူလုပ်နေတုန်းမှာပင် အိမ်ပေါက်ဝမှာ ခူရင်းသီးနှင့်အထုပ်အပိုးတွေကိုဆွဲကာ “ဂန္ဓမာရေ” ဟုခေါ်ပြီး သော်တာ ဝင်လာပါသည်။

“ဟယ် သော်တာ . . . နင်မလာသေးလို့ ငါ ခုတင်မျှော်နေတာ၊ မိန်းမ . . . မော်လမြိုင်မှာ တော်တော်ပျော်ခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ကွယ် . . . ပျော်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ခူးရင်းသီးရယ် မုန့်တွေရယ်၊ နင်မှာတဲ့ လုံချည် သုံးထည်ရယ်၊ အန်တီဆွေ့ဖို့ချည်ပဝါရယ်၊ မော်လမြိုင် တစ်မြို့လုံး ငါ မ,လာခဲ့တယ်”

“နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိတယ် သော်တာ . . . နင် အရမ်းအံ့ဩသွားမယ် သိလား”

“ဟေ . . . ဘာလဲ . . . ပြောပြ . . . ခုပြော ခုပြော”
သော်တာက ဂန္ဓမာပီးကို ဆွဲလိမ်ကာ စ,နေစဉ် ဖုန်းလာသဖြင့် သော်တာက အပြေးသွားကိုင်တုန်းမှာ ညီ စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်လာပြီး မာနားမရောက်ခင်လေးမှာပင် ဧည့်ခန်းထဲမှ သော်တာက ဖုန်းခွက်ကို ဘေးချထားပြီး မာ့ကို သူ့ထုံးစံအတိုင်း အသံပြနှင့် လှမ်းစပါသည်။

“ဂန္ဓမာရေ . . . နင့်လူကြီးဆီက ဖုန်းလာတယ်ဟေ့၊ ကိုမင်းထင်ခတဲ့ . . . လာပြော”

သော်တာအသံကြောင့် ညို့မျက်နှာမှာ တင်းမာသွားတာကိုကြည့်ပြီး မာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်း မသိခင်မှာပင် . . .

“ဟယ် . . . ဖုန်းချထားတာ ကြာပြီ . . . လာပြောလေ ဂန္ဓမာရာ၊ ဘာလဲ . . . ရှက်နေတာလား”

ဟု ဆိုကာ သော်တာ ဂန္ဓမာနားသို့ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် ရောက်လာပြီးမှ ညီနဲ့မာရဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေတာကို တွေ့သွားပြီး သူလည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပါသည်။

ညီက ချက်ချင်း စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ကားသော့ကို ကောက်ယူကာ သူ့ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားရာ မာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချပြီး ဖုန်းသွားကိုင်လိုက်ပါသည်။

“မဂန္ဓမာ . . . အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလား . . . မနက်အစောကြီး ဖုန်းဆက်လို့လေ”

“ရပါတယ် ကိုမင်းထင်ခ”

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော် အန်တီဒေလီယာ့ဆီ ဖုန်းဆက်တော့ မဂန္ဓမာ OT သုံးရက်တောင် ဆင်းပေးထားတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒီနေ့ ခွင့်လိုချင်တယ်ဆိုတာရယ် သိရလို့ ကျေးဇူး

တင်ကြောင်း လှမ်းဆက်တာပါ။ ခွင့်လည်းလိုရင် နှစ်ရက်လောက် ယူလို့ ပြောမလို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းထင်ခ”

မာ ဖုန်းပြောပြီး အားကုန်စွာ ထမင်းစားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်လျက်သားလုပ်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဂန္ဓမာ ဘာတွေဖြစ်တာလဲဟင် . . . ခုနက ဘယ်သူလဲ”

မာက ညီနဲ့ပတ်သက်တာတွေကို သော်တာ့ကို အစအဆုံးဖွင့်ဟလိုက်တော့ သော်တာ တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါသည်။

“ငါ ဒါမျိုးတွေဖြစ်မယ် မထင်လို့ စလိုက်မိတာပါဟယ်၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို တစ်ခွန်းမှ မဟထားတော့ ငါက ထုံးစံအတိုင်း နင့်ကို စမိတာပေါ့”

“နင့်အပြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး သော်တာရယ် . . . တိုက်ဆိုင်သွားတာပဲဟာ”

“အေးဟယ် . . . ကဲ . . . တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ဒီလိုလုပ်တာ သူ့ hand phone နံပါတ် ပေးပါ လား၊ ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး ရှင်းပြပေးမယ်လေ”

“နေပါစေဟယ် . . . သူက မပြောချင်လို့ ဖုန်းချလိုက် ရင် နင့်ကို အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်၊ ငါပဲ ရှင်းပြပါမယ်”

“ရှင်းပြမယ်ဆို လုပ်လေ . . . ဖုန်းဆက်မှာလား၊ လူ လိုက်သွားမှာလား၊ ဩော် . . . နင် ငါ့ကိုပြောတော့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားသွားမယ်ဆိုတာ သူနဲ့ ချိန်းထားတာလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမယ့် သူ ကား မောင်းထွက်သွားပုံက ဘုရားသွားမယ့်ပုံမျိုးမဟုတ်ဘူးဟ၊ ဩော် ငါသိပြီ . . . သူက စိတ်ညစ်ရင် အင်းလျားတို့၊ ကန်တော်ကြီး တို့ သွားထိုင်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်”

“ကဲ . . . ဒါဖြင့်လည်း ရေသွားချိုးလေ၊ ဒီဆွမ်းတော် ဗန်းက ဘုရားကပ်ဖို့လား . . . ငါသွားကပ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ . . . ငါပဲ ကပ်လိုက်မယ်၊ သည်နေ့ သူ့မွေး နေ့ဟ”

“ဂန္ဓမာ ဂန္ဓမာ . . . အရင်တုန်းကတော့ အချစ်ဆိုရင် သူနဲ့ မဆိုင်သလိုလို၊ ခုတော့ သည်းသည်းလှုပ်လို့ပါလား။ ညီခမ်းနားဆိုတဲ့ ကောင်လေးက တော်တော်အစွမ်းထက်ပါလား ကွယ်”

“သော်တာရယ် . . . နင်ဟာလေ ဒီလို စနောက်တဲ့ အကျင့် သေတဲ့အထိ ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူနဲ့စတာကို နင်ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ သိနေတယ်လေ . . . ဟဲ ဟဲ”

ဘုရားမှာ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ သစ်သီးကပ်ပြီး ညှိအတွက် ဆုတောင်းရပါသည်။ ရေမှိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ သော် တာ ငှားပေးလိုက်သော Taxi ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စိတ်ကတော့ ကားထက်အရင်ကို အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်ရောက်ကာ ညှိ ကို ရှာဖွေနေပါသည်။

အခန်း(၁၂)

ညီပစ်ပေါက်လိုက်သော ခဲလုံးရဲ့အချိန်ကြောင့် အင်းလျားကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်းဂယက်တွေထသွားသလို ညီရဲ့ အာရုံထဲမှာလည်း အတွေးတွေ လုံးထွေးရှုပ်ယှက်ခတ်နေ ပါသည်။

ဖြူကို သူ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးက 'နင့် လူကြီး' တဲ့၊ 'ကိုမင်းထင်ခဲ' တဲ့။ဘာတွေလဲ။ မမမေရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်း ကိုမင်းထင်ခဲက တည်ကြည်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပါ။ညီ ယောက်ဖလောင်းမဟုတ်တဲ့ နောက် မင်းထင်ခဲ တစ် ယောက်များလား။ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ . . . အဲဒီလူနဲ့ ဖြူနဲ့ကြား မှာ ဘာတွေ ဘယ်လောက်တောင်ရှိခဲ့လို့ သူများက သည်လိုအ

သုံးအနှုန်းမျိုးနဲ့ စတာလဲ။

ညီ အတွေးတွေက ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကြိုးလုံးလို အစ ရှာမရ အဆုံးရှာမရနှင့်။ညီ နွမ်းနယ်စွာ ခုံတန်းရဲ့နောက်မှာ ခေါင်းလှန်ချပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ဆွေးလျ နေပါသည်။

ညီ မျက်လုံးမှိတ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီ မသိပါ . . . သင်းပျံ့တဲ့ရနံ့တစ်ခုကို ရှုရှိုက်မိတော့မှ ဒါလောက် မွှေးတဲ့ နှင်းဆီရနံ့က ညီအနီးကပ်နေရာမှာ ဘာကြောင့်ရ နေတာလဲဟု မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိပါသည်။

နှင်းဆီပန်းတွေကိုင်ကာ ရပ်နေသည့် ဖြူကိုတွေ့လိုက် တော့ ညီ အံ့ဩငေးမောမိပါသည်။ညီကို စိုးရိမ်ဟန်၊ အားနာ ဟန်၊ တောင်းပန်ဟန်စွက်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံနှင့်ကြည့်နေ သည့် ဖြူသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အဖြူဆွတ်ဆွတ် ပိတ် ဖောက်ဇာ ရင်ဖုံးလက်စကနှင့် အရောင်ဖျော့တော့သော ပန်း ပွင့်လေးတွေကျကျပါသည့် အဖြူရောင်ပိတ်တံလုံချည်ကိုဝတ် ကာ ဆံပင်ရှည်တွေကိုပင် ဖြူလွှပီးလျသောပဝါနှင့် စည်းနှောင်

ပြီး နှင်းဆီပန်းစည်းအဖြူရောင်ကို ကိုင်ကာ နွဲ့လျှော့ ရပ်နေပါသည်။

လေအဝှေ့တွင် ဝဲလွင့်ဖြာသွားသည့် ပဝါဖြူနှင့် ဆံနွယ်နက်နက်တို့ကို ကြည့်ရင်းမှ ညှိနားထဲတွင် မနက်က စကားသံတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာကာ ငေးမောနေမိတဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်ပါသည်။

“ဘုရား မသွားတော့ဘူးလား ညီရယ် . . . တို့ တစ်နေ့လုံး ဒီလိုပဲ ရပ်နေရတော့မှာလား”

ဖြူစကားတစ်ခွန်းလေးနဲ့တင် ဖြူအလိုကို လိုက်ချင်နေပြီဖြစ်သော ညီသည် ဖြူက ညှိလက်ကိုဆွဲကာ . . .

“သွားရအောင်ပါ ညီရယ်၊ ဒီမှာ ဆက်ထိုင်မနေပါနဲ့တော့ . . . နေပူနေပြီ”

လို့ ဆိုလာတဲ့အခါမှာတော့ ခြေလှမ်းတွေက အလိုလို ကားဆီသို့ ဦးတည်လျက်။

ရွှေတိဂုံဘုရားဆီသို့ ဦးတည်နေသော ပြိုင်ကားအပြာရောင်လေးထဲမှာတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စကားတစ်ခွန်းမှ

မဆိုပဲ ကားကိုသာ အာရုံစိုက်မောင်းနေသော ကောင်လေးနှင့် ကောင်လေးကို ငေးမောဖြေရှင်းနေသော ကောင်မလေးတို့ပါလာကြပါသည်။

“ကိုမင်းထင်ခဆိုတာ Pretty Girl Fashion Shop ရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ ညီရယ်၊ သူနဲ့တို့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ အရင်တုန်းကဆို သူ ဘာပဲခိုင်းချင်ခိုင်းချင် တို့က မအားတတ်လွန်းလို့ တို့ကို သိပ်တောင်မကြည်လင်ပါဘူး၊ ခုနောက်ပိုင်း တို့အလုပ်တွေ အရမ်းလုပ်ပြလို့သာ နည်းနည်းအဆင်ပြေလာတာ၊ တို့က အလုပ်အကြောင်းတွေ သော်တော့ကို ပြန်ပြန်ပြောပြတော့ သော်တာက စတာပါ။ သူက အစသန်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း လေ တို့အလုပ်ရှင်မှာလည်း စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးရှိတယ် ညီရဲ့ . . . သိရဲ့လား”

“ကိုမင်းထင်ခရဲ့ မိဘတွေက စင်္ကာပူမှာလား”

“ဟင် . . . ညီ သိတယ်”

“ဖြူက ညှိကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ပေမယ့် ညီကတော့ ဖြူကို ဘာမှ မဖွဲ့ကွယ်ချင်ပါဘူး၊ ကိုမင်းထင်ခကညီအစ်မ

နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ညှိ ယောက်ဖလောင်းပဲ၊ သူ့မှာ လုပ်ငန်းတွေ များနေတော့ ဒီ Pretty Girl က သူ့ဆိုင်ဆိုတာ ညှိ မသိဘူး”

“ညှိ စိတ်ဆင်းရဲအောင် တို့ ဘာမှမလုပ်ရပါလားကွယ်၊ ညှိ အစ်မကရော သူ့ခင်ပွန်းလောင်းဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တို့ကို သူ့မောင်လေးနဲ့ သဘောတူပါ့မလား . . . တို့ တို့”

“ဒါ ခင်ဗျားပူပင်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ညှိ မိသားစုမှာ ညှိ ဘုရင်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှသာ ညှိဆန္ဒတွေ အကုန်လုံး မှေးမှိန်ရတာ၊ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းကို အလုပ်ကအကြောင်းတွေ တော့ နင်းကန်ပြောပြထားပြီး ကျုပ်အကြောင်းတော့ တစိုးတစေ့ မှ ပြောမပြထားဘူး မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ချိန်းတိုင်း မလာနိုင်ဘဲ အလုပ်ကို အပျက်မခံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ မတွေးမိအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားနေရတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်သာ ခင်ဗျားကို စိတ်ဆိုးနေတာမဟုတ်ရင် ခင်ဗျား ခုလို ဘုရားကို ပါမလာပဲ အလုပ်ပဲဆင်းသွားမယ် ဆိုတာလည်း ကျုပ်သိနေတယ်”

သူ့ကိုယ်သူ ကျုပ်၊ ကျွန်တော်နှင့် မျိုးစုံအောင် သုံးနှုန်း

ပြီး ဒေါသထွက်နေတဲ့ ဒဏ်ကို ဖြူမခံနိုင်တော့တာမို့ . . .

“မင်း ကားကိုရပ်လိုက်၊ ငါ့ကို မယုံရင် ခု ငါဆင်းနေခဲ့မယ်”

လို့ သူ့ကို ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘာ မင်းလဲ၊ ဘာ ငါလဲ၊ မရပ်ဘူးဗျာ . . . ဘုရားဆို ဘုရားကို ရောက်အောင်လိုက်ခဲ့”

မာ သည်းခံစိတ်တို့ ကုန်ဆုံးသွားပြီမို့ ညှိရဲ့ပခုံးနဲ့လက်မောင်းကို အဆက်မပြတ်ထုကာ ထုကာ ရန်တွေ့မိပါသည်။

“ငါ့ကို နှိပ်စက်မနေနဲ့ . . . အသေသတ်လိုက်၊ စွပ်စွဲလောက်စရာ အနေအထိုင်မျိုး ငါ့မှာ ရှိလို့လား၊ ဘာမှမမှားဘဲနဲ့ ဒီလူနဲ့စွပ်စွဲလို့မဆုံးနိုင်အောင် နင်ရက်စက်လှချည်လား ညှိရဲ့၊ သော်တော့ကို ညှိအကြောင်းပြောပြဖို့ ရှက်လို့ မပြောပြမိတာ အပြစ်လား၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပျက်ရက်မရှိအောင် ဂရုစိုက်တာ အပြစ်လား၊ ဒီပန်းစည်းကို နင့်မွေးနေ့မှာ ဘုရားလှူဖို့ ငါ မနေ့ညက တစ်ညလုံးနီးပါး လှလှပပဖြစ်အောင် စည်းနှောင်နေခဲ့တာကိုတော့ နင်မသိဘူး မဟုတ်လား။

တော်ပြီ . . . မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို မုန်းလိုက်တော့၊ ငါလည်း နင့်ကို . . . ”

“မပြောနဲ့”

ညီ အသံကျယ်နဲ့ အော်ဟစ်ကာ ဖြူပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာပိတ်ပြီး ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်ချလိုက်ပါသည်။

“မပြောပါနဲ့ . . . ကျွန်တော်မကြားချင်ဆုံး စကားကို လုံးဝ မပြောပါနဲ့”

သူ့ရဲ့တင်းကျပ်သော ထွေးဖက်မှုနှင့်အတူ ကယောင်ကတမ်းပြောဆိုနေသော စကားသံတို့က မာဒေါသတွေကို လျော့ပါးသွားစေပါသည်။

“ညီ နောက် ဖြူကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်မိဖို့ကြိုးစားပါမယ်၊ မုန်းတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့ ဖြူရယ်၊ ညီရင်ထဲမှာ ခံရခက်လွန်းလို့ ပြောမိတာပါ၊ ဖြူရော ကိုမင်းထင်ခရော နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ညီ ယုံပါတယ်”

ခံပြင်းဒေါသနဲ့ မာကျောကျွတ်ဆတ်နေတဲ့ မာနှလုံးသား

ကို သူ့ရဲ့ စကားသံတိုးတိုးအောက်မှာ နူးညံ့ပျော့အိအောင် စွမ်းဆောင်လိုက်တာ အချစ်ဆိုတဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့ အရာကပဲ လားကွယ်။

သူ့ကိုယ်ကို အသာအယာထွန်းဖယ်လိုက်တော့ သူက ဖြူမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မျက်ရည်စအချို့ကို ညင်သာစွာ သုတ်ပေးပါသည်။

“ညီ ခံရခက်တဲ့ကိစ္စမျိုး နောက်မဖြစ်အောင် တို့ ကြိုးစားမယ်၊ ညီလည်း တို့ မလွဲမရှောင်သာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေရှိခဲ့ရင် နားလည်ပေးပါ”

“ညီ ကတိပေးပါတယ်၊ နောက် ညို့ကို နင်၊ငါနဲ့ မပြောရဘူးနော်”

“အောင်မယ် . . . ဘယ်သူက အရင်ပြောတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ညီလည်း နောက်မပြောတော့ပါဘူးကွာ”

ညီသည် မာမျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်ကျအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသလို အပြုံးပန်းဝေအောင်လည်း စွမ်းဆောင်နိုင်

စွမ်းရှိသည့် တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးပင်။

သာယာကြည်လင်သွားတဲ့ ရာသီဥနတုနဲ့အတူ ညီနဲ့ဖြူသည် ရွှေတိဂုံ ရှင်မကွဲဘုရားရှေ့မှာ အတူသစ္စာဆိုကာ ကြည်နူးမဆုံးရှုံးခဲ့ကြပါသည်။ အပြန်လမ်းမှာတော့ ညီက မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဖြူဆီက နှင်းဆီဖြူတစ်စည်းအပြင် အနမ်းတစ်ပွင့်ကိုပါ တောင်းဆိုခဲ့ပါသည်။

သည်လိုနဲ့ ဖြူဘက်က ဖေဖေ အန်တီဆွေ၊ ဦးနိုင်နဲ့ ညီဘက်က လေးလေးကျော်၊ မမမေနဲ့ ကိုမင်းထင်ခတို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံးမှ လူကြီးများက ဖြူနဲ့ညီကို သဘောတူလိုလားကြတဲ့အခြေအနေကို လအနည်းငယ်အတွင်းမှာ အခက်အခဲအတားအဆီးမရှိဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဖြူမှာ ခက်နေတာ တစ်ခုရှိပါသည်။ ကိုမင်းထင်ခက ညီနဲ့ပတ်သက်တဲ့အတွက် ဖြူကို အရင်ကလို အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံပဲ ညီမတစ်ယောက်လို၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားကာ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လေ့ရှိပါသည်။

“မဂန္ဓမာရေ . . . ဒီကိစ္စလေး လုပ်ပေးပါဦးဗျာ”

“မဂန္ဓမာရေ . . . ဒီကိစ္စတော့ ကျွန်တော် ဒီလိုစဉ်းစားထားတယ် . . . အကြံပေးပါဦး”

စသဖြင့် သူကလည်း အကူအညီတောင်း၊ မာကလည်း အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် စိတ်ပါလက်ပါ အစအဆုံးလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိသဖြင့် Pretty Girl ရဲ့ အစစအရာရာသော တာဝန်ဝတ္တရား

ရားတွေနှင့် ဂန္ဓမာဖြူဆိုတာ ခွဲထုတ်လို့မရအောင် တစ်သား တည်းရှိနေပါသည်။

ဒါကို မမမေသစ်လွင်က သဘောကျကျေနပ်ကာ ဖြူကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးရှုံးပေမယ့် ညီကတော့ အမြဲလိုလို မကျေမနပ်၊ မကြည်မသာနှင့် မပြောသာလို့သာ ငြိမ်နေရပုံမျိုး ရှိပါသည်။ ပစ္စည်းအသစ်ရောက်တဲ့အခါမျိုး၊ ဆိုင်ရဲ့အပြင်အဆင်တွေ ပြောင်းလဲအလှဆင်တဲ့အခါမျိုးမှာ ဖြူ အချိန်ပိုဆင်းပေးရသဖြင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်ပါသည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ အလုပ်ပင်ပန်းတာကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ညီကို မျက်နှာချိုသွေးရပါသည်။

“ဒီလောက်နောက်ကျအောင် ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“ပစ္စည်းအသစ်တွေရောက်တော့ စစ်နေရလို့ပါ ညီရယ်”

“မသိပါဘူး . . . ရှစ်နာရီထိုးတာတောင် အလုပ်မဆင်းသေးဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျား ညလုံးပေါက်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိလား”

လို့ပါ”

“ညီရယ် . . . မမမေ ကိုမင်းထင်ခကို နားလည်သလို မျိုး ညီလည်း တို့ကို နားလည်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွယ်”

“နားလည်တယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာရှိတယ်လေ . . ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ချစ်သူ သည်လောက် ညကြီးမိုးချုပ် အလုပ်လုပ်တာကို ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခက်တာပဲ၊ အေးပါ . . . နောက်ကို တို့ ဘယ်လောက် အလုပ်များများ ဒီအချိန်အထိတော့ မနေဘူး၊ ကျေနပ်တော့ နော်”

အခန်း(၁၃)

သည်အပတ် ဖေဖေ စာပေဟောပြောပွဲရှိသဖြင့် မန္တလေး သို့ ခရီးထွက်သွားသောကြောင့် မာ နှစ်ရက်အားတာကို မမမေ သိသွားတော့ တို့ညီအစ်မတွေ နန်းကြီးသုတ် လုပ်စားကြရအောင် ဆိုပြီး အတင်းခေါ်သဖြင့် မာ ညီတို့ အိမ် သို့ရောက်ရှိကာ မမမေ နှင့်အတူ ဝိုင်းလုပ်နေတုန်း ညီက ဟိုရှုပ် သည်ရှုပ်နှင့် မမမေ နှင့် မာ့ကို စနေပါသည်။

“ကဲ ညီ . . . ရေသွားချိုးတော့၊ ပြီးရင် အတူတူစားကြ မယ်၊ ဖြူလေးကိုလည်း အရမ်းစနေတာပဲ၊ ညီနော် . . . နင့်ကို ဖြူ စိတ်ကုန်ပြီး ထားသွားမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“အောင်မယ် . . . ထားသွားကြည့်ပါလား၊ လိုက်သတ်

မှာပေါ့”

မာက မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်တော့ ညီက မျက်စိ တစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ “ကဲ . . . ရေသွားချိုးပြီဗျို့” ဟု အော်ပြီး လှေခါးပေါ် ခုန်ပေါက်ပြေးတက်သွားပါသည်။

“ဖြူလေး . . . ညီက တခြားကောင်လေးတွေနဲ့ မတူ ဘူးနော်၊ ဆိုးတယ် မဟုတ်ပေမယ့် ညီဒဏ်ကို ဖြူလေးခံရတယ် ဆိုတာ မမမေ ရိပ်မိပါတယ်၊ ဖြူလေး ညီကို တစ်ခါတစ်လေ စိတ်ပျက်မိလောက်အောင်များ ညီ ဆိုးသလားကွယ်”

မာက နံနံပင်တွေကို ကတ်ကြေးဖြင့်ညှပ်နေရာမှ လက် စသတ်လိုက်ကာ မမမေကို ပြုံးကြည့်ပြီး ခေါင်းအသာယမ်းပြ လိုက်ပါသည်။

“ညီက ဆိုးတာမျိုးတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ် ခါတစ်လေ မာ အလုပ်များတာကို သူ နားမလည်ဘူး မမမေရဲ့၊ အဲဒါကလွဲရင်တော့ သူနဲ့မာ့ကြား တခြားပြဿနာမရှိပါဘူး”

“မမမေလေ ညီ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်နေ တယ်လို့ စိုင်းသစ်ဆီက သိလိုက်ရတော့ အမျိုးမျိုးပူနံနေမိတယ်

ဘယ်လို ကောင်မလေးမျိုးလဲ၊ ညီက အတွေ့အကြုံမရှိတော့ မှားများ မှားယွင်းရွေးချယ်မိပလား၊ ညီအပေါ်မှာရော မမမေ တို့ လေးလေးကျော်တို့ နားလည်သလို နားလည်နိုင်ပါ့မလားလို့ တွေးပူခဲ့ရတယ်၊ နောက်မှ ဖြူလေးအကြောင်းတွေ ကြားရတော့ ညီ သိပ်အရွေးတော်တယ်ရယ်လို့ မမမေစိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့တယ်၊ ညီဟာ ဖြူလေးနဲ့ဝေးရင် ဘယ်လိုမှ မရပ်တည်နိုင်လောက် အောင်ထိကို ဖြူလေးကို ချစ်တာ မမမေ အသိပါကွယ်”

မာ ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့လိုက်ပါသည်။ ညီ မမမေကို ဘာတွေများ လျှောက်ပြောထားသလဲကွယ်။

“ခုလည်း သူ Second Year ပြီးရင် ဖြူလေးနဲ့စေ့စပ် ထားချင်တယ်လို့ လေးလေးကျော်နဲ့မမမေကို အပူကပ်တယ် ကွယ်၊ ဖြူလေး သဘောဘူရင်တော့ ဒီနှစ် စေ့စပ်၊ နောက်နှစ် လက်ထပ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မမမေ လူကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက် မယ်လေ”

“မာ့ကိုလည်း သူပြောပါတယ် . . . မာ စဉ်းစားပါ့မယ် မမမေ”

“အေးကွယ်၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် လေးလေးကျော်နဲ့မမမေ က ညီကို သိပ်အလိုလိုက်တယ်လို့များ ဖြူ ထင်လားဟင်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ လေးလေးကျော်နဲ့မမ မေတင် မကဘူး . . . စိုင်းသစ်ကပါ ညီကို သိပ်အလေးထား တယ်လို့ မာထင်ပါတယ်၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို အလို လိုက်တဲ့ ပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ညီမျက်နှာကို အရိပ်ကြည့်ပြီး သူ့ဆန္ဒ အားလုံးကို မမမေတို့ သိပ်အလေးထား ဂရုစိုက်ဖြည့်ဆည်းတာ ကို မာတွေ့ရတော့ ညီကံကောင်းလိုက်တာရယ်လို့တောင် တွေး မိပါတယ် မမမေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ဟုတ်ပါတယ် . . . အဲဒါဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ညီရဲ့ကလေးဘဝ၊ လူငယ်ဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ် သန်းရတယ်ဆိုတာ မမမေတို့ မျက်မြင်မို့ပေါ့ကွယ်၊ တကယ် တော့ ညီက သနားဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်”

“ဟိတ် . . . ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ညီ ဗိုက်ဆာ ပြီ”

တီရှပ်အဖြူရောင်နှင့် ပုဆိုးအပြာနုရောင် တစ်ပတ်နှမ်း

လေးကိုဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ရေစိုတွေကို သုတ်ရင်း အပေါ်ထပ် မှဆင်းလာသော ညီက လှေခါးထစ်တွေပေါ်ကနေ လှမ်းပြော တော့ မမမေက စကားလက်စကို ဖြတ်ချလိုက်ပါသည်။

ညီက နန်းကြီးမကြိုက်သဖြင့် မမမေက ခေါက်ဆွဲကို နန်းကြီးလိုပုံစံမျိုး သေချာပြင်ဆင်ပေးပြီးသော် ညီက သူ့ ပန်းကန်ကို ဖြူဘက်တိုးကာ “နယ်ပေးနော်၊ ညီ မနယ်တတ် လို့” ဟု ဆိုလာသဖြင့် မမမေက “ဟဲ့ . . . ဧည့်သည်ကို” ဟု ဟန့်သော်လည်း ညီက ပြုံးပြုံးပင်။ မာက “ရပါတယ် မမမေရဲ့၊ ညီ . . . ဇွန်းနဲ့နယ်ရမလား၊ လက်နဲ့နယ်ရမလား” ဟု မေးလိုက် တော့ ညီက “လက်နဲ့နယ်ပေး” ဟု ဆိုသဖြင့် ဘေစင်မှာ မာ လက်ဆေးနေတာကို မမမေက အားနာမဆုံးရှိနေပါသည်။

မမမေသည် သဘောထားဖြူစင်သော၊ မောင်ဖြစ်သူကို အလွန်ချစ်သော၊ မှာကို ယောင်းမတော်ဖို့ လိုလားသော၊ ပိုက် ဆံချမ်းသာသော်လည်း မာနမရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ကို အရင်ကထက် ပိုသိလိုက်ရသဖြင့် ကိုမင်းထင်ခနဲ့ လိုက်ဖက် ပါတယ်ဟု မာဝမ်းသာမိပါသည်။

အဲသည်နေ့ကတော့ မာပြန်တဲ့အထိ မမမေပြောပြချင် သော ညီ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းကို မာ မကြားခဲ့ရပါ။ ညီက မှာနားကို ကပ်နေသဖြင့် မမမေက ထိုအကြောင်းကို ထပ်မ ပြောတော့ပါ။ မာပြန်ခါနီးတော့မှ . . .

“ဖြူလေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်သေး တယ်ကွယ်၊ ဪ . . . မနက်ဖြန်ရော အားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလာသဖြင့် မာက “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဖြေမလိုရှိ ပြီးမှ ညီက မျက်နှာရှုံ့ကာ မမမေမမြင်အောင် ခေါင်းခါပြနေ သဖြင့် “ဟို သွားစရာရှိလို့ မမမေရဲ့” ဟု ညာလိုက်ရပါသည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ “ဖြူက သိပ်အတာပဲကွာ၊ တစ် ရက်တလေလေးအားတာ ညီနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ ဘူးလား၊ ဖြူကို မနက်ဖြန်မနက် ဆယ်နာရီ လာခေါ်မယ် . . သိလား၊ ညီတို့ မြို့ထဲမှာ စေ့စပ်လက်စွပ် သွားကြည့်ကြမယ်” ဟု ပြောလာပါသည်။

မာက ညီပခုံးပေါ် ခေါင်းအသာမှီကာ “စေ့စပ်ပွဲလုပ် ဖို့က လေးငါးလလောက် လိုသေးတာပဲ ညီရယ်” လို့ ပြောတော့

“စောစောဝယ်တော့ ပိုမကောင်းဘူးလား ဖြူရဲ့၊ ပြီးတော့ ဖြူကလည်း အားတဲ့အချိန်ရယ်လို့ မရှိတော့ ခုကတည်းက ဖြည်းဖြည်းချင်းပြင်ဆင်ထားရမှာပေါ့”

လို့ လူကြီးလေးလို လေသံအေးအေးနှင့် ရှင်းပြနေပါသည်။ မာနဲ့စေ့စပ်ဖို့ ညီ သည်လောက်တက်ကြွစိတ်ပါနေတယ် ဆိုတာ သိရတော့ မာ ပြောမပြတ်အောင် ကြည်နူးမိပါသည်။

သော်တာ မော်လမြိုင်ပြန် လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးထားသော ချည်လုံချည်သုံးထည်ကို ချုပ်နေရင်းမှ ရေညှိစိမ်းရောင်လေး ဝတ်ရင်ကောင်းမလား၊ ခရမ်းရောင်လေး ဝတ်ရင်ကောင်းမလားနှင့် နောက်ဆုံးတော့ ညီသိပ်ကြိုက်တဲ့ အပြာရင့်ရင့်ဝတ်စုံလေးကိုပဲ ဝတ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ညှိ ပြိုင်ကားလေးလို အပြာရောင်လေးပေါ့။ စက်ချုပ်ပြီးသွားတော့ လုံချည်တွေပြန်ခေါက်နေတုန်းမှာပင် မာ့ဆီ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“မာရေ အန်တီဒေလီယာပါ။ ဒီမနက် DHL ကပစ္စည်းတွေဝင်တယ်၊ မာပေးခဲ့တဲ့ အမှာစာရင်းနဲ့ မကိုက်ဘူး၊ မောင်ခလည်း စင်္ကာပူသွားမဲ့ကိစ္စနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတော့ ဖမ်းလို့မမိဘူး၊ သူ့ဟန်းဖုန်းလည်းခေါ်လို့မရဘူး”

“စာရင်းနဲ့ မကိုက်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လို မကိုက်တာလဲ

အန်တီဒေလီယာ . . . အမျိုးအစားမကိုက်တာလား၊ အရေအတွက်မကိုက်တာလား”

“အန်တီဒေလီယာ စစ်ပြီးသလောက်တော့ အမျိုးအစားရော၊ အရေအတွက်ရော မကိုက်ဘူး၊ အမှာစာရင်းထက် ဆယ့်ငါးထည်လျော့နေတယ်”

“မာ လာခဲ့မယ် အန်တီဒေလီယာ၊ ဒီကိစ္စကို ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန် အပြတ်ဖြတ်မှဖြစ်မယ်၊ သန်ဘက်ခါ မေဒေးဆိုတော့ စင်္ကာပူကအလုပ်တွေ အကုန်ပိတ်မှာ၊ မာတို့ ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရက်တွေကြာသွားရင် ရှင်းရခက်နေဦးမယ်”

အဝတ်အစားအမြန်လဲပြီး ကားငှားကာ အလုပ်ကို အပြေးရောက်သွားတော့ အန်တီဒေလီယာပြောသလိုပင် . . . သူတို့ပို့လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက လုံးဝလွဲချော်နေပါသည်။လွဲတာတွေစာရင်းကောက်ပြီး အန်တီဒေလီယာ့ကို ကိုမင်းထင်ခ ဟန်းဖုန်းကို ရလိုရငြား အဆက်မပြတ်ခေါ်ခိုင်းထားရပါသည်။မာကတော့ DHL ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ DHL မှ လိပ်စာနှင့် ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းစာရင်း ပြန်တိုက်ကြည့်ပေး

ပြီး သူတို့ကတော့ ပစ္စည်းမှားပို့ခြင်း၊ လိပ်စာမှားပို့ခြင်းမရှိကြောင်း ပြောပြပါသည်။

“ကဲ အန်တီဒေလီယာရေ . . . မာ တို့ဘက်ကတော့ ဘာမှ အမှားမတွေ့ဘူး၊ စင်္ကာပူကို Email ပို့ပြီး မေးလိုက်မယ်၊ စင်္ကာပူစက်ရုံရဲ့လိပ်စာကို ရှာရအောင်၊ ကိုမင်းထင်ခ ဟိုတလော တုန်းက ဖိုင်အစိမ်းရောင်ထဲမှာ သိမ်းထားတယ် ပြောတယ်”

“ဪ အေး အေး . . . ဒီမှာ တွေ့ပြီ မာ၊ ဟုတ်တယ် File စိမ်းထဲမှာပဲ”

မာ စင်္ကာပူအထည်စက်ရုံကို Email ပို့ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ နာရီဝက်အကြာမှာ သူတို့ဆီက Email ပြန်ဝင်လာပါသည်။ကုက္ကိုင်းဘက်မှ Fashion Shop တစ်ခုကို ပို့ရမည့်ပစ္စည်းနှင့် မာတို့ Pretty Girl သို့ ပို့ရမည့် ပစ္စည်းကို လိပ်စာမှားပို့ခြင်းကြောင့် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါကြောင်း ပစ္စည်းချင်းလဲဖို့ ကုက္ကိုင်းမှဆိုင်ကို ဖုန်းဖြင့်ပြောပေးထားမည်ဖြစ်ပြီး ထိုသို့ပစ္စည်းလဲလှယ်ရေးနှင့်ပတ်သက်တဲ့ ကုန်ကျစရိတ်များကို သူတို့ကျခံပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြန်

လာပါသည်။

ပစ္စည်းပြန်လဲတာရော၊ ပြန်စစ်တာရော အဆင်ပြေ သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း စင်္ကာပူကို အကြောင်းပြန်ရတာ အား လုံးပြီးတော့ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသွားပြီဖြစ်သည်။ဒါကို မာ သတိ မပြုမိသေးပါ။အန်တီဒေလီယာက . . .

“ဟယ် . . . ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ထိုးသွားပြီ၊ မာရေ အန်တီဒေလီယာနဲ့အတူ မနက်စာ စားပြီးမှပြန်နော်၊ မာလာလို့ . . . မဟုတ်ရင် အန်တီဒေလီယာတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိနဲ့ ဒုက္ခရောက်မှာ”

လို့ ပြောတော့မှ မာ ညီဆယ်နာရီလာခေါ်မယ်ဆိုတာ ကို သတိရပြီး ဒိုင်းကနဲ ရင်ထဲမှာ ပူဆောင့်သွားပါသည်။

“မစားတော့ဘူး အန်တီဒေလီယာ . . . မာ အရေးကြီး ချိန်းတာ တစ်ခုကို အချိန်လွန်ပြီးမှ သတိရတယ်၊ သွားလိုက်ဦး မယ်”

ဟု ဆိုကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကောက်ကိုင်ပြီး အိမ်ကိုဖုန်း ဆက်တော့ ကိုကိုးက . . .

“ဆယ်နာရီလောက်က ကိုညီလာသွားတယ် မားဖြူ ကိုးက အလုပ်က ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ သွားတယ်လို့လည်း ပြော ရော ကိုညီ ဒေါ်ခီးပြီး ကားကိုဆောင့်မောင်းထွက်သွားတယ်၊ မားဖြူဆီ မရောက်ဘူးလား”

လို့ သတင်းပေးပါသည်။ ကိုကိုးလို့ ကလေးရှေ့မှာ ကူကြွေမပျက်ချင်သဖြင့် . . .

“ဪ . . . အေး အေး၊ ဒါပဲနော် ကိုကိုး . . . အန် တီဆွေ ဆေးသောက်တဲ့အချိန် တစ်ချက်သတိပေးလိုက် . . . သိလား၊ အန်တီဆွေက မေ့တတ်လို့ မားဖြူ အိမ်ပြန်နောက်ကျ ရင် စိတ်မပူနဲ့လို့လည်း ပြောပေးထား . . . ဒါပဲနော်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။ညှိ ဖုန်းကိုခေါ်တော့ ဖုန်းပိတ်ထားပါသည်။Taxi ငှားပြီးချိန်ထိ အင်းလျားကန်သွား ရမလား၊ ကန်တော်ကြီး သွားရမလားဆိုတာ မဆုံးဖြတ်နိုင် လောက်အောင် မာ ခေါင်းတွေထူပူပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်နေခဲ့ပါသည်။

“တူမကြီး . . . ဘယ်မောင်းရမလဲ”

လို့ Taxi ဒရိုင်းဘာ အဘိုးကြီးက မေးလာတဲ့အခါ . . .

“အင်းလျားနဲ့ကန်တော်ကြီး နှစ်နေရာထဲက ဦးလေး ကြိုက်တဲ့အိ အရင်မောင်းပို့ပါ”

လို့ ပြန်ပြောတော့ မှာကို အူကြောင်ကြောင်ကြည့်ပြီး

“အေး အေး . . . ဒါဆို ဦးလေး အင်းလျားအရင်ကို အရင်မောင်းလိုက်မယ်၊ ပိုနီးတယ်ဆိုတော့လေ”

ခုတစ်လော သင်တန်းမှာ စာမေးပွဲစစ်ရတာကြောင့် အအိပ်ပျက် အစားပျက်ဖြစ်နေသော မာသည် ခုလည်း လူပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းဒဏ်ကြောင့် ချက်ချင်း နွမ်းဟိုက်မောပန်းလာပါသည်။အင်းလျားက ညီ ထိုင်နေကျနေရာမှာ မတွေ့ရတော့ မာ ရောဂါပိုတိုးသွားရပါသည်။လူမတွေ့ရတော့ ကားတွေရပ်တဲ့နေရာမှာ ညီကားကိုရှာ၊ ကားရော လူရော မတွေ့ရတော့မှ မာ စောင့်ခိုင်းထားသော Taxi ဆီ ပြန်လာရပါသည်။ခေါင်းတွေ အုံ့ကာ ခြေတွေလက်တွေမသယ်ချင်လောက်အောင် နုံးနေသဖြင့် ကန်တော်ကြီးကို ဆက်မသွားတော့ဘဲ Taxi ဖိုးရှင်းပေးကာ သော်တာ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရပါသည်။

သော်တာက ချက်ချင်း သူ့ကားနှင့်ရောက်ချလာပြီး မှာကို သူ့ကားထဲသွင်းကာ အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါသည်။

“ကိုယ်လည်း ပူချင်နေတယ်၊ အရမ်းနွမ်းနေပုံပဲ၊ ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ ဂန္ဓမာရယ် . . . ငါ့ကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

လို့ ဆိုလာတော့ ဂန္ဓမာ သော်တာ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထိုးကာ အဖြစ်အပျက်အစုံကိုရှင်းပြရင်း သော်တာ ညီကို ငြိုငြင်သွားမှာလည်း စိုးရပါသေးသည်။

ငါလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့ သူ ဆယ်နာရီလာခေါ်မယ်ဆိုတာကို လုံးဝမေ့သွားတယ်ဟာ၊ ငါ သတိရတော့ ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ၊ သူ အစကတည်းက ဒီအလုပ် လုပ်တာကို မကြိုက်ဘူး၊ ခု အရမ်းစိတ်နာသွားပြီ ထင်ပါတယ်”

“ဒါ ဒီလောက် စိတ်နာစရာကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ နင် မကောင်းတာလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အခု နှစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ ဒီအချိန်အထိ နင် မနက်စာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှင်းဆဲပါနဲ့ ဂန္ဓမာရယ်”

“သော်တာရယ် . . . ငါ့ကို သနားရင် ကန်တော်ကြီးကို လိုက်ပို့ပေးပါဟာ၊ ပြီးတော့ ညှို့ကို ကူရှာပေးပါ။ ဒီနေ့မှ သူ့ကို ငါမရှင်းပြရရင် သူ့ အရမ်းအနေရခက်နေလိမ့်မယ်”

“ဘာ . . . သူ နေရခက်နေလိမ့်မယ် . . . ဟုတ်လား၊ နင့်ကိုယ်နင်လည်း ပြန်ကြည့်ဦး ဂန္ဓမာ”

သော်တာ ဒေါသထွက်ပြီးမှ ဂန္ဓမာရဲ့ အသနားခံနေသောမျက်ဝန်းကိုကြည့်ပြီး . . .

“ကဲ ကဲ . . . ကန်တော်ကြီးကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် အခု တစ်ခုခုစားပြီး ဆေးတော့ သောက်ရမယ် . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆို နင့် ညှို့ကိုလည်း ငါကူရှာပေးမယ်”

ဟုဆိုပြီး မှာမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးပါသည်။

မာ စိတ်မပါပေမယ့် သော်တာ့စကားကို နားထောင်ကာ ဆီချက်တစ်ပွဲစားပြီး Decolgen တစ်လုံးသောက်လိုက်ပါသည်။ ကန်တော်ကြီးရောက်တော့လည်း ညှို့ကို မတွေ့ရပါ။

“တော်သင့်ပြီ ဂန္ဓမာ . . . နင် နေကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲ၊ နေပူကြီးထဲမှာ၊ ကြည့်စမ်း . . . အသားတွေပူခြစ်

နေတာပဲ၊ နင် ကိုယ်ပူနေပြီ၊ နင် အိမ်မပြန်ရင် ငါ့အိမ်လိုက်နားလိုက် . . . လာ”

“ငါ့ကို နောက်ဆုံးတစ်ခုတော့ ကူညီပါ သော်တာရယ်၊ ညှို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပေးပါနော်၊ ပြီးရင်တော့ နင့်ကို ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူးဟယ်၊ ညီမရှိဘူးဆိုရင် ငါ အန်တီဆွေတို့အိမ်ဘဲ ပြန်ပါမယ်၊ ညီရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို အဲဒီကို ပို့ပေးပါ”

“ငါ ဘာမှ ဒုက္ခမရောက်ပါဘူး၊ နင့်ကိုကူညီတာ ငါ့အတွက် ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင့်နှလုံးသားက နင့်ကို နှိပ်စက်နေတာ မြင်ရတော့ ငါ့အတွက်ဒုက္ခပဲ ဂန္ဓမာ၊ ကဲ . . . နင် စိတ်ချမ်းသာအောင် နင်ပြောသမျှ ငါလုပ်ပေးပါမယ်”

သော်တာက လမ်းဘေးမှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ဂန္ဓမာကိုတွဲကာ လမ်းဘေးဖုန်းမှတစ်ဆင့် ညှို့အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“မရှိဘူးတဲ့ ဂန္ဓမာ . . . ဖုန်းကိုင်တာတော့ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်အသံပဲ”

“ဟုတ်လား . . . ဒေါ်ကြီးငြိမ်း ထင်တယ်၊ ပေး . . .

ငါပြောမယ်နော်”

“ . . . . . ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ မမမေနဲ့လေးလေးကျော်ရော”

“ . . . . . ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါပဲနော်”

မာ ဖုန်းချပြီးတော့ သော်တကဲ့ကားဆီရောက်ဖို့ကို သော်တာတွဲထားသည့်ကြားမှ အရမ်းအားတင်းရသည်အထိ အားကုန်သွားပါသည်။

“ဘာတဲ့လဲ ဂန္ဓမာ”

“ညီ တောင်ကြီးသွားပြီတဲ့၊ ဆယ့်တစ်နာရီကျော် လောက်က အိမ်ကို ဝုန်းဒိုင်းနဲ့ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ပစ္စည်း တစ်ချို့ကားပေါ်တင်ပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့၊ ဒေါ်ကြီးငြိမ်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ မေးတော့ တောင်ကြီးသွားမလို့၊ ရန်ကုန်မှာ မနေချင်တော့ဘူးလို့ ပြောသွားတယ်တဲ့”

“လေးလေးကျော်နဲ့ မမမေက မတားဘူးလား”

“မမမေက မနက်စောစောကတည်းက ကိုမင်းထင်ခနဲ့

အပြင်သွားတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် စက်ာပူသွားဖို့ကိစ္စ ဗီဇာတို့ ပတ်စပို့စ်တို့ကိစ္စနဲ့ ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်တဲ့၊ လေးလေး ကျော်ကတော့ အစည်းအဝေးတစ်ခုသွားတာ ဆယ်နာရီခွဲ လောက်ကတဲ့၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ သော်တာရယ်”

“ဒီအချိန်မှာ နင်အလုပ်သင့်ဆုံးက အနားယူဖို့ပဲ၊ တောင်ကြီးထိလိုက်သွားဖို့တော့ နင့်ကျန်းမာရေးက ခွင့်မပြုဘူး နော်၊ ကျန်းမာရင်တောင် လိုက်မသွားသင့်ဘူးဆိုတာ နင် ငါ့ ထက်ပိုသိမှာပါ၊ ကဲ . . . အိမ်ပြန်ရအောင်နော်၊ စိတ်ကို သက် တောင့်သက်သာထားပါ ဂန္ဓမာရယ်၊ နင် မေတ္တာသည်လောက် ကြီးတာ သူပြန်လာမှာပါ၊ နော် . . . စိတ်လျော့လိုက် သူငယ် ချင်းရယ်”

အိမ်ကိုရောက်တော့ သော်တာနဲ့ ကိုကိုး တစ်ဖက်ဆီ တွဲပြီး မှာကို မှာအခန်းထဲ ပို့ပေးတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဆရာဝန် ရောက်လာပြီး မှာကို ဆေးထိုးတယ်ဆိုတာကလွဲရင် မာ ဘာမှ မသိတော့ပါ။

အခန်း(၁၄)

မာ သတိရတော့ ပူစူးလေးက မှာအနားမှာ စောင့်နေပါသည်။မာ သတိရကြောင်းသွားပြောတော့ ဖေဖေရော၊ အန်တီဆွေရော၊ ဦးနိုင်ရော ကိုကိုးတို့မောင်နှမသုံးယောက်ရော မှာကို ပိုင်းဂရုစိုက် ပြုစုကြပါသည်။သူတို့ပြောစကားများအရ သော်တာက မှာအလုပ်ကို လမ်းကြုံလို့ခဏဝင်ရင်း နေမကောင်းသဖြင့် ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည်ဆိုတာပဲ ပြောသွားသဖြင့် သော်တာကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

“ဖေဖေ မန္တလေးက ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လဲဟင်”

“ဖေဖေ ညနေလေးနာရီက ပြန်ရောက်တယ် သမီး၊ ဆွေဆွေတို့ မောင်နိုင်တို့နဲ့လည်း မတွေ့တာကြာပြီ၊ လက်ဆောင်

မေဇင်စာပေ

လေးတွေလည်း ဝယ်လာလို့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကနေ ဒီကိုတန်းလာခဲ့တာ၊ ဖေဖေရောက်တော့ သမီး တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်နေဘယ်ဆိုတာနဲ့ ဖေဖေ မပြန်တော့တာ”

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဆွေတို့အိမ်မှာ နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မာ နေကောင်းလည်း မပြန်ပါနဲ့ . . . တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ နေပါဦး”

“အေးပါကွယ် . . . အေးပါ”

“မားဖြူ ဘာစားချင်လဲ . . . ကိုကိုး သွားဝယ်ပေးမယ်”

“ဘာမှ မစားချင်ပါဘူး ကိုကိုးရယ်၊ မားဖြူ နေမကောင်းလို့ ညကျ ညီမလေးတွေစာကြည့်ရင် ကိုကိုး ဂရုစိုက်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မားဖြူရဲ့”

“မားဖြူ ဆရာဝန်ကပြောတယ် သိလား . . . ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အားနည်းတာတဲ့၊ ကောင်းကောင်းအနားယူရမယ်တဲ့”

အငယ်ဆုံး ဂျိုဂျိုးလေးက လူကြီးလုပ်ပြီးပြောတော့ အားလုံးပွဲကျသွားပါသည်။ ညရောက်တော့ အားလုံးအိပ်ပျော်

မေဇင်စာပေ

သွားကြပြီမို့ မာ့ကိုစောင့်ပေးနေသော ပူစူးလေးကိုလည်း သွား အိပ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။မာသောက်သည့်ဆေးတွေထဲမှာ အိပ် ဆေးပါတာတောင် ညဘက်တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ဘဲ ညှိ အကြောင်းတွေးကာ တိတ်ဘဲဆိတ် မျက်ရည်ကျရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ မမမေနှင့် ကိုမင်းထင်ခ မာ့ဆီ စိုးရိမ်တကြီး ရောက်ချလာခဲ့ကြပါသည်။

“မနက်က ဂန္ဓမာ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး အိမ်က ခွင့် လှမ်းတိုင်တော့ စိတ်တော်တော်ပူသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ မေ့ကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့တာ၊ အန်တီဒေလီယာပြောပြလို့ မနေ့ကကိစ္စအတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

“ရပါတယ်၊ မနေ့က ကိစ္စက ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ အလုပ်ချိန်မဟုတ်တဲ့ နားရက်ကြီး လာလုပ်ပေးရတာ၊ မဂန္ဓမာနဲ့ဆွေမျိုးတော်ရတာ ကျွန်တော်ကံ ကောင်းတာပဲ၊ နို့မို့ဆို ဒီလုပ်ငန်းကို ဒီလိုစိတ်ချလက်ချ လွှဲထား ခဲ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုခ ဖုန်းဆက်တော့ တို့ ဖြူလေးကို စိတ်ပူသွားတယ်၊

ဖြူလေးက အလုပ်တွေအရမ်းအပင်ပန်းခံလုပ်တယ်ဆို၊ နေမ ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တို့ကိုပြော မှပေါ့ ဖြူလေးရယ်၊ ဖြူလေးက တို့ညီမ ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ တို့အပေါ် မှာ ဖြူလေးက စိမ်းသလိုပဲ”

ညီရယ် မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေက တို့အပေါ် သိပ် ဂရုစိုက်ပေမယ့် မင်းကတော့ တို့ကို ရက်စက်စိမ်းကားလွန်းပါ တယ်။

“မစိမ်းပါဘူး မမမေရယ်၊ ရိုးရိုးဖျားနာရုံလောက်ပဲမို့လို့ ပြီးတော့ မမမေလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ကြားလို့ ဖုန်းမဆက် တော့တာပါ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်နားလိုက်ရင် နေပြန်ကောင်းပါ ပြီ”

အန်တီဆွေနှင့်ဦးနိုင်ကလည်း မမမေတို့စုံတွဲကို ယူပူ ငှာငှာဧည့်ခံပါသည်။အန်တီဆွေတို့နှင့် စကားတစ်အောင့်ပြော ပြီး ကိုမင်းထင်ခပြန်ရန်ပြင်တော့ မမမေက . . .

“ကိုခ . . . မေ ခြောက်ထပ်ရုံးကို မလိုက်တော့ဘူး၊ ဖြူလေးနဲ့စကားပြောချင်လို့ နေရစ်ခဲ့မယ်၊ ညနေ အန်ကယ်ချမ်း

မြေတို့ ပါတီသွားခါနီးမှ မေ့ကို လာခေါ်လိုက်လေ”

“Ok Ok . . . ဒါဆို ကိုယ်သွားပြီ၊ မဂန္ဓမာ သွားပြီ နော်၊ မေ ဘာပဲလိုလို ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်လိုက်”

ဟု ဆိုကာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားပါသည်။ အန်တီ ဆွေနှင့်ဦးနိုင်လည်း ကလေးတွေကို သင်တန်းပို့၊ ကျူရှင်ပို့နှင့် ထွက်သွားတော့ အိမ်မှာ မမမေရယ်၊ မာရယ်၊ ကိုကိုးရယ် ပူစူးနှင့် ဒေါ်ကြီးခိုင်ရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ မမမေက မာသောက်ဖို့ Horlick ကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေး၊ ဆေးတိုက်၊ ပြီးတော့ မာစားဖို့ ပန်းသီးနွာနေပါသည်။ မာဘဝမှာ ခုလို ပြုစုခံရတာမျိုး နည်းပါးတာမို့ ထူးဆန်းကာ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလှိုက်ဖိုမိပါသည်။ အန်တီဆွေတို့က မာ နေမကောင်းတော့ အစားအသောက်၊ ဆေးဝါးအသုံးအဆောင်တွေ လိုလေသေးမရှိထားပေးသော်လည်း ပြုစုဖို့ကျတော့ မလုပ်တတ်တာရော၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ မလုပ်နိုင်တာရော၊ ပြီးတော့ မာ နေမကောင်းတော့ မာနေရာမှာ အန်တီဆွေကိုယ်တိုင် ဝင်စီမံရတာတွေရော ကြောင့် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ မပြုစုနိုင်ဘဲ ပူစူးမတို့ ဒေါ်ကြီးခိုင်တို့ကသာ

မာ့အတွက် အစစအရာရာ လုပ်ကိုင်ပေးကြပါသည်။

မင်းအစ်မဂရုစိုက်တာတောင် တို့ ဒီလောက်ကြည်နူးရရင် မင်းကိုယ်တိုင် တို့ကို ပြုစုဂရုစိုက်တယ်ဆို တို့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုတောင်ငိုမိမလားပဲ ညီရယ်။

“မမမေကို ပြောပါဦး ဖြူလေးရယ် . . . မနေ့က မမမေရော၊ လေးလေးကျော်ရော ညနေခြောက်နာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်ကြီးငြိမ်းပြောပြတယ် . . . ညီအိမ်ပြန်လာပြီး အဝတ်အစားတွေယူ တောင်ကြီးကို ထွက်သွားတာရော၊ ဖြူလေး ဖုန်းဆက်တာရော တစ်ခုခုပဲလို့တော့ မမမေထင်တယ်၊ တောင်ကြီးကို ဖုန်းခေါ်ပြီးမေးတော့လည်း ညီက ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဖြူလေးဆီ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်တဲ့၊ မမမေ ဖြူလေးဆီ ချက်ချင်းလာချင်ပေမယ့် ညဘက်ကြီးမို့လို့ မနက်မှ သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ၊ မနက်ရောက်တော့ ကိုခက လာခေါ်တယ်၊ ဖြူလေး နေမကောင်းလို့ သွားကြည့်ကြမယ်တဲ့၊ မမမေလည်း သူ့ကို ဘာမှ မပြောဘဲ အသာလေးလိုက်လာခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ဟိုနေ့က ဖြူလေးပြောတယ်လေ . . . ဖြူလေး အလုပ်များကို ညီက နားမလည်ဘူးဆိုတော့ ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ကိုခအလုပ်နဲ့ များ ပတ်သက်နေမလားလို့ မမမေ စဉ်းစားမိလို့”

အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တဲ့ မမမေဟာ မာ မထင် မှတ်ထားလောက်အောင် စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မြင့်မားပါ လား။ မာ့အပေါ် နားလည်သူလည်းဖြစ်၊ မိန်းမချင်းလည်းဖြစ်၊ ညီအစ်မလည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် မမမေကို ညီနဲ့မာ့ရဲ့ ပြဿနာ တွေအကြောင်း အစအဆုံး ရင်ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ ညီ ဟိုအရင်တုန်း က ကိုမင်းထင်ခနဲ့မာ့ကို စွပ်စွဲသမုတ်ခဲ့တာက လွဲလို့ပေါ့လေ။

မာ ရင်ဖွင့်လို့ပြီးသွားတော့ မမမေက မာ့လက်တွေကို နွေးနွေးထွေးထွေးဆုပ်ကိုင်ပြီး . . . “ဖြစ်ရလေ မာရယ်. . မမ မေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ” လို့ ညည်းရှာပါတယ်။

“မမမေ သိတယ် . . . ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်မယ်လို့ မမမေ သိနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမမေဟာ ညီအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထားလို့ပဲ၊ ညီဟာ တစ်ချို့နေရာလေးတွေ မှာ Sensative ဖြစ်တယ်၊ အစွဲအလမ်းကြီးတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ

သူ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ဖြူလေးကို တစ်ခါတလေမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ် ဝေ စိတ်ဆင်းရဲစေနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဖြူလေးရယ် . . . ညီ ဟာလေ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးပါ၊ ညီ ငယ်ငယ်က ဒယ်ဒီနဲ့ ခဏခဏ ပြဿနာဖြစ်တယ်လို့ ဖြူလေး အကြမ်းဖျင်း တော့ သိမှာပေါ့နော်”

မာ စိတ်ဝင်စားစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုလူစားလဲလို့ မမမေ မပြောချင်ပါဘူး ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီအကြောင်းပြောပြရင်တော့ ဒယ်ဒီအ ကြောင်းလည်း သိသွားမှာပါ၊ မမမေတွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေ ထဲမှာ ဒယ်ဒီက ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မာမိကတော့ ဒယ်ဒီရဲ့အမိနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့၊ ဒယ်ဒီအမိနဲ့ မှန်သမျှလိုက်နာတဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ ဒုတိယကိုယ်ပွားပါ၊ မမမေ လူမှန်း သိတတ်စကတည်းက ဒယ်ဒီစည်းကမ်းနဲ့ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ကြီးပြင်းရတယ်၊ မမမေက ဒယ်ဒီကိုရော၊ ဒယ်ဒီစည်းကမ်းတွေ ကိုရော ကြောက်တယ်၊ မောင်လေး ညီခန့်ညားကတော့ ဒယ်ဒီ နဲ့တစ်ပုံတည်း ထွက်လာတယ်၊ စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ခက်ထန်

တယ်၊ ခေါင်းမာတယ်၊ အောက်လက်ငယ်သားတွေ အကုန်လုံး အပေါ် ဖိနှိပ်တင်းကြပ်တယ်၊ အားလုံးနဲ့ အဆန့်ကျင်ဆုံးက တော့ ညီခမ်းနားလေးပဲ၊ မနက်မိုးလင်းကတည်းက မျက်နှာမ သစ်ချင်ဘူးဆိုပြီး ငိုလို့ အရိုက်ခံရတယ်၊ မျက်နှာသစ်ပြီးရင် သနပ်ခါးမလူးချင်ဘူး၊ အင်္ကျီမလဲချင်ဘူးဆိုပြီးငိုလို့ အရိုက်ခံရ တယ်၊ Breakfast စားရင် မိုင်လိုနဲ့ ပေါင်မုန့်ကြော်ပဲ နေ့တိုင်း စားရတယ်၊ အဲဒါကို ညီက မစားချင်ဘူးဆိုတော့ ထပ်အရိုက်ခံ ရပြန်ရော၊ အဲဒါ တစ်ပတ်မှာ ခြောက်ရက်လောက် အဲဒီလိုပဲ၊ မနက်ကတည်းက ညီ ဂျီကျတာ နောက်ဆုံး ညအိပ်ခါနီး ခြေ ထောက်မဆေးချင်ဘူးဆိုတဲ့အထိပဲ၊ ဒယ်ဒီက ရိုက်ဖို့ကြိမ်လုံးကို သတ်သတ်ဝယ်ထားပြီး ရိုက်ရင် အခန်းတံခါးပိတ် ရိုက်တာ၊ ခု ထက်ထိ ညီခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အရှိုးရာတချို့ ရှိတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညီ ကံကောင်းတာတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဒယ်ဒီညီ လေးလေးကျော် က မောင်နှမ သုံးယောက်ထဲမှာ ညီကို အချစ်ဆုံး၊ သူက နှစ်လ တစ်ခါလောက် တောင်ကြီးကနေ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာနေကျ၊ ဆင်းလာတိုင်း သမ္မတမှာတည်းတာများတယ်၊ သူ ရန်ကုန်ရောက်

တာနဲ့ ညီကိုလာခေါ်၊ ညီစားချင်တာတွေ ကျွေး၊ ညီလိုချင်တာ ဝယ်ပေးနဲ့ လေးလေးကျော်နဲ့နေတဲ့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဟာ ညီ အတွက်လောကနိဗ္ဗာန်ပဲ၊ လေးလေးကျော်နဲ့ ဖေဖေက Type မတူတော့ ညီအစ်ကိုပေမယ့် မျက်နှာချင်း သိပ်မဆိုင်ကြဘူး၊ ညီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဒယ်ဒီနဲ့လေးလေးကျော် ခဏ ခဏစကားများကြတယ်၊ ပြီးတော့ မမမေတို့ ငယ်ငယ်ကတည်း က ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကြီးငြိမ်းဆိုလည်း ညီကို တုန် နေအောင် ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားသမီးဆိုတာ မိဘကိုဦးညွှတ် ရမယ်လို့ တရားသေတွက်တဲ့ ဒယ်ဒီကတော့ ညီကို ဘာအ ကြောင်းနဲ့မှ မလိုက်လျောဘူး၊ နွေရာသီမှာ ညီ ကာရာတေး သင်တန်းတင်ချင်တာကို မတက်ခိုင်းဘဲ ရေကူးသင်တန်းတက် ခိုင်းတယ်၊ ညီက ဂီတာတီးသင်တန်းတက်ချင်တာကို ဒယ်ဒီက သူ့ကို ကူဖို့ဆိုပြီး စာရင်းကိုင်သင်တန်းတက်ခိုင်းတယ်၊ ညီ ဆိုင် ကယ်လိုချင်တာကို ဝယ်မပေးဘူး၊ ဒီတော့ ရှစ်တန်း ကိုးတန်း နှစ်ကစပြီး ညီ တအားဆိုးတယ်၊ ကျောင်းပြေးတယ်၊ စာမေးပွဲ တျတယ်၊ ရန်ဖြစ်တယ်၊ ညီနဲ့ဒယ်ဒီရဲ့ကြားက ကွာခြားလစ်ဟာ

မူက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အဆမတန်ကြီးမားလာတယ်။ ဒါကြောင့် လေးလေးကျော်က ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး ညီကို ဆယ်တန်းအောင်၊အောင် ဂရုစိုက်ကြပ်မတ်တယ်။ ညီက ဉာဏ်ကောင်းတော့ ဒုတိယအကြိမ်ဖြေတဲ့စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့အောင်တယ်။ ဒယ်ဒီကိုမပြောဘဲ သူဝါသနာပါတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို အဓိကဘာသာယူလိုက်တယ်။ ဒယ်ဒီက အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထပြီး သူ့လိုပဲ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိနဲ့နဲ့ Eco major ပြောင်းယူခိုင်းတယ်။ ညီကလည်း လုံးဝမပြောင်းပဲ ခေါင်းမာနေတော့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်ပြီး ညီက “ဒယ်ဒီနဲ့ညီ တစ်ယောက်ယောက်မရှိမှ လောကကြီးမှာ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ငြိမ်းချမ်းမယ်”လို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။ စိုင်းသစ်တို့ညီအစ်ကိုနဲ့ တိုက်ခန်းမှာ သွားနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒယ်ဒီတို့ကံပါလာတယ်ပဲပြောရမှာပေါ့။ USA က WTC (World Trade Centre) မှာကျင်းပမယ့် အစည်းအဝေးကို သွားတက်ရတယ်။ အမှန်က အန်ကယ်ချမ်းမြေ့ တက်ရမှာ။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်ချမ်းမြေ့

ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ အစည်းအဝေးသွားတက်ရတာ။ WTC ပြိုကျတဲ့အချိန်နဲ့ အစည်းအဝေးလုပ်တဲ့အချိန်က တစ်ထပ်တည်းကျပြီး ဒယ်ဒီရော မာမီပါ ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ မမမေတို့မောင်နှမသုံးယောက်နဲ့ လေးလေးကျော် လိုက်သွားခဲ့ပေမယ့် အလောင်းတောင် တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။ ညီဟာ သူပြောခဲ့တဲ့ စကားကြောင့် ဖြစ်ရတယ်လို့ စိတ်စွဲပြီး Depression ဝင်တဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ညီ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ဆိုပြီး မမမေ ကမ္ဘောဇရိပ်သာက အိမ်ကိုရောင်းပြီး ခုနေတဲ့ FMI က အိမ်ကိုဝယ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင် ဒယ်ဒီတို့မိတ်ဆွေတွေနဲ့တွေ့ရင် ညီ မှိုင်းသွားတတ်တယ်။ လေးလေးကျော်က တောင်ကြီးက သူ့အလုပ်တွေကို ရောင်းခဲ့ပြီး မမမေတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို စောင့်ရှောက်ပေး။ ဒယ်ဒီတို့လုပ်ငန်းတွေကို ရှယ်ယာပြန်ရောင်းသင့်တာရောင်းပြီး အန်ကယ်ချမ်းမြေ့တို့လို တကယ်ယုံကြည်ရတဲ့သူတွေနဲ့ပဲ တွဲပြီး လုပ်ငန်းကို ခပ်ကျကျပဲလုပ်တော့တယ်။ ညီခန့်ညားကတော့ ဒယ်ဒီနဲ့တစ်ထပ်တည်းတူတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်အဖြစ် စင်္ကာပူမှာ အောင်မြင်နေလေရဲ့မမမေ

နဲ့ကိုခတောင် နောက်လလောက် စင်္ကာပူသွားပြီး ကိုခ မိဘတွေကိုလည်း ကန်တော့၊ ညီခန့်ညားနဲ့ကိုခလည်း အလုပ် ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးကြမလို့လေ။ ခန့်ညားကိုတော့ မမမေစိတ်ချ တယ်။ ညီကိုတော့ မမမေ တစ်ယောက်တည်း မထားရက်ခဲ့လို့ ကိုခနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတောင် နောက်ဆုတ်ထားရတယ်။ ညီက ဒယ်ဒီတို့ဆုံးပြီးကတည်းက မကောင်းမှုတွေကို အကုန်စွန့်လွှတ် ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မဟုတ်ကဟုတ်က ဖြစ်မှာတော့ မစိုးရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ညီမှာ စိတ်ဒဏ်ရာနည်းနည်းရှိတယ်လို့ မမမေရော လေးလေးကျော်ရော၊ စိုင်းသစ်ရော ရိပ်မိလို့ ဝိုင်းပြီးနွေးနွေး ထွေးထွေးဆက်ဆံကြတာပါ။ လေးလေးကျော်ဆို မနေ့ည ကတည်းက တောင်ကြီးကို လိုက်သွားတယ်။ အရင်ကတော့ ညီရဲ့စိတ်ဒဏ်ရာကြောင့် အများနဲ့ကွဲပြားတဲ့ ကာရိုက်တာလေး တွေရှိတာကို ဖြူလေး လက်ခံနိုင်ပါ့မလားလို့ မမမေ စိုးရိမ်မိ တယ်။ အခု ဖြူလေးက မမမေနဲ့တန်းတူ ညီကို သည်းခံတာ တွေ့ရတော့ မမမေ ဖြူလေးကို ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ အား လည်းနာတယ်။ ညီကို စိတ်မကုန်သွားပါနဲ့လို့လည်း တောင်းပန်

ချင်တယ်ကွယ်”

မာ့ကိုပြောရင်းနဲ့ ကျလာတဲ့ မေမေရဲ့မျက်ရည်တွေကို မာ သုတ်ပေးရင်းနဲ့ “စိတ်ချပါ မေမေရယ်၊ မာ ညီကို တစ်သက် လုံး ချစ်ခင်ကြင်နာပါ့မယ်” ဟု ကတိပေးမိပါတယ်။

“မာ အရင်ကတည်းက ညီကို မြတ်နိုးအားကိုးပြီးသား ပါ။ ခု မမမေဆီက ညီရဲ့အကြောင်းတွေသိရတော့ ညီကို မာ သိပ်ဂရုဏာသက်ပါတယ် မမမေရယ် မာ သူ့ကို ချစ်သူလို၊ အစ်ကိုလို အားကိုးရုံတင်မကဘူး . . . မောင်လေးလို၊ သား လေးလိုလည်း ကြင်နာပါ့မယ်”

“ဖြူဟာ မမမေတို့အတွက်တော့ ဘုရားပေးတဲ့ဆုပါ ကွယ်။ ညီကလည်းလေ ဖြူကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ . . . သိ လား၊ အရင်က မမမေ ညီ ကျူတာလုပ်ရင်လုပ်၊ ဝါသနာပါတာ ပဲလုပ်ရင်လုပ် . . . မမမေတို့အတွက် ပိုက်ဆံမှမလိုတာဆိုတော့ သူ့ဘာလုပ်ချင်သလဲလို့ဆိုတာ စဉ်းစားဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် စီးပွား ရေးတော့ ဝါသနာမပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ ညီက ဖြူလေးနဲ့တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ညီအိမ်ထောင်ကို ညီစိတ်တိုင်းကျထူထောင်

ထူထောင်ဦးဆောင်မယ်ဆိုပြီး လေးလေးကျော်နဲ့စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ တိုင်ပင်နေလေရဲ့။ ခုလည်း ဖြူလေး နေမကောင်းတာ သူမသိသေးလို့ပါ။ သူသိရင် ချက်ချင်း ကားနဲ့ပြန်ဆင်းလာမှာ မမမေမြင်ယောင်ပါသေးတယ်ကွယ်”

“မပြောပါနဲ့ မမမေရယ် . . . သူ စိတ်ပူသွားပါဦးမယ်၊ မာက ဘာမှဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ . . . သူ စိတ်ပူလည်းပူပါစေ၊ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်နားလည်တဲ့သူကို ဒုက္ခပေးစိတ်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးကို မမမေ ဆုံးမပြမယ် . . . ကြည့်နေ”

မမမေ ပြောပြီးပြီးချင်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက သူ့ဟန်းဖုန်းလေးကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို ညီလား၊ လေးလေးကျော် ရောက်ပြီလား”

“ . . . . . ”

“အေး . . . ရောက်ရင်ပြောလိုက် ညီ . . . ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းပြန်ဆင်းခဲ့ပါလို့ ဒီမှာ ဖြူလေး နေမကောင်းလို့ မမမေ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရရင် ဖြူလေးကို ကြည့်ချိန်

ရမှာ မဟုတ်လို့လေ”

“ . . . . . ”

“ဘာဖြစ်တာလဲသိချင်ရင် လေးလေးကျော်နဲ့အတူ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းခဲ့ပေါ့။ ဆရာဝန်ပြောတာကတော့ အားနည်းပြီး နေမကောင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ နေပူထဲလျှောက်သွားလို့ လို့ပြောတာပဲ၊ ဖြူလေးကလည်း နေမကောင်းတဲ့ကြားထဲက အဲဒီနေ့က အင်းလျားနဲ့ကန်တော်ကြီး သွားဘယ်လို့ပြောတယ် . . . ဘာသွားလုပ်မှန်းလည်း မသိပါဘူးကွယ်၊ ဒရစ်တောင်ချိတ်ထားရတယ်လို့၊ အနားလည်းယူရဦးမယ်လို့ ဆရာဝန်ကပြောသွားတယ်ဆိုတာ လေးလေးကျော်ကို သေချာပြောပြနော်၊ ခုတောင် ဖြူလေးကို လာကြည့်ရင်းနဲ့ ဖြူလေးတို့အိမ်ကဆက်နေတာ . . . ဒါပဲနော်”

ဖုန်းပိတ်ပြီးပြီးချင်း မမမေက ကလေးလေးလိုပင် ရွှင်ဖြူးသောအမူအရာနှင့် မာ့ကို ပြောလာပါသည်။

“ဖြူလေးနေမကောင်းဘူးဆိုတော့လေ ဟိုဘက်ကပြောနေတဲ့ ညီအသံတွေက ထွန်ထွန်လူးနေတာပဲ . . သိလား၊ ဖြူ

လေးနဲ့ဖုန်းပြောချင်တယ်လို့ သူပြောတာကို မမမေ မကြား
ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်တယ် . . . သိလား၊ ကြည့်
နေ . . . ဒီကောင်လေး ဒရောသောပါးနဲ့ ရန်ကုန်ကို ဆင်းချ
လာလိမ့်မယ်”

မမမေလာသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဖြူ နေကောင်း
လုနီးပါး ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာခဲ့ပြီမို့ နံနက်ခင်းရဲ့နေခြည်
နွေးနွေးအောက်မှာ ဒရင်းဘတ်ချကာ စာဖတ်နေခဲ့ပါသည်။ မာ
သိပ်ကြိုက်သည့် နီဗယ်ဆုရ ဝတ္ထုတိုများစာအုပ်ကိုပင် စိတ်မ
ဝင်စားနိုင်သဖြင့် စာအုပ်ကိုရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကာ မျက်လုံးကို
အသာမှိတ်ရင်း စိတ်က အလုပ်ဆီရောက်လိုက်၊ ညီဆီရောက်
လိုက်နှင့် ရင်ထဲမှာ လွမ်းဆွေးဆွေးကြီးဖြစ်လာပါသည်။

မာ့ကို စချင်ရင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြတတ်တဲ့ ညီရဲ့
အမူအရာလေး၊ သူဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်ရင် မာ့ပခုံးပေါ်ခေါင်း
မှောက်ချကာ စကားမပြတ်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်လေး၊ သူ
ကြောင့် မာ့ငိုရပြီဆိုရင် မာ့ရဲ့မျက်ရည်တေကို သူ့ လက်မဖြင့်
ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ကာ မာ့ခေါင်းကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲထည့်

တဲ့ကောင်လေး။ ညီ အမူအရာလေးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း
နဲ့ စီးကရက်နဲ့နဲ့ Lotion နဲ့ရောနေတဲ့ သူ့ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းလေး
ကိုပါ မာ လွမ်းဆွတ်လာပါသည်။ ညီအကြောင်းတွေးရင်းနဲ့ ညီ
ရဲ့ရနံ့ကိုပါရသလို ခံစားမိတာမို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
မာ့ကို ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ညီကို တွေ့ရတာမို့ အံ့ဩသွားတုန်း
မှာပင် ညီက မာ့ဘေးမှာ ခူးထောက်ချလိုက်ပါသည်။

မာ့ရဲ့မျက်နှာကို သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိညှပ်ကာ
အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ . . .

“ညီကြောင့် ဖြူ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားမယ်မထင်ခဲ့တဲ့
ညီအပြစ်ကို ဖြူ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ဖြူ ညီကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား
ဟင်”

မာ့ ပါးပြင်ပေါ်က သူ့လက်ဖဝါးတွေကို မာ ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပြီး . . .

“ညီကသာ ဖြူကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ဖြူ အဲဒီနေ့က
အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားပြီး . . .”

သူက မာ့စကားမဆုံးခင် မာ့နှုတ်ခမ်းတွေကို အသာ

အယာ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ မှာအလုပ်ကို သူ စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်တုန်း ထင်ပါရဲ့။

“ပြီးတော့ ဖြူ ညီကို နေမကောင်းတဲ့ကြားထဲက လျှောက်ရှာခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ညီက ဖြူနဲ့ဝေးပြီး နေနိုင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူ မရှာပဲနဲ့လည်း ဖြူ ညီကို မတမ်းတ ဘူးဆိုခဲ့ရင်လည်း အချိန်တန်ရင် ညီက ပြန်လာခဲ့မှာပါ၊ ဖြူသိ တယ် မဟုတ်လား . . . ညီက ဖြူနဲ့ အဝေးမခံနိုင်တဲ့ကောင်ဆို တာကိုလေ”

“ညီရယ် . . . ဖြူကို ညီစိတ်ဆိုးတာရော၊ သနားတာ ရော၊ မကျေနပ်တာရော၊ ကြင်နာချင်တာရော၊ အကုန်ရော ထွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးပါနဲ့၊ ဖြူကို ညီစိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပေါက်ကွဲပါ၊ အပြစ်တင်ပါ၊ ညီကို ချစ်တဲ့အတွက် ညီရဲ့ဒုက္ခတွေကိုလည်း ချစ်ပါတယ်”

သူက မှာမျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ လက်မနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိပွတ်၍ မျက်ရည်သုတ်ကာ မှာ ခေါင်းကို သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်းပါသည်။ မာလည်း သူ့တီရှပ်ရဲ့ ရင်

ဘတ်နားတစ်ဝိုက် စုံရွှေအောင်ပင် ငိုရှိုက်မိကာ သူ့ကျောပြင်က အင်္ကျီစကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိပါသည်။

“တိတ်တော့နော်၊ ခုမှ နေကောင်းခါစရှိသေးတယ်၊ ခေါင်းကိုက်နေဦးမယ်”

မာက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ကိုမော်ကြည့်ကာ “ညီတစ် ယောက်တည်းပြန်လာတာလား . . . လေးလေးကျော်ရော” လို့ မေးလိုက်တော့ . . .

“ညီတစ်ယောက်တည်း၊ လေးလေးကျော်ကို သနားလို့ ထားခဲ့တာ၊ လူကြီးဆိုတော့ ညလုံးပေါက် ကားစီးရမှာ ကျန်းမာ ရေးနဲ့ မညီညွတ်ဘူးလေ” လို့ ညီဖြေတော့မှ ညီရဲ့ နှမ်းနေတဲ့ မျက်နှာလေးကို မာ သေချာကြည့်မိပါသည်။

“ဟင် . . . ဒါဆို ညီ ကားကို ညလုံးပေါက် မောင်း လာတာပေါ့၊ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးဘူးပေါ့၊ ညီရယ် . . . အိမ် ပြန်နားလိုက်တော့နော်”

“ဟင့်အင်း . . . ဖြူကိုတွေ့လိုက်ရလို့ အိပ်ချင် စားချင် စိတ် ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

“ညီရယ် နောက်ကို ဖြူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီ ဘယ်တော့မှ
 စိတ်မဆင်းရဲရအောင် ဖြူကြိုးစားပါ့မယ်ကွယ်”
 ဟု မာ့ရင်ထဲမှာ တိုးတိတ်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိပါသည်။

သူ့အတွက် ဖြူ အပြင်းအထန် နာမကျန်းဖြစ်ရတယ်
 လို့ နောင်တတွေနဲ့ ယူကြိုးမရဖြစ်နေသော ညီက ဖြူကို လိုလေ
 သေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်ယုယပြုစုပါသည်။ သူဝယ်လာတဲ့ အစား
 အသောက်တွေ၊ အားဆေးတွေဆိုတာ မာ ဘယ်လိုမှ စားလို့
 သောက်လို့မနိုင်အောင် များပြားပြည့်လှုံနေပါသည်။

ဖြူကလည်း တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်လိုက်သည်
 ဆိုပေမယ့် အားနည်းတာနှင့် ဖျားတာပဲဖြစ်ကာ ရောဂါကြီးကြီး
 မားမားမဟုတ်တာမို့ သုံးလေးရက်နှင့် ပြန်နေကောင်းလာပါ
 သည်။ နေကောင်းတယ်ဆိုရင်ဘဲ အလုပ်မှာ အလုပ်ကြွေးတွေ
 ဘယ်လောက်ပုံထပ်နေမယ်ဆိုတာ သိနေသော ဖြူက အလုပ်
 ပြန်ဆင်းချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အလွန်တရာ အလိုလိုက် အလျော့ပေးနေ

သော ညီက အလုပ်ဆိုပြီးစကားစလိုက်တာနှင့် မျက်နှာပျက်ကား လုံးဝကို စကားသံတိတ်သွားတာမို့ ဖြူမှာ အလုပ်ပြန်ဆင်းဖို့အရေး သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကြည့်ကာ အတော်ကြီးဖျောင်းဖျပြောဆို ခွင့်ပြုချက်တောင်းတော့မှ “ဖြူသဘောလေ” ဆိုတဲ့ မပြောချင်ပြောချင် စကားသံတစ်ခွန်းကို ရလေသည်။

အဲသည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမလည်း အလုပ်လုပ်ရတာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုမရှိဘဲ ဘယ်အချိန်များ ညီနဲ့ ပြဿနာတက်မလဲလို့ စိတ်တထင့်ထင့်ဖြစ်နေရသလို ညီဘက်ကလည်း သူမအလုပ်တွေပေါ်မှာ တော်တော်လေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါသည်။

ကဲ . . . နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတော့ သူမ အကျိုးနဲ့အပြစ်ကို နှိုင်းဆကြည့်ဖို့ လိုလာပြီပေါ့။ အလုပ်ဆက်မလုပ်ရင် ဝင်ငွေရပ်သွားမည်။ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မှုန်ဝါးသွားမည်။ အန်တီဆွေပိုက်ဆံ(သို့)ညီပိုက်ဆံနဲ့ ပို့ပေးမယ်ဆိုရင်တောင် သူမက ကိုယ့်လုပ်အားစစ်စစ်မဟုတ်တဲ့အတွက် လက်မခံချင်

ပေ။ သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီဆိုပါစို့ . . .

တစ်ဖက်မှာက ညီ အရမ်းပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားမည်။ သူမလည်း အပန်းဖြေအနားယူချိန် အနည်းငယ်ပိုရလာနိုင်မည်။ လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာလည်း ပိုအာရုံစိုက်လို့ရမည်။

သူမ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ စဉ်းစားချိန်ဆပြီးတော့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာက အလုပ်ကထွက်လို့ဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ တစ်သက်လုံး ရည်မှန်းထားတဲ့ ပညာရေးပန်းတိုင်ကို လုံးဝ ကျော့ခိုင်းလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါ။ နောင်တစ်ချိန် နောင်အခြေအနေတစ်ခုကျမှဘဲ ထပ်ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တာ ဖြစ်လေသည်။

ညီနဲ့ကျတော့ တစ်ဘဝလုံး လက်တွဲရမှာမို့ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် သူမနှလုံးသားကရော စိတ်ဆန္ဒကပါ အပြည့်အဝဖြည့်ဆည်းချင်နေလေသည်။

ဒါနဲ့ပဲ သူမက အလုပ်နှစ်ခုစလုံးက ထွက်ဖို့ စတင် Plan ဆွဲကာ ဘယ်အလုပ်ကိုတော့ ဘယ်အချိန်ပိုင်းအထိ လုပ်

ပေးမည်။ ဘယ်သူ့ကိုဘာတွေသင်ပြ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့မည်ဆို တာတွေ Schedule ဆွဲကာ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ် လို့မဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

ဖြူ အာမခံတယ် ညီ . . . ညီမွေးနေ့မှာပေးမယ့် ဖြူရဲ့ သည်လက်ဆောင်ကို ညီ အရမ်းနှစ်ခြိုက်မယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

အခန်း(၁၅)

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာရယ် . . . မာမရှိရင် မမကျော်တော့ အားလျော့ပြီ”

“ဖေဖေတို့ အန်တီဆွေတို့ကို ပိုဂရုစိုက်ချင်တာလည်း ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနှစ် နိုးနိုးလေးက ဆယ်တန်းဆိုတော့ သူ့ ကို Push လုပ်ပေးရမယ်လေ”

“ဒါဆိုလည်း မာရယ် . . . ဆယ်တန်းစာမေးပွဲက နောက် လေးလလောက်လိုသေးတာပဲ၊ ဒီမှာ သုံးလလောက် တော့ ဆက်လုပ်ပေးပါဦး မာရယ်”

“မဖြစ်လို့ပါ မမကျော်ရယ်၊ မတ်လကုန်မှ ထွက်မှာပဲ၊ ခု လဆန်းပိုင်းပဲရှိသေးတယ်ဆိုတော့ မာ တစ်လလောက်တော့

ဒီမှာ ရှိဦးမှာပဲ မမကျော်ရယ်”

“ဪ . . . မင်းထင်က မှာကိုစည်းရုံးပြီး သူ့ဆိုင်မှာ အချိန်ပြည့်ဆင်းခိုင်းတယ် ထင်တယ် . . . ဟုတ်လား၊ တွေ့ဦးမယ် . . . သည်ကောင်လေးနဲ့ ငါနဲ့တော့”

“ဟို . . . မဟုတ်ဘူး မမကျော်ရဲ့၊ မာ Pretty Girl ကလည်း ဒီလကုန်ရင် ထွက်မှာ”

“အလုပ်ကို ဒီလောက်သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့မာက အလုပ်နှစ်ခုလုံးက တစ်ပြိုင်တည်းထွက်မယ်ဆိုတော့ကော မာ ခုနက ပြောတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေအပြင် မင်းထင်ရဲ့ယောက်ဖလောင်းလေးကြောင့်ပါ ပါမယ်ထင်တယ်နော်”

“ဟင် . . . မမကျော် သိတယ်”

“သိပါ့ရှင်၊ မင်ထင်က ပြောပြထားပါတယ် . . . သူနဲ့ မာနဲ့က မကြာခင် ဆွေမျိုးတော်စပ်ရင် တော်မယ့်အခြေအနေကို ရောက်တော့မယ်တဲ့၊ မှာကို လာကြိုတဲ့ ပြိုင်ကားအပြာလေးကိုလည်း မြင်ပါတယ်ရှင်”

မာက ရှက်ပြီးလေးဖြင့် ငြိမ်နေပြီး ကိုမင်းထင်ခန့်မမ

မေ ဆီမှာ အလုပ်ထွက်ခွင့်တောင်းဖို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုစကားမျိုးနှင့်သုံးနှုန်းပြီး ပြောရမလဲဆိုတာကို တွေးတောနေလေသည်။ မာ မင်းအတွက် သည်လောက်ထိ ပေးဆပ်ရဲတယ်ဆိုတာကို နောက်တစ်လနီးပါးကြာရင် မင်းသိရမှာပါ ညီ။

ကိုမင်းထင်ခနှင့်မမမေတို့နှစ်ယောက်တွဲ ရှိသည်အချိန်မှာ မာ အလုပ်ထွက်ဖို့အကြောင်းပြောလိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသင့်သွားကြပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဂန္ဓမာရယ် . . . ဘာအဆင်မပြေတာ ရှိလို့လဲ”

“အေးလေ ဖြူလေးရယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မမမေတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး . . . အဆင်ပြေပါတယ်၊ အိမ်က ညီမလေး နို့နို့က ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဆိုတော့ သူ့ကို အခုထက်ပို ဂရုစိုက်ပေးချင်လို့ပါ။ ပြီတော့ ညီကလည်း သူ လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ဖို့ လုံးပန်းခဲနတယ်လို့ပြောထားတော့ လိုအပ်ရင်လည်း သူ့ကို ကူဖို့ပါ။ ဒီမှာလည်း အစစ အဆင်ပြေအောင်တော့ မာ

အန်တီဒေလီယာ့ကို မာလုပ်တာတွေ သေချာပြောပြပေးထားပါတယ်”

“ခက်တာပဲဗျာ . . . ကျွန်ဘော်နဲ့မေက စင်္ကာပူသွားမလို့ နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှာ”

“ရပါတယ် . . . မာက လကုန်မှထွက်မှာဆိုတော့ ကိုမင်းထင်ခတို့ပြန်လာပြီး တစ်ပတ်လောက်နေမှ ထွက်မှာပါ။ ကိုမင်းထင်ခတို့သွားတုန်းမှာ ဆိုင်ကို သေချာဂရုစိုက်ပေးပါ့မယ်”

ကိုမင်းထင်ခ ညည်းညူနေတုန်းမှာပင် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖုန်းသွားပြောနေစဉ် မမမေက မာ့ကိုစိုးရိမ်စူးစမ်းသောအကြည့်တို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဖြူလေး . . . ဟိုနေ့က မမဝတ်ရည်ကျော်နဲ့တွေ့တော့လည်း ဖြူလေး TT ကထွက်မဲ့အကြောင်း မမမေသိရတယ်၊ အခု Pretty Girl ကလည်းထွက်မယ်ဆိုတော့ ဒါတွေဟာ ဖြူလေးရဲ့ ဆန္ဒအမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ညှိရဲ့ဆန္ဒကို ဖြူလေးက လိုက်လျှောပေးနေရတာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မမမေ လက်မခံ

ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး မမမေရဲ့ . . . ညီ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဒါ မာ့ရဲ့ဆန္ဒသက်သက်ပါ”

“မမမေ ညီကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖြူလေး သိတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ဖြူလေးကို မိန်းမချင်းစာနာပြီး တချို့ ကိစ္စတွေမှာ ညီကို အလိုမလိုက်ပဲ ဖြူလေးဘက်က ရပ်တည် ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးရည်းစားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လင်မ ယားပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားကနိုင်တာလည်း မမမေ မကြိုက်ဘူး၊ မိန်းမကနိုင်တာလည်း မမမေ မကြိုက်ဘူး၊ ညီညီမျှမျှပဲ ကောင်းတယ်၊ ကိုခနဲမမမေလည်း ဒီလိုပဲ . . . တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျှမျှတတပဲ ဦးစားပေးလိုက်လျော့တယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမမေ . . . ညီကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မာ မမမေကို အမှန်အတိုင်းဝန်ခံပါမယ် . . . ညီက ဘယ်ကိစ္စကို မှ မာ့ကို မချုပ်ချယ်ပါဘူး၊ မထားမြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မာ့အ လုပ်ကိုဦးစားပေးတာတော့ သူ မကြိုက်ဘူး၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ မာ က သူ့ထက်အလုပ်ကို ပိုအလေးထားတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊

သူ့ချိန်းရင် အတူသွားလာဖို့ မာ အမြဲတမ်း မအားနိုင်တာ၊ အ လုပ်ကျတော့ အပျက်မခံဘဲ လိုအပ်ရင်အချိန်ပိုတောင် ဆင်း ပေးတာကို သူ မနှစ်သက်နိုင်ဘူး၊ အရင်က အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက် ရင် မာနဲ့သူ ခဏခဏ စကားများကြပေမယ့် သူ တောင်ကြီးက ပြန်လာပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာမှမပြောပဲနှုတ်ပိတ်နေတယ်၊ မကျေနပ်တာကို အရင်လို မ ဖွင့်ဟတော့ပဲ မြုံထားတယ်၊ သူ့စိတ်မှာ ဒဏ်ရာတွေရှိပြီးသား မို့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒဏ်ရာထပ်မတိုးစေချင်လို့ မာ သေ ချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ အလုပ်ကထွက်ဖို့ ထွက်စာတင်တာပါ၊ ညီ ပျော်ရွှင်ဖို့ မာ ဒီလောက်စွန့်လွှတ်ရတာကို မတရားပေးဆပ် ရတယ်လို့ မထင်မိပါဘူး မမမေရယ်၊ ဒါပေမယ့် မာ အလုပ် ထွက်မယ့်အကြောင်း မမမေ ညီကို မပြောသေးပါနဲ့ဦးနော်”

“ဖြူလေးကို မမမေ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ညီ ကို ဒီလောက်ထိချစ်နိုင်တဲ့အတွက် သိပ်လည်းဝမ်းသာပါတယ်၊ မမမေလည်း ဖြူလေးကို အတုယူပြီး ဖြူလေးအလုပ်ထွက်ပြီးရင် ကိုခကို နိုင်သမျှ ဝိုင်းကူရမယ်”

မာနဲ့မမေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်စွာ ရယ်မောမိချိန်မှာတော့ ကိုမင်းထင်ခက ဖုန်းပြောပြီး မာတို့နား ရောက်လာချိန်မို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မမေမေကို စပါသည်။

“မဂန္ဓမာ အလုပ်ထွက်မယ်ဆိုလို့ ကျုပ်စိတ်ညစ်နေတာ ကို ခင်ဗျားက ပျော်နေတယ်ပေါ့ . . . ဟုတ်လားမေ”

“ကိုခကလည်းကွယ်၊ ဖြူလေးနေရာမှာ မေ ကူမှာပေါ့”

“ဟာ . . . မေတောင် တော်တော်တိုးတက်လာပြီ၊

ကိုခကို ကူဖို့ စိတ်ကူးတွေ ဘာတွေ ရလာပြီပေါ့လေ”

မမေမေနဲ့ဖြူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်မောချိန်မှာ ကိုမင်းထင်ခကလည်း ဘာမှမသိဘဲ ဝင်ရယ် တာမို့ သုံးယောက်သား ရယ်လို့မဆုံး ဖြစ်နေကြပါသည်။

မမေနှင့်ကိုမင်းထင်ခကို လေဆိပ်ကိုပို့ပြီး ပြန်အလာ မှာတော့ မာ ညှီကို အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီ တစ်စွန်းတစ်စပြော ပြပါသည်။

“ညီ နောက်လဆန်းကျရင် ညှီမွေးနေ့မို့လား . . . ညှီ အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြူစဉ်းစားထားတယ် . . . သိလား၊ ညီအရမ်းကြိုက်မှာ”

“ဘာလဲ ဖြူ . . . အနမ်းလက်ဆောင်လား”

“ညီက ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဖြူနဲ့မို့ပါ . . . မမေမေတို့ လေးလေးကျော်တို့ကိုတောင် ညီ ဒီလိုမနေဘူး၊ ဖြူနဲ့နေရရင် ညီ အလိုလိုနေရင်း ပျော်နေမိ တာ . . . သိလား”

“အောင်မယ်လေး . . . ရှင်ပျော်ဖို့ အရေးကြီးတာပါ။

ရှင်က စိတ်တိုရင် တစ်လောကလုံး ရန်လုပ်ချင်တဲ့သူ မဟုတ်လား ညီရဲ့”

“ညီ ဖြူကို တစ်ခါမှ ကိုယ်ရောစိတ်ရော ဆင်းရဲနာကျင်အောင် မလုပ်ဖူးဘူးနော်၊ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေ ညီ ဘာမှ မလုပ်ပေမယ့် ဖြူ ခံစားရတယ်ဆိုတာသိလို့ အခု ညီ အများကြီးဆင်ခြင်ပါတယ်”

“နောက်ဆို ညီနဲ့ဖြူကြားမှာ မကြေလည်စရာတွေ ဘာဆိုဘာမှ မရှိအောင် ဖြူ ကြိုးစားနေပါတယ်”

“တော်ပြီ . . . ညီတို့ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောကြရအောင်ကွာ၊ ဖြူ ဒီနေ့သိပ်လှနေတယ် . . . သိလား၊ ဒီဝတ်စုံနဲ့ ဖြူနဲ့သိပ်လိုက်တယ်၊ အလုပ်သွားရင် ဒီဝတ်စုံမဝတ်ရဘူး . . . သိလား ဖြူ”

“အောင်မယ်လေး ညီရယ် . . . ဖြူကို ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး ထင်နေတယ်ပေါ့၊ ဖြူကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်ပါဘူး”

“ကြိုက်လို့လည်း မရပါဘူး . . . ကြိုက်ကြည့်ပါလား”

“ရှင် တော်တော်တရားပါလား၊ မိမိချမ်းမြေ့ ရှင်ကို ဩဇာပေးတာကျတော့ ကျုပ် ဘာများပြောမိလို့လဲ”

“ဒါတော့ ဖြူ ဘာမှပြောစရာမလိုအောင်ကို ညီက သူ့တို့ ခါပြီးသား”

“ညီ . . . ဖြူတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်၊ ညီဒယ်ဒီနဲ့မာမိတာ မိမိချမ်းမြေ့ အဖေကြောင့် ဆုံးသွားရတာလို့ စိတ်ထဲမှာခံစားမိနေလို့များ ညီက သူ့ကို မကြိုက်တာလား၊ တကယ်လို့ အဲဒီလိုမျိုး ခံစားချက်မရှိရင် ညီ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိမှာပဲလား”

“ဖြူက မဟုတ်တာတွေ လျှောက်တွေးတယ်ကွာ၊ ညီ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက အန်ကယ်ချမ်းမြေ့ကိုယ်စား အစည်းအဝေးသွားထက်ရင်းနဲ့ ဆုံးတာမှန်ပေမယ့် အန်ကယ်ချမ်းမြေ့ကြောင့် မာမိတို့ဒယ်ဒီတို့ဆုံးရတယ်လို့ ညီ မတွေးပါဘူး၊ ကံပါလို့ အချိန်ကျလို့ ဆုံးရတာလို့ပဲ ညီမှတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကြောင့် မိမိချမ်းမြေ့ကို စိတ်မဝင်စားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မိမိချမ်းမြေ့ရဲ့ Character ကို ညီ မကြိုက်တာ၊ ညီကို သူ့အရေးပေးတာမှန်ပေမယ့် ညီ တစ်ယောက်တည်းကိုတော့ မဟုတ်ဘူးနော် . . . တခြား

သူအရေးပေးတဲ့သူတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ချောဖို့လှဖို့ထက် တည်ငြိမ်သိက္ခာရှိဖို့ပဲလိုတာပါ။ ဖြူကိုဆို ညီ တွေတွေချင်းမှာကို တအားစိတ်ဝင်စားပြီး ဖြူရဲ့ Character၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဣန္ဒြေတွေကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာကို သိတယ်။ ဖြူလည်း ညီကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်တာမဟုတ်လား”

“အောင်မယ်လေး . . . မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ New Year Night တုန်းက ညီမျက်နှာတွေပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို ဖြူ ဆေးထည့်ပေးတုန်းက ဖြူလက်ချောင်းတွေ တုန်နေတယ်။ အဲဒါ ညီကိုချစ်လို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟင်း . . . လူလည်”

“ညီလည်း အဲဒီတုန်းက ဖြူပါးကို တအားနမ်းချင်တာ ဖြူပါးရိုက်မှာကြောက်လို့သာ စိတ်ကိုအရမ်းထိန်းပြီး ငြိမ်နေတာ။ အဲဒီတုန်းက မနမ်းလိုက်ရလို့ အခု နမ်းမယ်နော်”

“မနမ်းရပါဘူး”

ညီက ဖြူကို စချင်တာမို့ ဖြူလက်တွေကို အသာဖမ်းချုပ်ပြီး “နမ်းမှာပဲကွာ . . . နမ်းမှာပဲ” ဟုဆိုကာ ဖြူပါးနားကို တရွေ့ရွေ့ကပ်ပြီး “မနမ်းစေချင်ရင် ချစ်တယ်လို့ ဆယ်ခါပြော” ဟု စနေပါသည်။

“ကဲ . . . ဖယ်ပါ ညီရယ်။ ဖြူကို မစစမ်းပါနဲ့၊ ဖြူ ပြောစရာရှိတယ် . . . ဟိုနေ့က ကိုကိုးနဲ့ Dagon Center သွားတုန်းက ညီ ရန်ဖြစ်မလို ဖြစ်သေးတယ်ဆို . . . ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ညီရယ်”

“အာပလာပါ။ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက ညီမိုက်ခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက နွယ်ထားတာတွေ၊ ညီက ဖြည့်ပြီးပြီ၊ သူတို့ဘာသာသူတို့ မကြည်မလင်ဖြစ်ပြီး ငြိချင်နေတာ”

“ညီက ဘာတွေလုပ်ထားလို့ သူတို့က မကြည်မလင်ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒီလိုကွာ . . . သူတို့အုပ်စုထဲက အဓိကကောင် မိုက်ကယ်က ညီသူငယ်ချင်းနဲ့အတူတူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက ညီသူငယ်

ချင်းကို ပြန်ကြည်တယ်၊ ပြီးပြီပေါ့၊ ဒါကို မိုက်ကယ်က ညှိသူငယ် ချင်းကို လာဖြတော့ ညီက ဘယ်ငြိမ်နေမလဲ . . . အဲဒီတုန်းက တစ်ခါ၊ နောက် မိုက်ကယ်က မိမိချမ်းမြေ့ကို လိုက်တယ်၊ မိမိ ချမ်းမြေ့က ညှိကို သူ့ချစ်သူ ဘာညာနဲ့ သွားပြောတော့ သူက စာရင်းလာရှင်းတယ်၊ ညီက အေးဆေးပဲ . . . မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာကို သူက လက်မခံတော့ တစ်ခါ၊ ဖြစ်ကြရင် သူတို့ရော ညီတို့ရော အကုန်နာကြတာပဲ၊ ဒါကို ဒီကောင်က မကျေသလို စာလာဖွဲ့နေတယ်၊ New Year Night တုန်းက ကိုကိုးတို့နဲ့ ဖြစ်နေလို့ ညီ ဝင်ရှင်းပေးလိုက်တဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ သူ့ညီတွေပါတယ် ဆိုပြီး Dagon Center မှာတွေ့တော့ လာရစ်နေတာ၊ စာရင်း မရှိဘူး၊ ညီသွေး ဘယ်လောက်ရဲသလဲ ဒီကောင်သိတယ်၊ တစ် ယောက်ချင်းတွေ့ရင် ငြိမ်နေတာ၊ သူတို့က အုပ်စုတောင့်ပြီဆို ရင်တော့ ဒီကောင် သွေးကြွပြီ”

“ညီစကားတွေကြားရတာ ဖြူ မအေးချမ်းလိုက်တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်တော့ရှောင်ပါ ညီရယ်၊ ညီ တစ်ခုခုဆို မမေ တို့ လေးလေးကျော်တို့ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ၊ ပြီးတော့ ဖြူ

ကိုလည်း ငဲ့ညှာပါဦး ညီရယ်”

“ဖြူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီးကတည်းက ညှိဆီက ဘာသံကြား ရလို့လဲ၊ ညီကလည်း အေးဆေးပဲ နေချင်တဲ့ကောင်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ညှိကို လာစော်ကားရင်တော့ လုံးဝသည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒေါသကို ထိန်းပါညီရယ်၊ ကဲ . . . ရန်မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ ကတိ ဖြူကို မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဖြူကလည်း အဘွားကြီးအိုလေးကျနေတာပဲ၊ ကဲ . . ကဲ . . တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပုံမယ်နော်”

ဖြူက ကျေနပ်တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ သူ့လက်မောင်းကို ဖက်ကာ သူ့ပခုံးပေါ်မှီလာတော့လည်း အရာရာကို ကျေနပ် ကြည်လင်တဲ့အပြုံးက ညှိမျက်နှာပေါ်ရောက်လာပါသည်။

အခန်း(၁၆)

“ဟင်း နင်တော့ မလွယ်ဘူး ဂန္ဓမာရေ ငါ့ထက်သာ ငယ်ရင် နာနာရိုက်ပစ်ချင်တယ်၊ သည်လောက်ထိ သူ့ဆန္ဒကို အလေးပေးစရာလားဟဲ့၊ နင်အလုပ်လုပ်တာ သူများတကာတွေ လို အပျော်လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ်ဖိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဘဝရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ရည်မှန်းချက်အတွက် မအားလပ်တဲ့ကြားက ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်နေရတာ။ သူ့မကျေနပ်ရင်လည်း ရှင်းပြပေါ့၊ မြွေမသေ တုတ်မကျိုးဆိုတာ မျိုး လုပ်ပေါ့၊ ခု နင် အလုပ်နှစ်ခုစလုံးက ထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဂျပန်သွားပြီး စာသင်မယ့်ကိစ္စ နင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ”

“အေးဟယ် . . . ငါရတဲ့ လစာလေးတွေကို ဘဏ်မှာ စုထားတာ နင်အသိပဲ၊ တစ်လကို နှစ်သိန်းဝန်းကျင်နဲ့ နှစ်နှစ်နီးပါးစုထားတာဆိုတော့ လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမှာပေါ့၊ အဲဒါလေးကို တစ်နေရာရာမှာ ရင်းထားလိုက်မယ်ဟာ၊ အကျိုးဆောင်ထဲထည့်ရင် ကောင်းမလား၊ ရှယ်ယာနည်းနည်းဝယ်ထားရင်ကောင်းမလားဆိုတာ နင့်ကို တိုင်ပင်ချင်လို့၊ ညှိကိုတော့ ဒီကိစ္စတွေ မသိစေချင်ဘူးဟာ”

“ဂန္ဓမာရယ် . . . တစ်လ နှစ်သိန်းဝန်းကျင်ကို သက်သက်သာသာ၊ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ကိုယ့်ပညာကိုယ် ခပ်တင်းတင်း လုပ်စားလို့ရလျက်နဲ့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ထွက်ဖို့လုပ်တဲ့ နင့်ကို ငါ ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေးချင်ဘူး၊ သူမကြိုက်ဘူးဆိုတာလေးနဲ့တင်ဟာ . . . နင့်ပိုက်ဆံတွေကို နင်ပြောသလို ရင်းမယ်ဆိုပါတော့၊ ရှုံးမယ်၊ လူလိမ်ခံရမယ်ဆိုပါတော့၊ နင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ . . . ပြောပါဦးဟဲ့”

“ဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ငါလုပ်တဲ့ကိစ္စမို့ အရှုံးအမြတ် အဆင်ပြေတာ၊ မပြေတာတွေဟာ ငါနဲ့ပဲဆိုင်တာပေါ့ဟယ်၊ နင်

ပြောသလို ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရင်လည်း ငါ ပညာသင်ချင်တဲ့ စိတ် ဆန္ဒကို မြှုပ်နှံလိုက်ရတော့မှာပေါ့”

“ကဲ . . . နင် ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြနေရင် လည်း မနေနိုင်တဲ့ ငါကပဲ ကူညီပါ့မယ်ဟယ်၊ ဖေဖေတို့ မေမေ တို့ကို မေးလိုက်ဦးမယ်၊ မေမေတို့မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ငွေရင်း မြှုပ်ရင် သေချာပေါက်အမြတ်ပေါ်နိုင်မယ့် လုပ်ငန်းရှိလား . . . ဂန္ဓမာ့အတွက်လို့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သော်တာရယ်၊ ငါ့ရဲ့ခံစားချက် တွေကို ဝေမျှနားလည်ခံစားပေးနိုင်မယ့် သူငယ်ချင်းဆိုလို့ နင် တစ်ယောက်တည်းရှိပါတယ် သော်တာရယ်”

“သွားပါ . . . လာခွဲမနေပါနဲ့ ဂန္ဓမာရယ်၊ ငါအပါအဝင် အရာအားလုံးဟာ နင့်ရဲ့ညီနဲ့ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး၊ တကယ်ကြည့် မရဘူး၊ ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်လန်လန်နဲ့ ဆယ့်နှစ် ရာသီ ဘောင်းဘီရှည်တကားကားနဲ့ အရပ်က ကလန်ကလား”

“ဟား ဟား ဟား . . . ကဲ ဆက်ပြောပါဦး သော်တာ ရယ် . . . နင်ပြောတဲ့ ညှိပုံစံကို ငါ့မျက်စိထဲမြင်ပြီး အရမ်းအ

မေဇော်စာပေ

သည်းယား ရယ်ချင်လာပြီ”

“ဟင်း . . . ပြောပုံကိုက ချစ်စနိုးနဲ့၊ ကဲ ပြောစမ်းပါ ဦးဟယ် . . . နင့်ညီက ဘယ်နေရာတွေမှာ ချစ်စရာကောင်းလို့ နင် ဒီလောက် စွဲနေရတာလဲ”

“ငါလား . . . ပြောပြမယ်၊ နင့်ကိုမို့လို့ ပြောတာနော် သော်တာ၊ ညီက ပြုံးခဲ့ရယ်ခဲတယ်၊ သူ့ပုံမှန်မျက်နှာကိုက မှန် တည်တည်ပဲ၊ အဲဒီ မှန်တည်တည်မျက်နှာလေးကို ငါချစ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ငါနဲ့စကားပြောရင်း ပြုံးလိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ ရယ်လိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါချစ်တယ်၊ ဒေါသထွက် ရင် မျက်နှာတည်ပြီး မျက်လုံးလေးတွေ စူးရှကျဉ်းမြောင်းသွား တဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကိုလဲ ငါချစ်တယ်၊ ကွန်ပျူတာနှိပ်ရင် မျက် မှောင်ကြုတ်ထားတာကိုလည်း ချစ်တယ်”

“အောင်မယ်လေး . . . တော်ပါတော့ ဂန္ဓမာရဲ့၊ ငါ သာဆက်နားထောင်မယ်ဆိုရင် နင် မိုးချုပ်တဲ့အထိ ထိုင်ပြောမဲ့ သဘောရှိတယ်”

သော်တာက သူ့ကိုစနေမှန်းသိသဖြင့် ဂန္ဓမာ့ကို မျက်

မေဇော်စာပေ

စောင်းထိုးပြီး ခပ်စုစုပြုံးကာ . . .

“အရူးမ . . . ကဲဟယ် ကဲဟယ်”

ဆိုကာ ဂန္ဓမာ့လက်ကို ဆွဲဆိတ်သဖြင့် ဂန္ဓမာ ထွက်
ပြေးရင်း တဟားဟား ရယ်နေမိပါသည်။

ကိုမင်းထင်ခန့်မမမေတို့ စင်္ကာပူသွားနေသည့် နှစ်
ပတ်အတွင်းရဲ့ အားလပ်ချိန်မှာ ညီနှင့်တောင် ခဏတဖြုတ်ပဲ
သွားလာတွေ့ဆုံဖြစ်ပြီး သော်တာနှင့်အလုပ်ကိစ္စ အပြင်ထွက်
ဖြစ်တာ များသွားသဖြင့် အန်တီဒေလီယာကို လွှဲစရာရှိသည့်
အလုပ်ကိစ္စ အသေးစိတ်လေးတွေကို စီစဉ်စရာရှိတာရော၊ သင်
တန်းမှာ မာနဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သင်တန်း ကိုရဲ့သူရတို့ မမကျော်
တို့ကို Report တင်ဖို့၊ File တွေအပ်ခဲ့ဖို့ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ
ထောင့်စေ့အောင် လက်စသတ်ခဲ့ဖို့ မှာအတွက် အချိန်အရမ်း
နည်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

TT မှာ ဗုဒ္ဓဟူးတစ်ရက်၊ Pretty Girl မှာ သောကြာ
တစ်ရက် သည်နှစ်ရက်နှင့် အလုပ်တွေကို ပြတ်အောင်ဖြတ်ရ
မှာ ဖြစ်သလို နှစ်နှစ်ဝန်းကျင်ခန့် လုပ်ခဲ့သည့်နေရာ၊ လုပ်ဖော်

ကိုင်ဖက်တို့နှင့် ခွဲခွာရမှာလည်း မာရင်ထဲမှာ နင့်နဲနေခဲ့ပါသည်။ အင်္ဂါနေ့ညမှာတော့ ညီက မနက်ဖြန် အလုပ်လာကြီးပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ရအောင်ဟု ဖုန်းဆက်သည်။

“မနက်ဖြန် မာ အလုပ်များမှာ ညီရဲ့ အပြန်နည်းနည်း နောက်ကျမှာမို့လို့ အလုပ်ကပြန်ပို့မယ်ပြောထားတယ်။ နောက်အပတ်မှ တွေ့ကြရအောင် ညီရယ်”

“အေးလေ . . . ဒါဆိုလည်း နောက်အပတ်ပေါ့။ Good Night ဖြူ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းချသွားပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တင်းသွားတာကို မတင်းချင်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ လေသံနဲ့ လေ။ နေပါစေ . . . နောက်နှစ်ပတ်ဆို ချောစရာမလိုပဲ ညီဘာသာ စိတ်ပြေသွားလိမ့်မည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲသည်အချိန်လောက်ဆိုရင် မာ အလုပ်က ထွက်ပြီးချိန်လောက် ဖြစ်နေလို့လေ။

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုရဲသူရရဲ့ . . . မာ တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး”

“လာပါဗျာ၊ စိတ်ချ . . . ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ကားမောင်းတဲ့ ဦးကျော်ကြီး ညစာသွားစားနေတယ်။ စောင့်နေရရင် မာ ပိုကြာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်မောင်း မကြမ်းပါဘူး မာရဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း မာတို့နား သွားစရာရှိလို့ . . . လမ်းကြုံနေတာပဲ”

“ဟယ် . . . မာတို့နား . . . ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုရဲသူရရဲ့”

“မာ့ကို အကူအညီတောင်းရမှာလည်း အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလေ မာတို့နဲ့ နှစ်အိမ်ကျော်က ဖြူဖြူနိုင်ကို ကျွန်တော် လိုက်နေတာ . . . ဟဲ ဟဲ . . . ပြန်ကြည့်ခါနီးပြီ၊ အဲဒါ သူတို့

အိမ် ခဏသွားချင်လို့၊ မာ Intro လေး ဝင်ပေးပါလား”

မာ ဦးနှောက်အနည်းငယ် ခြောက်သွားသဖြင့် ခဏ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ ညီမြင်ရင် ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မာလည်း ဆိုင်ကယ် မစီးချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက ကိုယ့်အပေါ်ကို ရိုး သားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုလည်း အကူအညီတောင်းနေတဲ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဆိုတော့ မာ ဘယ်လိုငြင်းလို့ကောင်းမလဲ။ ရဲသူရ ဆိုင် ကယ်ကို မာနောက်ကထိုင်စီးပြီး ပြည်လမ်းတစ်လျှောက်ပြန်ခဲ့ စဉ် ဟံသာဝတီအဝိုင်းမှာ မာစီးတဲ့ဆိုင်ကယ်ကို Saloon ကား တစ်စီး ဖြတ်ကျော်တက်သွားတာကို မာ သတိမပြုမိခဲ့ပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကားက ညီသူငယ်ချင်း ကားဖြစ်တာကိုရော၊ ကားထဲမှာ ညီပါသွားတာကိုရော မာ မသိ ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရဲသူရကို ဖြူဖြူနိုင်တို့အိမ်လိုက်ပို့၊ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေတုန်း မာက လူကြီးတွေနဲ့ အလိုက်သင့်အဖွဲ့ကျ ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နိနိုးက . . .

“ဟယ် မားဖြူ . . . ဦးညီဖုန်းဆက်တာ သုံးခါရှိပြီ၊ မား

ဖြူ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဟန်းဖုန်းကို ပြန်ဆက်ပါတဲ့” လို့ သတင်းပေးသည်။

“ရန်တွေ ဘာတွေများဖြစ်တယ် ပြောသံကြားလား . . ကိုကိုးရော”

“ရန်ဖြစ်တယ်လို့တော့ ပြောသံမကြားရပါဘူး၊ ကိုကြီး က အပေါ်ထပ်မှာ ဒယ်ဒီတို့နဲ့ စကားပြောနေတယ်”

ဒီတော့မှ မာစိတ်အေးသွားကာ “အေး . . . ဒါဆို နိနိုး မနေ့က Bio ပုံတွေ ဆွဲထားနှင့်၊ မားဖြူ တော်ကြာ စာပိုဒ် ကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်နွှေးပေးမယ်” ဆိုပြီး ရောက်ရောက် ချင်း နားဖို့အတွက် မပြင်နိုင်သေးဘဲ အလုပ်စရပါသည်။

ညီဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်နေရင်းမှ သော်တာသာမြင် ရင် “အောင်မယ်လေး မိန်းမ . . . အကျီတောင်မလဲနိုင်ဘဲ သူ့ရည်းစားပြောတဲ့အမိန့်ကို ချက်ချင်းနာခံတယ်ပေါ့လေ” ဟု ရိဦးမှာ မြင်ယောင်ကာ ပြုံးမိပါသေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ ပြန်ရောက်လာတာလဲ . . . ဘယ်တွေ ဝင်နေတာလဲ”

“ဟယ်လို” ဆိုသော ဖုန်းထူးသံကိုတောင် မကြားရဘဲ ညှို့ရဲ့ ခပ်မာမာ မေးခွန်းနှစ်ခုက မာ့ရင်ကို ဆောင့်တွန်းလာပါ သည်။

“အလုပ်က တစ်ယောက်ကို ဟိုဘက်နှစ်အိမ်ကျော်က သူ့ကောင်မလေးဆီ လိုက်ပို့နေရလို့”

“ခင်ဗျားကို ခိုင်ကယ်နဲ့လိုက်ပို့တဲ့ တစ်ယောက်လား”

“ဟယ် . . . ညီ ဘယ်လိုသိလဲ”

“အကုန်သိတယ်၊ ခုလည်း ဒီကောင်ကို သူ့ကောင်မ လေးဆီလိုက်ပို့တယ်ဆိုလို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ဘယ်ခိုင်ကယ်နောက်က လိုက်တာကိုမှ ခွင့် မလွှတ်ဘူးနော်”

“ဟင်း . . . သူ့အမိန့်ချည်းပဲ၊ ညီကို ဖြူ ဘာမှမချုပ် ချယ်ဘူးနော်၊ ဘယ်သူနဲ့မပေါင်းရဘူး၊ စီးကရက်မသောက်ရဘူး ဘယ်ကိုမသွားရဘူးလို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“ဟား . . . ပြောရင်လည်း ရတယ်၊ ညီကလည်း ဖြူ ကို ချစ်လို့ ချုပ်ချယ်တာ၊ ဖြူ ချုပ်ချယ်ရင်လည်း လက်ခံတယ်”

“တော်ပါ . . . ချစ်တယ်ဆိုတာ Cover ယူပြီး လူကို ကြီးတုတ်ချင်နေတာ . . . ဒါပဲ နိုနိုးကို စာပြရတော့မယ်”

“Ok Ok . . . ညီကို စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊ Because I Love You”

မာ သည်နေ့ညီနဲ့အတူ မမမေတို့စုံတွဲကို လေဆိပ်မှာ သွားကြိုရမှာမို့ စိတ်လိုလက်ရ အလှပြင်နေမိပါသည်။ အသွေး ကျကျလှလှပသော လိမ္မော်နီရောင် လက်ပြတ်ရင်ဖုံးအင်္ကျီ လည် ထောင်ပုံစံလေးနှင့် ချိတ်လုံချည်ကလည်း လိမ္မော်နီရောင်ပေါ် မှာ ငွေမှင်ရောင်လှိုင်းကျဲလေးတွေပါကာ ဝမ်းဆက်ဝတ်လိုက် တော့ မာ့အသားလေးက အရင်ထက် ပိုဝင်းဝါသွားပါသည်။ မျက်နှာကတော့ ပုံမှန်ပုံခြယ်သပြီး နှုတ်ခမ်းနီ Milo ရောင်လေး ဆိုးထားတာ အရင်ကထက် ထူးခြားပါသည်။ အညိုဖျော့ရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်ပိုးနှင့် အညိုနုနု နံ့သာရောင် ပဝါပါပါလေး ခြုံ လိုက်တော့ နိုနိုးတို့ ဂျိုဂျိုးတို့တောင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ

“ဟာ . . . မားဖြူ အရမ်းလှတာပဲဟေ့”

ဟု သဘောကျနေကြပါသည်။

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲလည်းရောက်ရော ညီက အံ့ဩကြည့်နဲ့ကြည့်ကာ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြန်ပါသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့မှ တကယ့်ကို ကလေးဆန်သည့် ညှီ အကြောင်းသိရပါသည်။

“ဖြူ . . . လေဆိပ်ရောက်ရင် ကားပေါ်မှာပဲ နေခဲ့”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . မမမေတို့ တမျိုးထင်နေမှာ ပေါ့”

“ထင်ထင်ကွာ . . . သူများတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြမှာ၊ ဖြူ ဘာလို့ အလှတွေပြင်လာတာလဲ”

“ဟောတော့ . . . နှုတ်ခမ်းနိဆိုးပြီး ပဝါခြံတာလောက် ပဲရှိတာပါ ညီရယ်၊ ဖြူက အလှမပြင်ဖူးလို့ ညှီမျက်စိထဲမှာထူး ခြားနေတာပါ။ တခြားသူတွေမျက်စိထဲမှာဆို တို့က သာမန် လောက်ပဲရှိမှာပါ”

“မသိဘူးဗျာ . . . ညီ ဒီပုံအတိုင်းဆို ရန်ပွဲနဲ့ရလိမ့်မယ်”

“ကဲ . . . ဆင်း ဆင်း . . . ရှင်ပဲ ဆင်း၊ ကျုပ် မလိုက် တော့ဘူး . . . သွား”

လေဆိပ်ရောက်တော့ သူ့ကို ကားပေါ်မှတွန်းချကာ မာက ကားပေါ်မှ မဆင်းဘဲနေတော့လည်း သူမနေနိုင်ပါ။

“ကဲ . . . လာပါ . . . ဆင်း၊ ထားခဲ့ရမှာလည်း စိတ် မချပါဘူး၊ ခေါ်သွားတာမှ ကိုယ်နဲ့ကပ်လျက်ပါတော့ စိတ်ချရ မှာ”

“ညီရယ် . . . ဖြူကို အရုပ်များ ထင်နေလား”

“အရုပ်မဟုတ်လို့ပေါ့၊ အရုပ်ဆို သော့ခတ်သိမ်းထား လိုက်ပြီ”

မာ့လက်ကို မလွှတ်တမ်းကိုင်ထားလိုက်တာ မမမေ တို့ကိုကြိုပြီး ကားပေါ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိပါပဲ။မမမေတို့စုံတွဲက မာ့အတွက် လက်ဆောင်တွေ အများကြီးဝယ်လာပါသည်။

ညီတို့အိမ်မှာ အအေးသောက်ကာနားကြတုန်း မမမေ က မာ့နားကပ်ကာ တိုးတိုးလေးမေးပါသည်။

“ဖြူလေး အလုပ်ထွက်မယ့်အကြောင်း ညှီကို ပြောပြီး ပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး၊ သူ့မွေးနေ့က နောက်လ နှစ်ရက်

နေဆိုတော့ သူ့မွေးနေ့ကျမှ ပြောပြလိုက်မလားလို့”

“အေး . . . မမမေလည်း ကိုခကို ညီနဲ့စကားစပ်မိရင်း ပြောမိမှာစိုးလို့ ပိတ်ထားတယ်၊ မမမေတို့သွားတုန်း ဖြူလေးနဲ့ညီ အဆင်ပြေရဲ့လား . . . ရန်ဖြစ်ကြသေးလား”

“ပြေပါတယ်၊ အလုပ်က ဆိုင်ကယ်နဲ့ပြန်ပို့တာကို တွေ့ သွားပြီး ညီက ပြဿနာလုပ်ချင်သေးတယ်၊ မာ အလျှောက် ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာတာ၊ ခုလည်း အလှပြင်လာလို့ ကားပေါ်က မဆင်းရဘူးလုပ်နေတာ”

“ဟုတ်လား . . . အေးကွယ် . . . မမမေ မောင်က တော့ တကယ့်အဆိုးပဲ၊ ဖြူလေးကလည်း သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ ပေါ့၊ ဒီကောင် ရောင့်တက်နေဦးမယ်”

အအေးခွက်ကိုင်ကာ မာတို့နှစ်ယောက်နားရောက်လာ သည့် ညီက အူမြူးစွာ လှမ်းစပါသည်။

“ဟိတ် . . . ဒီနှစ်ယောက် ညှိအကြောင်းပြောနေတာ ညီ သိတယ်နော်”

“သိလည်း ပြီးရော၊ မမမေ . . . မာပြန်တော့မယ်နော်၊

ညီ . . . လိုက်ပို့မှာလား”

“အောင်မယ် . . . လိုက်ပို့မှာလားဆိုတာ မေးစရာ လား၊ ဘယ်တုန်းက မပို့ပဲ နေဖူးလို့လဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မမမေက အခုမှပြန်ရောက်တော့ မောင်နှမတွေ ပြောစရာများ ရှိကြမလားလို့ပါ”

“ပြောစရာရှိရင် ခင်ဗျားကို လိုက်ပို့ပေးပြီး ပြန်လာမှ ပြောမှာပေါ့၊ ဒီလောက်လှတဲ့ ချစ်သူကို တစ်ယောက်တည်းလွတ် လိုက်ရင် ကျုပ်လောက်မိုက်မဲတဲ့သူ ရှိဦးမှာလား”

“ကဲပါ . . . ညီက ဖြူလေးကို လိုက်ပို့မှာဖြင့် ပို့တော့၊ စကားနဲ့အနိုင်မယူနဲ့၊ ကဲ . . . သွားကြ သွားကြ”

အပြန်လမ်းမှာတော့ ညီက မာ့အိမ်ကို တန်းမမောင်း ဘဲ အင်းလျားစောင်းမှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါသည်။ ညီမျက်ဝန်း ထဲမှာ မာ့ကို ရီဝေတိမ်းညွတ်သည့် အရိပ်တွေပေါ်နေတာ ကြောင့် မာက . . .

“ပြန်ရအောင် ညီရယ် . . . မိုးချုပ်ခါနီးပြီ”

ဟု လေချိုသွေးလိုက်ပါသည်။

“ပြန်မှာပေါ့ ဖြူရယ် . . . အိမ်က ထွက်မပြေးပါဘူး၊
ဖြူ အလုပ်တွေ အသေအလဲလုပ်နေတာနဲ့ ညီနဲ့ ခုလို အေးအေး
ဆေးဆေးမတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ပြော . . . ဖြူ
ညီကို မလွမ်းဘူးလား”

သူမပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လာသည့် ညီလက်တွေကို
သူမ အသာပြန်တွန်းရင်း

“ညီကလည်း နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်နေရတာပဲဟာ”

ဟု ပြောတော့ ညီက သူမ ဖျက်နှာကိုဆွဲမော့ကာ . . .

“ဖြူက ညီချစ်သလောက် မချစ်ပါဘူး”

ဟု ဂျီတိုက်လာပြန်ပါသည်။ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်
ဝန်းကျင်၏အတွေ့အကြုံအရ ညီ သူမကိုနမ်းချင်လျှင် ဒီလိုပဲ
ဂျစ်တိုက်တတ်သည်ဆိုတာကို သိနေပါသည်။ဘယ်လိုကောင်
လေးမှန်းကို မသိပါ။ကိုယ့်ချစ်သူကို နမ်းချင်လျှင် မသိမသာ
ခိုးဝှက်ပြီး ဖျိုးခနဲဖျက်ခနဲ နမ်းလိုက်ပေါ့။ခုတော့ ကလေးမုန့်
စားချင်လျှင် ဂျီကျသလိုမျိုး ဂျီကျတတ်သည့် ကောင်ဆိုးလေး
ကိုမှ သူမက ချစ်မိနေပြန်ပါသည်။

“ဖြူဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံက ဘာရောင်လဲ”

“ဒါလား . . . ကွမ်းတံတွေးရောင်လေ၊ အုတ်ခဲကျိုး
ရောင်လို့လည်း ခေါ်တယ်”

“ဒီအရောင်က လှတော့လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြူနှုတ်
ခမ်းက အရောင်လောက်တော့ မလှဘူး သိလား”

သူက လက်ညှိုးဖြင့် သူမနှုတ်ခမ်းကို တို့ထိပြောလိုက်
တော့ . . .

“ညီ . . . ပြန်ကြရအောင်ကွာ”

ဟု သူမက ဒုတိယအကြိမ် လောဆော်လိုက်ပါသည်။

“ဟာကွာ . . . ဖြူကလည်း ပြန်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ၊
ညီက မပြန်ချင်ဘူး၊ ဖြူနဲ့ပဲ နေချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလိုလည်း
နမ်းချင်တယ်”

ဟု ဆိုကာ ဖြူကိုယ်ကို သိမ်းကြုံးပွေ့ဖက်ပြီး ဖြူနဖူး
ဝါးပြင်တို့ကို နမ်းနေပုံက ကလေးတစ်ယောက်က မိခင်ကိုနမ်း
နေပုံမျိုးပင်။

ခဏကြာတော့မှ မာက သူ့ကိုတွန်းကာ . . .

“ညီကွာ . . . အိမ်ပြန်တော့မယ်ကွာ”

ဟု ခပ်မာမာပြောလိုက်ပါသည်။မာ စိတ်ဆိုးချင်ဟန် ဆောင်တော့မှ သူက . . .

“ကဲ . . . ပြန်ပြန်ပြန်ပြန်၊ ဖြူက သိပ်တွန့်တိုတာပဲ၊ ညီ ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော် . . . Because I Love You”

ဟု ချောနေကြအတိုင်းပဲ ချောလာပါသည်။သူ ဘယ် လောက်ပဲ မှာကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ သူက Because I Love You (ငါ မင်းကိုချစ် လို့ပါ) လို့ ပြောလိုက်ရင် မှာစိတ်တွေ အရည်ပျော်ကျသွားတာ သူကပဲ တန်ခိုးကြီးလို့လား၊ မာကပဲ ပျော့ညံ့လွန်းလို့လားဆို တာတော့ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်ပါပေ။

အခန်း(၁၇)

သည်နေ့က Pretty Girl မှာ အလုပ်လုပ်တာ နောက် ဆုံးနေ့မို့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ် ဆိုင်လုံးအတွက် မနက်စာကို မာက ဒကာခံပါသည်။အမြဲတစေ သွက်လက်နေတတ်သော အန်တီဒေလီယာကတော့ မာနှင့်ခွဲ ရမှာကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် မျက်နှာညှိုးကာ အသံတိတ်နေ ပါသည်။အန်တီဒေလီယာနှင့်မာက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပေမဲ့ တစ်စက်မှတော့ အငြိမ်မနေရပါ။အန်တီဒေလီယာကို လွှဲစရာ ရှိတာတွေ၊ လက်စသတ်စရာရှိတာတွေနှင့် နှစ်ယောက်လုံး လုံး ချာလည်နေခိုက် ညီဆီက ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“ဖြူ ဒီနေ့တော့ နေ့ဝက်ခွင့်ယူလိုက်ကွာ၊ ဖြူကို ညီ

အထူးအဆန်းပြစရာရှိတယ်၊ ဖြူ လုံးဝအံ့သြသွားမယ် သိလား”

“ဖြူ ဒီနေ့တော့ လုံးဝခွင့်ယူလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ညီရယ်၊ မနက်ဖြန်ကစလို့ ဖြူ လုံးဝအားပြီကွာ . . . ဟုတ်လား”

“နေပါဦး . . . မနက်ဖြန်ဆိုတာကို ညီ လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဖြူက ဒီနေ့ ဘာလို့ ခွင့်လုံးဝယူလို့ မရတာလဲ”

“အလုပ်သိပ်များနေလို့ပေါ့ ညီရယ်”

“တော်စမ်းပါ ဖြူရယ် . . . ဒီအကြောင်းပြချက်က မရိုးစင်းလွန်းဘူးလား၊ ဟိုအပတ် အင်္ဂါနေ့တုန်းက ညီ Confess ဆိုင်ထိုင်ဖို့ ခေါ်တုန်းကလည်း နောက်အပတ်တဲ့၊ ဖြူ ရက်ချိန်းတွေကို ညီ အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ကိုမင်းထင်ခ ခရီးသွားနေတုန်းကလည်း ဖြူ ဆိုင်ကို ဂရုစိုက်ရလို့ပါဆိုပြီး လုံးဝထွက်လို့မရဘူး၊ ဟော . . . ခု ကိုမင်းထင်ခ ပြန်လာပြီးတော့လည်း ဖြူ နေ့ဝက်ခွင့်လေးတောင် ငြင်းတယ်၊ သူ့အလုပ်တာဝန်လေး နေ့ဝက်ပျက်မှာက ညီဆန္ဒထက်ကို ဖြူအတွက် အရေးကြီးနေတာလား၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ ဖြူကို ခေါ်တာလဲလို့တောင် စိတ်ဝင်စားဟန် တစ်ခွန်းမမေးတဲ့ ဖြူကို ညီ ဖြူပါတယ်၊ ဒီနေ့ ညီ

မျှော်လင့်ချက်တွေ ပဲ့ကြွေတဲ့နေ့ပဲ၊ ဒါပဲ ဖြူ . . . ပြီးရင် ဖြူ ညီကို အင်းလျားတို့ ကန်တော်ကြီးတို့ ရှာစရာမလိုဘူးနော်၊ ဖြူ အတွက် အလုပ်ပိုပါတယ်”

စိတ်ထိခိုက်နာကျင်သံဖြင့် ပြောသွားသော ညီစကားတွေဆုံးသွားတာ အတော်ကြာသည်အထိ သူမ ကြောင်အစွာ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားမိပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဖုန်းခွက်ကို အသာချလိုက်ပါသည်။ သည်အချိန်မှာ သူ့ဟန်းဖုန်းကိုခေါ်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြရင်လည်း ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမထူးဘဲ သူမအလုပ်တွေသာ နှောင့်နှေးနိုင်ပါသည်။ အလုပ်တွေကို ညနေပိုင်းစောစောပြီးအောင် အားစိုက်ပြီးခပ်သွက်သွက်လုပ်၊ ပြီးရင် ညီဆီလိုက်သွား၊ ဒါဆိုရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေနိုင်ပါသည်။

စိတ်ညစ်စရာတွေကို ခေါင်းထဲမှထုတ်လိုက်ကာ လက်စသတ်စရာရှိတာတွေကို မြန်မြန်တွန်းလုပ်လိုက်တော့ ညနေလေးနာရီခွဲမှာ အလုပ်ကိစ္စအားလုံး ပြတ်သွားပါသည်။ သူမစိတ်တွေ အရမ်းပေါ့ပါးသွားကာ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး Pretty

Girl မှ ထွက်ကာ Taxi ငှားနေတုန်းရှိသေးသည်။အရောင်းစာ
ရေးကောင်မလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကာ . . .

“မမဂန္ဓမာ ဖုန်းလာနေတယ် . . . အရေးကြီးတယ်တဲ့”

ဟု ထွက်ခေါ်သဖြင့် Taxi ကို “ခဏလေးနော်” ဟု
စောင့်ခိုင်းခဲ့ကာ ဖုန်းပြေးကိုင်ရပါသည်။

“ဟယ်လို ဂန္ဓမာဖြူပါ”

“ဟယ်လို မားဖြူ . . . နိနိုးပါ။ ခု နိနိုး သွင်တို့အိမ်မှာ
ဝိုင်းသင်နေတာ၊ အဲ့ဒါအိမ်ရှေ့မှာ ဦးညီတို့ ရန်ဖြစ်နေတယ်”

“ဘုရားရေ . . . သွင်တို့အိမ်က ယောမင်းကြီးလမ်းမှာ
နော် . . . ဟုတ်လား။ ပုတီးခါ မားဖြူ နိုးကိုလိုက်ပို့ပေးတဲ့
ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ သွင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အိမ်နော်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မားဖြူ . . . ရန်ပွဲက အကြီးအကျယ်ပဲ”

“အေး အေး . . . မားဖြူ အခုလာခဲ့မယ်”

မာသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်နိုင်အားဘဲ ဆိုင်
ရှေ့မှအမြန်ထွက်ကာ ငှားလက်စ Taxi ပေါ်တက်၍ . . .

“ဦးလေး FMI ကို မသွားတော့ဘူး။ ယောမင်းကြီးလမ်း
ကို အမြန်ဆုံး မောင်းပေးပါ”

ဟု လောကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်နေသလို
ထူပူစိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။

နိနိုးပြောတဲ့ သွင်တို့အိမ်ရှေ့လည်းရောက်ရော လူဆယ်
ယောက်ခန့် လုံးထွေးရှုပ်ယှက်ခတ် ရိုက်နှက်အော်ဟစ်နေသည့်
ရန်ပွဲက မှာကို ဆီးကြိုနေပါသည်။ရန်ပွဲဆိုတာကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ
မြင်ဖူးသည့် မှာအတွက်တော့ ဘယ်သူတွေက ညှီဘက်ကလဲ၊
ဘယ်သူတွေက ညှီရန်သူလဲဆိုတာ ခွဲခြားနိုင်ဖို့နေနေသာသာ
သစ်သားချောင်းတွေ၊ အုတ်နီခဲတွေ၊ သွေးသံရဲရဲတွေ၊ ဆဲဆို
အော်ဟစ်သံတွေကြားမှာ ညှီကိုတောင် မနည်းကြည့်ယူရပါ
သည်။

ရှေ့က လူတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်ထိုးကြိတ်
နေသည့် တီရှပ်အမည်းရောင်နှင့်ကောင်လေးက ညီပါလားလို့
သိရသည့်အချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်လူ
တစ်ယောက်က သစ်သားချောင်းကို ကိုင်ကာ ညှီထံသွားနေတာ

ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ မာ့အာရုံတွေ ထူပူနောက် သွားကာ ရန်ပွဲနှင့်မကြားရှိ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းစာ အကွာအဝေးကို ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်မိလိုက်မှန်း မသိပါ။

လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေသည့် ညှို့ကို အကာအကွယ်ပေးသည့်အနေဖြင့် ညှို့ကျောဖက်ကို မာရောက်သွားပြီးချိန်မှာပဲ မာ့မျက်နှာပေါ်သို့ လေးလံသော၊ မာကျောသော၊ အရှိန်ပြင်းသော၊ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မခံစားဘူးသည့် နာကျင်မှုဝေဒနာက ကျရောက်လာပြီးချိန်မှာ မာ အော်တောင်မအော် နိုင်တော့ဘဲ အရာအားလုံးကို ဘာမှမသိရတော့သည့် အမှောင်တွင်းထဲသို့ ချက်ချင်းကျဆင်းသွားရလေတော့သည်။

ဘယ်ကဝင်လာမှန်းမသိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သွေးများ ဒလဟောဖြာကျကာ မြေပြင်ပေါ် ခွေခွေလေးလဲကျသွားသဖြင့် ရန်ဖြစ်သူများအားလုံး ကြောင်အရပ်ဆိုင်းသွားကြသည်။ အားလုံးငြိမ်သက်ရပ်ဆိုင်းသွား၍ အားလုံးအကြည့်များရောက်ရှိရာ ညှို့ကျောဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ညှို့ခေါင်းပေါ် ပြိုကျ

လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ နှာခေါင်းမှ သွေးများမြင်မကောင်းအောင် ယိုစီးကျနေကာ ကြည်ပြာရောင်ရင့်ဖုံးအင်္ကျီပေါ်သို့ အရုပ်ဆိုးစွာ စွန်းထင်းပေကျလျက် မြေပြင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေးလဲကျနေတာ ညှို့ရဲ့ ဖြူ။

“ဟာ ဟာ . . . ဘာတွေလဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ညှို့ အသံနက်နက်ကြီးဖြင့် အာခေါင်ခြစ်အော်ကာ ဖြူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ပိုက်လိုက်စဉ်မှာပဲ ရဲကားနှစ်စီးဝင်လာပြီး ရဲကားတွေရဲ့နောက်မှာ မမမေ၊ ကိုကိုး၊ သော်တာနှင့် ကိုမင်းထင်ခ တို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် မျက်လုံးလေး နှစ်လုံးနှင့် ပါးစပ်ပေါက်လေးသာပေါ်တော့သော ဖြူကိုကြည့် ကာ ညှိရင်ထဲမှာ ငြောင်းဆန်ကြေမွနေပါသည်။ ရန်ပွဲမှ ရဲစခန်း သို့ သွားအစစ်အဆေးခံပြီးကတည်းက ဆေးရုံချက်ချင်းပြန်လာ ဖြူနှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားသဖြင့် Operation လုပ်တာကိုစောင့်၊ လူနာကို ဝင်တွေ့လို့ရပါပြီ ဆိုတဲ့အချိန်ကနေ အခုထိဆို ဖြူ ကိုကြည့်၊ ဖြူလက်ကိုကိုင်ပြီး သူ့ရင်ထဲက စကားတွေဆိုနေမိ တာ လေးနာရီတောင်ကြာသွားခဲ့ပြီ။ သူ တစ်ချက်မှမလှုပ်ဘဲ ဖြူမျက်လုံးလေးနှစ်လုံးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ဖြူ မျက်လုံးတွေပွင့်ပါတော့၊ သတိရပါတော့ ဖြူ။ ညှိ ကို ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက်ထိချစ်ရတာလဲ ဖြူရယ်၊ ခုနက မသော်က ညှိကို ထုရိုက်ပြီး ငိုယိုပြီးပြောသွားတဲ့ “ရှင့်အတွက်

ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက သူ သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ အလုပ်ကလည်း ထွက်ခဲ့တယ်၊ သူ သိပ်တန်တိုးထားတဲ့ ပညာသွားသင်ဖို့ ရည် မှန်းချက်ကိုလည်း ဖျက်ဖို့ ဝန်မလေးခဲ့ဘူး” ဆိုတာ တကယ် လားဟင်။ ညီကလည်း ဖြူအတွက်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ထားတဲ့ သူရ နဲ့တွဲဖွင့်တဲ့ Gandama ဆိုတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးရဲ့ ဖွင့်ပွဲကို ဖြူကို ပြချင်တာ။ ဖြူ မလာလို့ သိပ်စိတ်ပျက်သွားပြီး တား လျှောက်မောင်းရင်း မိုက်ကယ်တို့ရန်ဖတော့ ဒေါသပေါ် ဒေါသ ဆင့်ပြီး ခုလို ရန်ဖြစ်ရတာပါ။ ဖြူကို ပေးထားတဲ့ကတိကို ဖောက် ဖျက်ပစ်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဖြူကို ညီက ဖြူထက်မလျော့တဲ့ ချစ်ခြင်းများနဲ့ ချစ်တာပါဆိုတာကို မမောတမ်း ပြောပြချင်ပါ သေးတယ်။ ခုတော့ ညီ ရင်ကွဲပါပြီ ဖြူရယ်။

ဖြူ သည်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင် မိုက်ကယ်တို့ ညှိ ကိုသတ်သွားရင်တောင် ညီ ငြိမ်ခံနေခဲ့မှာပါ။ ခုတော့ ညှိကြောင့် ဖြူရတဲ့ဒဏ်ရာတွေကို မြင်ရတော့ ညီ အရှင်လတ်လတ်ငရဲကျ သလိုပါပဲ။ ညှိနောက်ဖက်က ချောင်းရိုက်တဲ့ ညှိခေါင်းပေါ်ကုမဲ့ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းတစ်ခုကို ဖြူက မျက်နှာနဲ့ခံပြီး ညှိကို အတာ

အကွယ်ပေးခဲ့တယ်တဲ့လား။ ညီ ရူးပါပြီ ဖြူရယ်၊ ဖြူနှာခေါင်းက ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေထက် ညီရင်ထဲမှာ ငိုနေရတဲ့မျက်ရည် တွေက ပိုများပါတယ်ဆိုရင် ဖြူ ယုံမှာလား။ ဖြူ ရဲ့မျက်နှာအနှံ့ က ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မျက်ခုံးရိုး၊ နှာခေါင်းရိုးတွေရဲ့ ထိခိုက်ကျိုးပဲ့ မှုတွေကို Operation လုပ်တာ Ok ပါတဲ့။ ဆရာဝန်တွေပြော တာကို ညီ မယုံပါဘူး ဖြူရယ်။

ဖြူသာ သတိပြန်မရလာခဲ့ရင် ညီလည်း ဖြူနောက် လိုက်ခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ညီတို့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ချစ်ခြင်းကြောင့် အရင် လိုပဲ ညီနဲ့ဖြူကို လောကကြီးက ချစ်ခွင့်ပေးဦးမယ်လို့ ညီထင် နေတယ်။ ချစ်ခွင့်ထပ်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် ဖြူအပေါ်မှာ ညီ မဆိုး တော့ပါဘူး။ ဂျီမကျတော့ပါဘူး။ မယုံသင်္ကာစကားတွေနဲ့လည်း မနှိပ်စက်တော့ပါဘူး။ ဖြူဝါသနာတွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေကို လည်း အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ပါဘူး။ တစ်သက်လုံး ပေး ဆပ်ခြင်းအပြည့်နဲ့ ကြင်နာပါမယ်။ ညီရဲ့ ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ လေးနက်တဲ့ ကတိသစ္စာကို ဖြူယုံတယ်ဆိုရင် သတိပြန်ရပါတော့ ဖြူရယ်။

ပတ်တီးအထပ်ထပ်ကြားမှ ဖြူမျက်ခွံလေးတွေ အသာ အယာလှုပ်ခတ်လာသဖြင့် ညီ စိတ်သွပ်ရှားစွာ ဖြူလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်မိပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းပွင့်လာတဲ့ ဖြူ ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကြားထဲမှ ညီကို စိတ်မချတဲ့အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့ရသဖြင့် ညီဝမ်းသာသည့်ကြားမှ ရင်ထဲလှိုက်တက်ကာ ဆို့နှင့်လာပါသည်။

“ညီ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဖြူ . . . ညီပြောတာ ကြားရလား ဟင်၊ ညီ ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . . သိလား။”

သည်တော့မှ ဖြူမျက်ဝန်းလေးတွေ တောက်ပလာပါ သည်။

“ညီ ခုနက ဖြူကို ရင်ထဲကစကားတွေ အများကြီး ပြောပြနေတယ် . . . ဖြူ ကြားလားဟင်”

ဖြူက ခေါင်းလေးကို အသာအယာ ညိတ်ပြပါသည်။

“သိပ်နာနေလားဟင် . . . ဖြူ နေသာရဲ့လား၊ ဘာဖြစ် လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဖြူရယ် . . . ဖြူ ဒီလိုလုပ်တာ ညီ ဘယ် လောက်ထိ နာကျင်ခံစားရလဲ ဖြူသိလားဟင်”

ညီရဲ့ ဂရုဏာဒေါသောစကားကို ဖြူက နှုတ်ခမ်းလေး
လှုပ်ကာ ပြောပါသည်။ သို့သော် တိုးညင်းလွန်းသောကြောင့် ညီ
မကြားရပါ။ ထို့ကြောင့် ညီက . . .

“ဘာလဲ ဖြူ . . . ပြော ပြော”

ဟု ဆိုကာ ညီနားကို ဖြူနှုတ်ခမ်းနားကပ်၍ နားထောင်
လိုက်စဉ်မှာတော့ ဖြူရဲ့ တိုးညင်းတဲ့ စကားသံလေးက ညီဘဝ၊
ညီခန္ဓာ၊ ညီအနာဂတ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို လင်းလက်ပြီးပြန်စေ
ပါသည်။ ညီ ကြားလိုက်ရတာက “Because I Love You” တဲ့။

လေးစားစွာဖြင့်

သုခချို